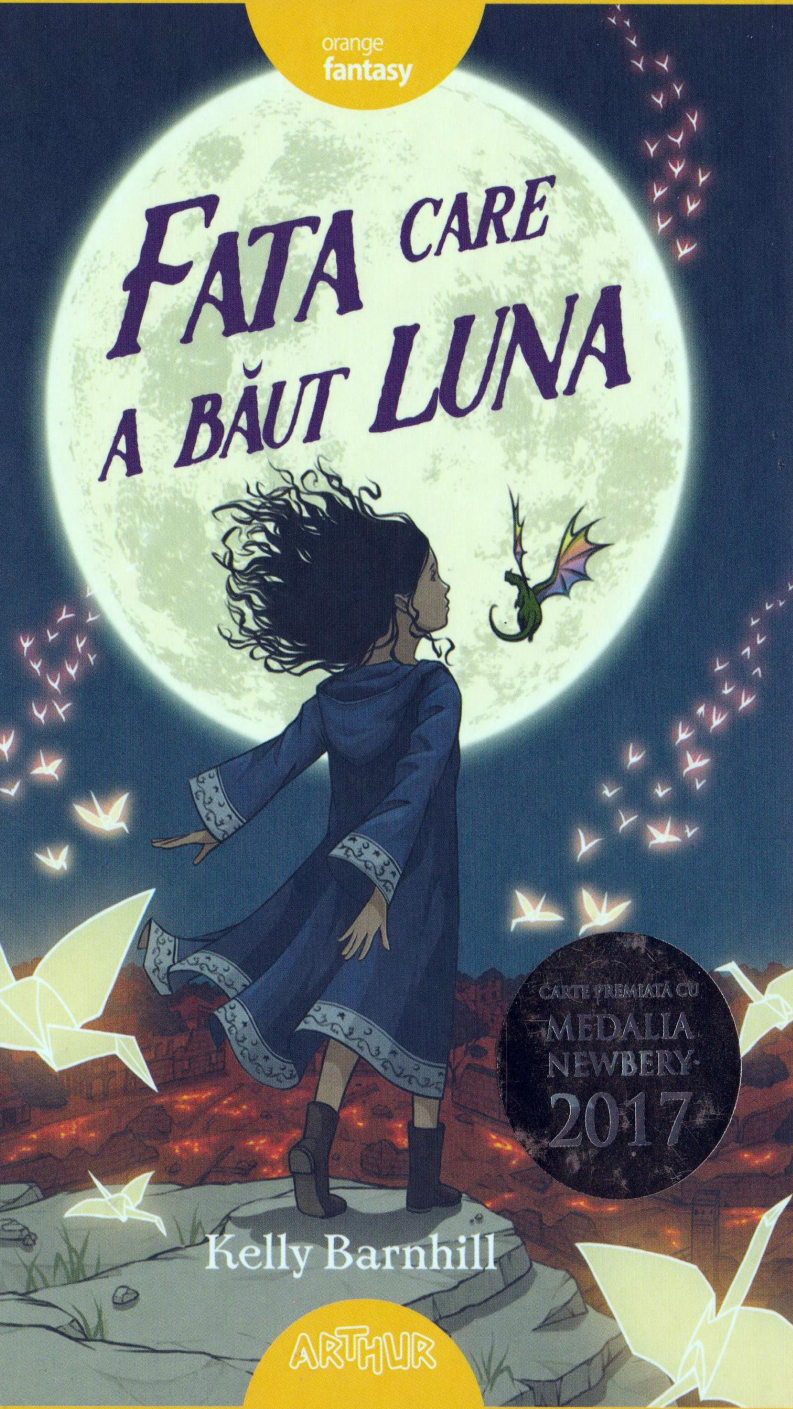
orange
fantasy
FATA CARE
A BĂUT LUNA
CARTE PREMIATĂ CU
MEDALIA
NEWBERY
2017
Kelly Barnhill
ARTHUR

KELLY BARNHILL este o scriitoare americană care a avut diverse meserii de-a lungul timpului: profesoară, chelneriță, secretară, pădurar. Toate aceste experiențe n-au pregătit-o pentru nimic concret, dar datorită lor are ce povesti.

După ce a născut cel de-al doilea copil, a început să scrie povestiri care mai târziu s-au transformat în romane și a primit burse de creație de la Jerome Foundation și de la Minnesota State Arts Board. În 2016 povestirea *The Unlicensed Magician* a câștigat World Fantasy Award, iar în anul următor *Fata care a băut luna* a primit Medalia Newbery.

În prezent locuiește cu soțul și cu cei trei copii în Minneapolis, iar în timpul liber îi place să facă muncă de voluntariat, să alerge, să meargă cu cortul și să se ocupe de grădină.

KELLY BARNHILL

Fata care a băut luna

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

ARTHUR

Redactor: Ioana Vîlcu
Tehnoredactor: Florin Paraschiv
DTP copertă: Anca Chiriţă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

BARNHILL, KELLY
Fata care a băut luna / Kelly Barnhill; trad. din engleză de Iulia Arsintescu. – Bucureşti: Editura Arthur, 2018
ISBN 978-606-788-338-1

I. Arsintescu, Iulia (trad.)

821.111

Kelly Barnhill
The Girl Who Drank the Moon

Copyright © 2016 Kelly Barnhill

© Editura Arthur, 2018, pentru prezenta ediţie
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART

Pentru Ted,
cu iubire

1

În care se spune o poveste

Da.

În pădure există o vrăjitoare. Mereu a fost o vrăjitoare acolo.

Vrei să nu te mai foieşti? Cerule! N-am mai pomenit copil să se foiască atâta.

Nu, scumpule, n-am văzut-o. N-a văzut-o nimeni. De veacuri. Am făcut tot ce-a fost nevoie să n-o vedem niciodată.

Şi a fost nevoie de lucruri groaznice.

Nu mă face să le rostesc. Oricum le ştii deja.

Ei, nu ştiu, dragule. Nimeni nu ştie de ce vrea copii. Nu ştim de ce insistă să fie întotdeauna cei mai tineri dintre ai noştri. Şi n-avem cum s-o întrebăm. N-a văzut-o nimeni. Şi ne îngrijim nici să n-o vedem vreodată.

Desigur că există. Ce întrebare! Uită-te la pădure! Uită-te cât e de periculoasă! Fum otrăvitor, doline ca nişte pâlnii de piatră, gheizere clocotite şi pericole îngrozitoare oriunde te-ai duce. Crezi că a ajuns aşa din întâmplare? Nici vorbă! Vrăjitoarea a croit-o astfel, şi dacă nu i-am da ascultare, ce s-ar alege de noi?

Chiar ai nevoie să-ţi explic?

Mai bine nu.

Ei, taci acum, nu plânge! Nu după tine *vine Consiliul Seniorilor. Eşti mult prea mare.*

Din familia noastră?

Da, dragule. Acum multă vreme. Înainte să te naşti tu. Era un băiat frumos.

Haide, termină-ţi cina şi vezi-ţi de treburi. Mâine ne trezim toţi devreme. Ziua Sacrificiului nu aşteaptă pe nimeni, trebuie să fim prezenţi cu toţii şi să-i mulţumim pruncului care ne va salva pentru încă un an.

Fratele tău? Cum să mă fi luptat pentru el? Dacă încercam, Vrăjitoarea ne omora pe toţi, şi atunci ce s-ar fi ales de noi? Sacrifici unul sau îi sacrifici pe toţi. Aşa merge lumea. N-o putem noi schimba nici dacă am încerca.

Gata cu întrebările. Şterge-o! Copil neghiob.

2

În care o femeie fără noroc își iese din minți

Marele Senior Gherland nu se grăbea în dimineața aceea. La urma urmei, Ziua Sacrificiului era doar o dată pe an, iar lui îi plăcea să arate cât mai bine în timpul procesiunii sobre spre casa lovită de blestem și în timpul întoarcerii posomorâte. Îi îndemna și pe ceilalți Seniori să procedeze la fel. Era important să ofere circ norodului.

Se dădu grijuliu cu roșu pe obrajii pungiți și își contură ochii cu dâre groase de *kohl*. Își cercetă dinții în oglindă și se asigură că nu avea resturi de mâncare sau murdărie. Adora oglinda aceea. Era singura din Protectorat. Nimic nu-l bucura mai tare pe Gherland decât să aibă un obiect unicat. Îi plăcea să fie *special*.

Marele Senior avusese mereu nenumărate bunuri unice în Protectorat. Era unul dintre avantajele funcției.

Protectoratul, numit de unii Regatul Papurii, iar de alții Cetatea Suferințelor, era înghesuit între o pădure perfidă și o mlaștină uriașă. Majoritatea oamenilor din Protectorat își duceau zilele de pe urma mlaștinii. Mersul prin Mlaștină era de viitor, le spuneau copiilor mamele. Nu cine știe ce viitor, se-nțelege, dar mai bine decât nimic. Mlaștina era plină primăvara de Zirin îmbobocit, vara de flori de Zirin, iar toamna de bulbi de Zirin, pe

lângă o mare varietate de plante medicinale și oarecum vrăjitorești care puteau fi culese, preparate, tratate și vândute negustorilor din cealaltă parte a pădurii, care transportau pe urmă roadele Mlaștinii până în îndepărtatele Orașe Libere. Pădurea însăși era extraordinar de periculoasă și putea fi străbătută doar pe Drum.

Iar Drumul era al Seniorilor.

Cu alte cuvinte, Drumul îi aparținea Marelui Senior Gherland, iar ceilalți Seniori își aveau și ei părticica lor. Tot a Seniorilor era și mlaștina. Și livezile. Și casele. Și pieţele. Chiar și loturile de grădină.

De aceea familiile din Protectorat își făceau încălțările din papură. De aceea, în vremuri neroditoare, își hrăneau copiii cu supa groasă și păstoasă a Mlaștinii, sperând că Mlaștina îi va întări.

De aceea Seniorii și familiile lor creșteau mari, puternici și roșii în obraji de la carnea de vită, unt și bere.

Se auzi un ciocănit la ușă.

— Intră, mormăi Marele Senior Gherland, aranjându-și faldurile robei.

Era Antain. Nepotul lui. Un Senior Ucenic, dar asta numai din cauză că Gherland, într-un moment de slăbiciune, îi făcuse această promisiune foarte caraghioasei mame a acelui băiat caraghios. Urât din partea lui să gândească astfel! Antain era un tânăr destul de plăcut de aproape treisprezece ani. Muncea mult și învăța repede. Se pricepea la socoteli, era îndemânatic și putea construi dintr-o suflare o băncuță comodă pentru un Senior obosit. Iar băiatul îi era tot mai drag lui Gherland, în ciuda voinței lui.

Numai că...

Antain avea gânduri măreţe. Concepţii grandioase. Şi *întrebări*. Gherland se încruntă. Antain era... cum să-i fi spus oare? *Prea exaltat.* Dacă mai continua aşa, trebuia să se descotorosească de el, cât i-o fi fost el de rudă. Gândul acesta îl apăsa pe inimă ca un bolovan.

— UNCHIULE GHERLAND!

Antain aproape că-şi doborî unchiul la pământ cu entuziasmul lui insuportabil.

— Potoleşte-te, băiete! îl certă Seniorul. Este o ocazie solemnă!

Băiatul se potoli vizibil, lăsându-şi puţin în jos faţa zeloasă, ca de câine. Gherland îşi înfrână dorinţa de a-l mângâia uşor pe cap.

— Am fost trimis, continuă Antain cu cea mai blândă voce cu putinţă, să-ţi spun că ceilalţi Seniori sunt gata. Iar norodul ne aşteaptă, înşiraţi toţi de-a lungul traseului. Toţi sunt prezenţi.

— Toţi? Nu trage nimeni chiulul?

— După anul trecut, mă îndoiesc că se va mai întâmpla vreodată, zise Antain şi se înfioră.

— Păcat.

Gherland se uită iarăşi în oglindă şi îşi întinse mai bine roşul din obraji. Îi plăcea mult să le dea din când în când lecţii cetăţenilor din Protectorat. Lămureau lucrurile. Îşi bătu pliurile guşii de sub bărbie şi se încruntă.

— Atunci, nepoate, zise el, învolburându-şi cu dibăcie roba cu un gest care îi luase mai mult de un deceniu ca să-l perfecţioneze, hai să mergem. Pruncul acela nu se sacrifică singur.

Ieşi apoi în stradă, cu Antain împleticindu-se în urma lui.

*

În mod normal, Ziua Sacrificiului venea și trecea cu toată pompa și gravitatea cuvenite. Copiii erau livrați fără proteste. Familiile lor amorțite de durere îi jeleau în tăcere, cu oale de tocană și mâncăruri hrănitoare îngrămădite în bucătării, în timp ce vecinii îi consolau cuprinzându-i în brațe, ca să le facă pierderea mai ușor de suportat.

De obicei nimeni nu încălca regulile.

Dar nu și de data asta.

Marele Senior Gherland își țuguie buzele și se încruntă. O auzea deja pe mamă urlând încă dinainte să intre procesiunea pe ultima stradă. Cetățenii începură să se foiască stânjeniți, care pe unde aștepta. Ajunși apoi la casa familiei, Seniorii din Consiliu se treziră în fața unei imagini uimitoare. Îi întâmpină la ușă un bărbat cu fața plină de zgârieturi, cu buza de jos umflată și cu petice chele și însângerate pe cap, de unde îi fuseseră smulse smocuri de păr. Încercă să zâmbească, dar limba i se duse instinctiv spre gaura unde avusese până de curând un dinte. Își supse buza prin ea și încercă în schimb să facă o plecăciune.

— Îmi pare rău, domniile voastre, zise bărbatul, probabil tatăl copilului. Nu știu ce a apucat-o. Parcă ar fi înnebunit.

Seniorii intrară în casă, iar de pe grinzile de deasupra lor o femeie începu să țipe și să urle la ei. Părul negru și lucios îi zburătăcea în jurul capului ca un cuib de șerpi lungi, contorsionați. Hârâia și scuipa ca un animal încolțit. Se atârnase de grinzile tavanului cu un braț și

un picior, iar cu celălalt braţ strângea tare la piept un prunc.

— IEŞIŢI AFARĂ! strigă femeia. Nu puneţi voi mâna pe fata mea. Vă scuip în faţă şi vă blestem numele. Căraţi-vă imediat din casa mea sau vă scot ochii şi îi arunc la corbi!

Seniorii se uitară la ea cu gura căscată. Nu le venea *să creadă*. Nimeni nu se lupta pentru un prunc condamnat. Pur şi simplu *nu se făcea*.

(Doar pe Antain îl buşi plânsul. Se strădui din răsputeri să-şi ascundă lacrimile de adulţii din încăpere.)

Gherland se gândi iute şi afişă pe chipul lui aspru o expresie plină de bunăvoinţă. Întoarse palmele deschise spre mamă, să-i arate că nu voia să-i facă niciun rău. În spatele zâmbetului scrâşnea din dinţi. Toată bunătatea asta îl omora de-a dreptul.

— Nici vorbă s-o luăm noi, sărmana mea fată cu mintea tulburată, zise Gherland cu cea mai răbdătoare voce. *Vrăjitoarea* o ia. Noi doar facem ce ni s-a spus. Mama scoase un sunet gutural, din adâncul pieptului, ca un urs furios.

Gherland puse mâna pe umărul soţului dezorientat şi îl strânse cu blândeţe.

— Se pare că ai dreptate, băiete dragă: soţia ta a înnebunit cu adevărat, zise el, străduindu-se din răsputeri să-şi ascundă furia din spatele aparentei îngrijorări. Un caz rar, desigur, dar nu fără precedent. Trebuie să reacţionăm cu înţelegere. Are nevoie de grijă, nu de dojană.

— MINCINOSULE! scuipă femeia.

Fata începu să plângă, iar femeia se căţără mai sus încă, puse câte un picior pe două grinzi paralele şi se

sprijini cu spinarea de acoperișul înclinat, încercând să se așeze astfel încât să nu poată fi ajunsă în timp ce alăpta. Fetița se potoli cât ai clipi.

— Dacă o luați, mârâi femeia, eu o s-o găsesc. O s-o găsesc și o s-o aduc înapoi. Să vedeți dacă nu.

— Vei da piept cu Vrăjitoarea? râse Gherland. De una singură? Vai de tine, suflet rătăcit și demn de milă, adăugă el.

Vorbele îi erau mieroase, dar fața îi dogorea ca jarul.

— Durerea te-a făcut să-ți pierzi judecata. Șocul ți-a zdruncinat sărmana minte. N-are a face. Te vom vindeca, draga mea, cât de bine ne stă în puteri. Gărzi!

Pocni din degete și în încăpere se revărsară paznici înarmați. Era o unitate specială, asigurată ca de obicei de Surorile Stelei. Aveau în spate arcuri cu săgeți și săbii ascuțite la cingătoare. Purtau părul lung, împletit și înfășurat strâns în jurul mijlocului, o mărturie a anilor de studiu și pregătire de luptă petrecuți în vârful Turnului. Chipurile le erau împietrite și neînduplecate, iar Seniorii, în ciuda puterii și staturii lor, se traseră mai departe de ele. Surorile reprezentau o forță de speriat. Nu te puneai cu ele.

— Luați copilul din ghearele nebunei și conduceți-o pe sărmana femeie în Turn, ordonă Gherland, apoi se uită la mama de pe grinzi, care devenise brusc foarte palidă. Surorile Stelei știu cum să se poarte cu oamenii cu mințile rătăcite, draga mea, adăugă el. Sunt sigur că n-o să te doară deloc.

Gărzile erau eficiente, calme și absolut neîndurătoare. Mama nu avea nicio șansă. În doar câteva clipe se trezi înșfăcată, legată fedeleș și dusă de-acolo. Urletele femeii

răsunară prin orașul cufundat în tăcere și se opriră brusc după ce ușile mari de lemn ale Turnului se trântiră în urma ei, ferecând-o înăuntru.

Fetița, pe de altă parte, odată mutată în brațele Marelui Senior, scânci scurt, apoi își îndreptă atenția spre fața pungită dinaintea ochilor ei, toată numai cute și pliuri tremurătoare. Avea o expresie solemnă, calmă, sceptică și vie, care îl împiedica pe Gherland să se uite în altă parte. Avea bucle negre și ochi negri. Piele strălucitoare ca chihlimbarul șlefuit. În mijlocul frunții avea un semn din naștere în formă de crai-nou. Mama avea și ea un semn asemănător. Înțelepciunea populară susținea mereu că astfel de persoane erau deosebite. Lui Gherland nu-i plăcea folclorul în general, dar îi displăcea cu atât mai mult când le băga în cap cetățenilor din Protectorat să se creadă mai cu moț decât erau. Se încruntă mai tare și se aplecă mai aproape, cu sprâncenele încrețite. Fetița scoase limba.

„Oribil prunc", se gândi Gherland.

— Domnilor, e vremea, zise el cât mai ceremonios cu putință.

Copilul alese exact momentul acela ca să lase pe roba lui Gherland o pată mare, caldă, udă. Seniorul se prefăcu că n-o observă, dar în sinea lui spumega.

Fetița o făcuse intenționat. Bărbatul era sigur. Ce prunc revoltător!

Procesiunea se dovedi ca de obicei mohorâtă, înceată și insuportabil de trudnică. Gherland simțea că îl apucau năbădăile de nerăbdare. Dar după ce porțile Protectoratului li se închiseră în spate și cetățenii se întoarseră

cu progeniturile lor posomorâte la căsuţele lor cenuşii, Seniorii grăbiră pasul.

— De ce alergăm, unchiule? întrebă Antain.

— Taci, băiete, şi ţine pasul! şuieră Gherland.

Nimănui nu-i plăcea să se afle în pădure departe de Drum. Nici măcar Seniorilor. Nici măcar lui Gherland. Zona din apropierea zidurilor Protectoratului era destul de sigură. Teoretic. Dar toată lumea cunoştea pe câte cineva care se îndepărtase din greşeală prea mult. Şi căzuse într-o dolină. Sau călcase într-un vulcan fierbinte de noroi unde îi clocotise pielea. Sau dăduse peste o văioagă cu aer stricat şi nu se mai întorsese niciodată. Pădurea era periculoasă.

Urmară o potecă şerpuită până într-o vale mică, înconjurată de cinci copaci foarte bătrâni cărora li se spunea Slujnicele Vrăjitoarei. Poate să fi fost şase. „Dar până acum nu erau cinci?“ Gherland se uită bine la copaci, îi numără şi clătină din cap. Erau şase. Nu conta. Pădurea îl zăpăcea şi pe el de cap. Copacii aceia erau vechi de când lumea.

Locul din cercul de copaci era plin de muşchi moale, iar Seniorii lăsară fetiţa acolo, străduindu-se să n-o privească. Se întorseseră deja cu spatele şi se grăbeau să plece, dar cel mai tânăr membru al Consiliului îşi drese vocea.

— O lăsăm pur şi simplu aici? întrebă Antain. Aşa se face?

— Da, nepoate, zise Gherland. Aşa se face.

Simţi că un val de oboseală îl apăsa pe umeri ca un jug. Simţea cum spinarea începea să i se încovoaie.

Antain se ciupi de gât, un tic nervos de care nu se putea dezbăra.

— N-ar trebui s-o aşteptăm pe Vrăjitoare?

Ceilalţi Seniori tăcură stânjeniţi.

— Ce-ai spus? întrebă Raspin, cel mai ramolit dintre Seniori.

— Păi, sunt sigur că...

Vocea lui Antain se stinse.

— Sunt sigur că ar trebui s-o aşteptăm pe Vrăjitoare, zise el încet. Ce s-ar alege de noi dacă vin mai întâi sălbăticiunile din pădure şi-o înfulecă pe fetiţă?

Ceilalţi Seniori se uitară toţi la Marele Senior, cu buzele ferecate.

— Din fericire, nepoate, zise el repede, trăgându-l deoparte pe băiat, n-am avut niciodată problema asta.

— Dar... începu Antain, ciupindu-se iarăşi de gât atât de tare, încât îi rămase semn.

— Dar nimic, zise Gherland, ţinându-l pe băiat de spate cu o mână hotărâtă, pe când se întorcea cu paşi mari pe poteca bine bătătorită.

Şi uite-aşa, Seniorii se îndepărtară unul câte unul, lăsând copilul în urma lor.

Plecau conştienţi cu toţii, în afară de Antain, că nu se punea problema *dacă* fetiţa va fi mâncată de animale, din moment ce ştiau sigur vă *va fi*.

O lăsaseră acolo ştiind sigur că *nu exista* nicio vrăjitoare. Nu existase niciodată vreuna. Exista doar o pădure periculoasă cu un singur drum şi existau nişte Seniori care se agăţau de modul de viaţă de care se bucuraseră generaţii în şir. Vrăjitoarea – adică credinţa în ea – exista numai pentru oamenii speriaţi, pentru oamenii înrobiţi,

pentru oamenii supuși care-și duceau zilele într-o negură întristătoare, în norii suferinței care le amorțea simțurile și le înnegura mintea. Asta convenea de minune domniei împovărătoare a Seniorilor. Ceva neplăcut, desigur, dar de care nu se puteau lipsi.

Încă mai auzeau scâncetele copilului în timp ce se strecurau printre copaci, dar curând plânsul fu acoperit de foșnetele mlaștinii, de ciripitul păsărilor și de trosnetele arborilor din pădure. Iar fiecare Senior era cât se poate de sigur că fetița nu avea să apuce dimineața și că ei n-o vor mai auzi niciodată, n-o vor mai vedea niciodată și nu se vor mai gândi la ea niciodată.

O credeau pierdută pe vecie.

Dar se înșelau, desigur.

3

În care o Vrăjitoare vrăjește din greșeală un prunc

În mijlocul pădurii era un smârc mic plin de bulbuci, sulfuros și otrăvicios, hrănit și încălzit de un vulcan subteran fără astâmpăr, deși adormit, și acoperit cu o mocirlă vâscoasă a cărei culoare se schimba din verde ca otrava în albastru strălucitor sau în roșu ca sângele, în funcție de momentul din an. În ziua aceea, foarte aproape de cea care în Protectorat însemna Ziua Sacrificiului, iar în restul lumii Ziua Copiilor Stelari, verdele tocmai începea să se transforme treptat în albastru.

La marginea smârcului, chiar lângă stuful înflorit crescut din noroi, o femeie foarte bătrână se sprijinea într-un baston noduros. Era mică, îndesată și cu niscaiva burtă. Își strânsese părul cărunt și creț într-un coc împletit și gros, iar din locurile mărunțele rămase între șuvițele împletite îi creșteau frunze și flori. Pe chip, în ciuda unei umbre de iritare, ochii bătrâni își păstraseră destulă strălucire, iar gura mare și turtită parcă zâmbea. Din anumite unghiuri semăna puțin cu un broscoi enorm și blajin.

O chema Xan. Ea era Vrăjitoarea.

— Crezi că te poți ascunde de mine, monstru caraghios? mugi ea spre mlaștină. Nici vorbă să nu știu unde ești. Ieși afară *în clipa asta* și cere-ți iertare.

Se sili să-şi schimbe expresia în ceva care semăna a încruntătură.

— Dacă nu, te *fac eu* să ieşi!

Deşi nu avea cu adevărat putere asupra monstrului cu pricina, la cât era de bătrână, avea totuşi puterea să facă smârcul să-l scuipe afară ca pe un gogoloi de flegmă rămas în gât. N-ar fi fost nevoie decât să dea scurt din mâna stângă şi să-şi scuture genunchiul drept.

Se străduí din nou să se uite fioros.

— VORBESC SERIOS! tună ea.

Apa vâscoasă bolborosi şi se învolbură, lăsând să iasă la iveală deasupra suprafeţei verzi-albăstrui capul monstrului mlaştinii. Clipi cu unul din ochii lui mari, pe urmă cu celălalt, apoi îi ridică pe amândoi spre cer.

— Nu da ochii peste cap la mine, tinere, pufni bătrâna.

— Vrăjitoareo, murmură monstrul, cu gura încă pe jumătate în apa groasă. Sunt cu multe veacuri mai bătrân decât tine.

Buzele lui mari făcură un balon de alge lipicioase. „De-a dreptul cu milenii", se gândi el. „Dar cine mai stă să numere?"

— Nu cred că-mi place tonul tău, zise Xan şi ţuguie buzele până când făcu din ele un trandafiraş bine strâns în mijlocul feţei.

Monstrul îşi drese glasul.

— Aşa cum foarte bine a spus Poetul, dragă doamnă, „Nu dau un rah..."

— GLERK! strigă îngrozită Vrăjitoarea. Ai grijă cum vorbeşti!

— Scuze, zise Glerk amabil, deşi nu-i păsa deloc.

Își puse încet amândouă rândurile de brațe pe noroiul de la mal, înfigându-și bine în mocirlă fiecare palmă cu câte șapte degete. Gemu și se împinse afară, pe iarbă. „Pe vremuri era mai ușor", se gândi el. Deși nici în ruptul capului nu-și amintea când.

— Fyrian e colo în luminiș, plânge de-i sar ochii din cap, sărmanul, zise Xan fierbând.

Glerk oftă din rărunchi. Xan înfipse bastonul în pământ, făcându-l să scoată scântei din vârf și luându-i prin surprindere pe amândoi. Îl fulgeră cu privirea pe monstrul mlaștinii.

— Iar tu ești pur și simplu *rău*. El nu-i decât un copil, până la urmă, clătină din cap Vrăjitoarea.

— Draga mea Xan, zise Glerk simțind un huruit profund în piept care, spera el, suna impunător și dramatic, și nu ca al cuiva pe care îl paște răceala. *Și el* este mai bătrân decât tine. Și ar fi timpul să...

— Ei, știi ce vreau să spun. Și, oricum, i-am promis maică-sii.

— De cinci sute de ani, cu aproximație de un deceniu sau două, dragonașul ăsta stăruie în aceleași tâmpenii pe care tu, draga mea, le hrănești și le perpetuezi. În ce fel îl ajută asta? Nu este un Dragon Pur și Simplu Enorm. În acest moment nu există niciun semn că va deveni vreodată. Dar nu-i nicio rușine să fii un Dragon Mic și Drăguț. Mărimea nu înseamnă totul, știi și tu. Face parte dintr-o specie străveche și onorabilă care a dat unii dintre cei mai mari gânditori ai celor Șapte Ere. Are de ce să fie mândru.

— Mama lui mi-a spus foarte clar... începu Xan, dar monstrul o întrerupse.

— În orice caz, a trecut de mult vremea să-şi afle moştenirea şi locul în lume. I-am susţinut fanteziile mult mai mult decât ar fi trebuit. Dar acum...

Glerk îşi lipi toate cele patru braţe de pământ şi îşi coborî fundul masiv sub curbura spinării, îşi lăsă coada grea să i se încolăcească în jur ca o cochilie enormă şi lucioasă de melc, apoi îi îngădui burdihanului să-i atârne peste picioarele îndoite.

— Nu ştiu, draga mea. Ceva s-a schimbat.

Peste faţa lui umedă trecu un nor, dar Xan clătină din cap.

— Na, că o luăm de la capăt, zise ea batjocoritor.

— Aşa cum a spus Poetul, „O, Pământ de-a pururi schimbător..."

— Dă-l naibii de Poet. Du-te şi cere-ţi iertare. Acum, imediat. Eşti un model pentru el, zise Xan, apoi se uită la cer. Eu trebuie să zbor, dragă. Am întârziat deja. *Te rog.* Contez pe tine.

Glerk se duse greoi spre Vrăjitoare, care îi puse o palmă pe obrazul mare. Deşi era în stare să meargă în două picioare, prefera deseori să meargă în toate cele şase membre – sau şapte, dacă se folosea ocazional de coadă, ori în cinci, când întindea o mână să culeagă o floare deosebit de parfumată şi s-o ducă la nas, sau când culegea pietre, sau când cânta o melodie greu de uitat la un fluier cioplit chiar de el. Îşi lipi fruntea masivă de fruntea subţire a lui Xan.

— Te rog să fii cu băgare de seamă, zise el răguşit. În ultima vreme m-au bântuit nişte vise negre. Îmi fac griji pentru tine când eşti plecată.

Xan ridică din sprâncene, iar Glerk își trase fața mai departe, mormăind încet.

— Bine, zise el. O să-i întreţin iluzia prietenului nostru Fyrian. „Calea spre Adevăr se află în inima visătoare", ne spune Poetul.

— Așa te vreau! zise Xan.

Țocăi din buze și îi trimise monstrului o bezea. Se împinse în sus și înainte în mânerul bastonului și dispăru iute prin vegetaţie.

În ciuda credinţei ciudate a oamenilor din Protectorat, pădurea nu era câtuși de puţin blestemată și nici vrăjită în vreun fel. Dar periculoasă era. Vulcanul de sub ea, destul de plat, dar incredibil de larg, era înșelător. Bolborosea prin somn, înfierbânta gheizerele până explodau și frământa necontenit crăpăturile din pământ până ajungeau adânci de nu le mai găsea nimeni fundul. Clocotea izvoarele, clocea noroiul și înghiţea cascade în gropi adânci, doar ca să le facă să apară din nou la distanţă de kilometri. Existau cratere care împrăștiau mirosuri insuportabile, altele care aruncau cenușă și altele din care părea să nu iasă nimic, dar oamenilor li se învineţeau buzele și unghiile de la aerul stricat și începea să se învârtă lumea cu ei.

Pentru un om obișnuit, singura trecere sigură prin pădure era Drumul, aflat de-a lungul unei margini stâncoase înălţate și netezite cu timpul. Drumul nu se transforma pe neașteptate, nu se mișca sub picioare și nu bolborosea niciodată. Din nefericire, era deţinut și exploatat de un grup de bandiţi și de mardeiași din Protectorat. Xan nu mergea niciodată pe Drum. Nu-i plăceau bandiţii. Nici mardeiașii. Și oricum cereau o taxă prea

mare. Sau cel puţin aşa era când verificase ea ultima oară. Trecuseră mulţi ani de când umblase pe-acolo, vreo două secole. Îşi croise însă propriul drum prin pădure folosind un amestec de magie, ştiinţă şi bun-simţ.

Călătoriile ei prin pădure nu erau câtuşi de puţin uşoare. Dar erau necesare. O aştepta un copil chiar lângă Protectorat. Un copil a cărui viaţă depindea de sosirea ei, deci trebuia să ajungă acolo la timp.

De când ţinea Xan minte, în fiecare an cam la aceeaşi vreme, o mamă din Protectorat îşi abandona pruncul în pădure, probabil ca să moară. Xan habar n-avea de ce. Şi n-o judeca. Dar nici nu avea de gând să lase pradă morţii sărmanul omuleţ. Aşa că în fiecare an se ducea în crângul acela de sicomori, lua în braţe pruncul abandonat şi îl ducea de cealaltă parte a pădurii, în unul dintre Oraşele Libere de la celălalt capăt al Drumului. Erau locuri vesele acelea. Şi iubeau copiii.

La un cot al potecii începură să se vadă zidurile Protectoratului. Paşii iuţi ai lui Xan încetiniră până când abia dacă se mai târa. Protectoratul însuşi era un loc descurajant – aer rău, apă rea, suferinţă adunată ca un nor deasupra acoperişurilor caselor. Simţi în oase o tristeţe apăsătoare ca un jug.

„Iei pruncul şi pleci" îşi reaminti Xan, la fel ca în fiecare an.

De-a lungul timpului începuse să vină cumva pregătită – o păturică tricotată din cea mai moale lână de miel ca să învelească copilul şi să-i ţină cald, nişte scutece pentru fundul ud, o sticlă sau două cu lapte de capră, să-i umple burtica. Când laptele de capră se termina (şi se termina de fiecare dată – drumul era lung, iar laptele

cântărea greu), Xan făcea ce-ar fi făcut orice vrăjitoare înţeleaptă: aştepta să se întunece până apăreau stelele, ridica mâna şi le aduna între degete lumina ca pe nişte fire mătăsoase din pânză de păianjen, apoi hrănea copilul cu ele. Lumina stelelor, aşa cum ştie orice vrăjitoare, este o mâncare minunată pentru un prunc în creştere. Îţi trebuie ceva îndemânare şi talent ca s-o aduni (talent vrăjitoresc, pentru început), dar copiii o înfulecă bucuroşi. Cresc dolofani, sătui şi *strălucesc*.

N-a durat mult până când Oraşele Libere au început să trateze venirea anuală a Vrăjitoarei ca pe o sărbătoare. Copiii aduşi de ea, cu pielea şi ochii lucind de lumina stelelor, erau consideraţi o binecuvântare. Xan zăbovea cu răbdare şi alegea familia potrivită pentru fiecare copil, asigurându-se că felul lor de-a fi, înclinaţiile şi simţul umorului erau potrivite pentru mica viaţă îngrijită de ea pe parcursul unei călătorii atât de lungi.

Copiii Stelari, cum li se spunea, se transformau din prunci veseli în adolescenţi buni şi în adulţi generoşi. Erau educaţi, cu sufletul deschis şi împliniţi. Iar când mureau de bătrâneţe, mureau bogaţi.

Xan ajunse în crâng şi nu văzu niciun copil acolo, dar era încă devreme. Şi ea obosise. Se duse la unul dintre copacii rămuroşi şi se rezemă de el, inspirând mirosul de lut al scoarţei prin ciocul moale al nasului.

— Mi-ar prinde bine un pui de somn, zise ea cu voce tare.

Era cât se poate de adevărat. Călătoria până acolo fusese lungă şi obositoare, iar cea care urma era mai lungă încă. Şi mai obositoare. Mai bine să se odihnească puţin. Şi atunci, cum făcea adesea când voia un strop de

pace și liniște departe de casă, Vrăjitoarea Xan se transformă în copac – unul rămuros, cu frunze, cu licheni și coajă zgrunțuroasă, asemănător la vedere și la pipăit cu restul sicomorilor bătrâni care înconjurau mica poiană. Și așa, copac, adormi.

Nu auzi procesiunea.

Nu auzi protestele lui Antain, nici tăcerea stânjenită a Consiliului, nici tirada morocănoasă a Marelui Senior Gherland.

Nu auzi nici gânguritul pruncului. Sau scâncetele. Sau plânsul.

Dar când copilul deschise gura și zbieră din rărunchi, Xan tresări și se trezi.

— Vai, steaua mea scumpă, zise ea cu voce rămuroasă, zgrunțuroasă și frunzoasă, pentru că nu apucase încă să se transforme la loc. N-am văzut că zaci acolo!

Fetița nu se arătă impresionată. Continuă să dea din picioare, să bată aerul cu mâinile, să urle și să plângă. Era roșie la față și tare supărată și avea pumnișorii strânși. Semnul din naștere de pe frunte se întunecase periculos.

— Mai așteaptă doar o clipă, draga mea. Mătușica Xan vine cât de repede poate.

Și se străduia. Transformarea e o treabă complicată, chiar și pentru cineva experimentat precum Xan. Crengile începură să i se retragă în spinare una câte una, în timp ce încrețiturile scoarței de copac erau înghițite rând pe rând de încrețiturile ridurilor ei.

Xan se sprijini în baston și își răsuci umerii de câteva ori ca să scape de înțepeneala gâtului – întâi un umăr, apoi celălalt. Se uită în jos la copil, care se mai liniștise

și se uita acum la Vrăjitoare la fel cum se uitase la Marele Senior, cu o privire calmă, scrutătoare, tulburătoare. Genul de privire care atinge coardele bine întinse ale sufletului și le ciupește ca pe coardele unei harpe. Vrăjitoarei aproape că i se tăie respirația.

— Biberon, zise Xan, încercând să nu bage în seamă armonia care îi suna în oase. Ai nevoie de biberon.

Se căută apoi prin nenumăratele ei buzunare după o sticlă cu lapte de capră gata pregătită pentru o burtică flămândă.

Xan mișcă din gleznă și făcu o ciupercă să se mărească până ajunse cât un taburet numai bun de stat pe el. Sprijini greutatea caldă a pruncului de umflătura moale a burții ei și așteptă. Crai-noul de pe fruntea copilului reveni la o nuanță plăcută de roz, iar buclele negre îi încadrau ochii și mai negri. Fața îi strălucea ca un giuvaier. Era liniștită și mulțumită, dar tot o sfredelea cu privirea pe Xan, ca niște rădăcini de copac care s-ar înfige bine în pământ. Xan protestă.

— Ei, n-are rost să mă privești în felul ăsta, zise ea. Nu te pot duce înapoi unde ai trăit până acum. Ce-a fost s-a terminat, mai bine ai uita. Hai, taci, adăugă ea, pentru că fetița începuse să scâncească. Nu plânge. O să-ți placă mult locul unde mergem. Asta după ce mă hotărăsc în ce oraș te duc. Toate sunt frumoase. O să-ți placă și noua ta familie, am eu grijă.

Dar chiar când spunea asta Xan simți o împunsătură în inima ei bătrână. Deveni dintr-odată inexplicabil de tristă. Fetița lăsă sticla și se uită la ea cu o expresie curioasă. Vrăjitoarea ridică din umeri.

— Nu mă întreba, zise ea. Habar n-am de ce te-au lăsat în mijlocul pădurii. Nu înţeleg nici jumătate din lucrurile pe care le fac oamenii, iar cu cealaltă jumătate nu-mi bat capul. Dar n-o să te las în niciun caz aici, pe jos, să te mănânce vreo nevăstuică. Te aşteaptă lucruri mai bune în viaţă, copilă nepreţuită.

Cuvântul *nepreţuită* îi puse lui Xan un nod ciudat în gât. Nu înţelegea şi gata. Tuşi să-şi cureţe plămânii bătrâni şi îi zâmbi fetiţei. Se aplecă şi îşi lipi buzele de fruntea ei. Întotdeauna îi săruta pe bebeluşi. Cel puţin parcă aşa îşi amintea. Creştetul copilului mirosea a aluat de pâine şi a lapte covăsit. Xan închise ochii, doar pentru o clipă, şi clătină din cap.

— Gata, zise ea răguşit. Mergem să vedem lumea, da?

Pe urmă, legând bine fetiţa la piept într-o eşarfă, Xan o porni prin pădure, fluierând în timp ce mergea.

S-ar fi îndreptat direct spre Oraşele Libere. Cel puţin aşa intenţiona.

Dar undeva era o cascadă care i-ar fi plăcut fetiţei. Şi un ţanc de piatră cu o privelişte deosebită. Xan îşi dădu seama că voia să-i spună poveşti fetiţei. Şi să-i cânte. Cum îi povestea şi îi cânta, începu să meargă mai încet, tot mai încet. Vrăjitoarea dădu vina pe vârsta ei venerabilă, pe durerea de şale, pe foiala copilului, dar nimic nu era adevărat.

Descoperi că se tot oprea doar ca să aibă ocazia s-o scoată pe fetiţă din eşarfă şi să se uite în ochii ei adânci şi negri.

Xan făcea în fiecare zi ocoluri tot mai mari. Se întorcea, mergea în cerc, şerpuia. Traseul ei prin pădure, de obicei aproape la fel de drept ca Drumul însuşi, era

acum o încâlceală aiuritoare, fără înţeles. Noaptea, după ce laptele de capră se termina, Xan aduna cu degetele funigeii razelor de stele, iar fetiţa îi mânca mulţumită. Cu fiecare înghiţitură de lumină stelară, privirea copilei devenea tot mai întunecată. Universuri întregi ardeau în ochii aceia, galaxii după galaxii.

După a zecea noapte, călătoria care dura de obicei trei zile şi jumătate nu ajunsese nici măcar la sfertul ei. Luna în creştere răsărea în fiecare noapte tot mai devreme, dar Xan nu-şi bătea capul cu ea. Se întindea, aduna raze de stele şi nu băga în seamă luna.

Există vrajă în lumina stelelor, nu încape vorbă. Ştie toată lumea. Dar, din cauză că are de străbătut o distanţă atât de mare, magia din această lumină este fragilă şi difuză, întinsă în firele cele mai delicate. Lumina stelară are în ea destulă magie cât să hrănească un copil şi să-l mulţumească, iar în cantităţi mari poate chiar să trezească ce-i mai bun în sufletul şi în mintea acelui copil. Ajunge cât să *binecuvânteze*, dar nu *să te vrăjească*.

Cu lumina lunii însă, altfel stau lucrurile.

Lumina lunii este *vrajă curată*. Întrebaţi pe cine vreţi.

Xan nu-şi putea lua ochii din ochii copilei. Sori, stele şi meteori. Pulberea nebuloaselor. Explozii originare, găuri negre şi Spaţiul cel fără de sfârşit. Iar luna creştea, mare, rotundă şi strălucitoare.

Xan întinse mâna. Nu se uita la cer. Nu observă luna.

(Oare să fi observat cât de grea părea lumina pe degete? Cât de lipicioasă? Cât de dulce?)

Flutură degetele deasupra capului. Lăsă mâna jos abia când n-o mai putu ţine.

(Oare să fi observat greutatea vrăjii care îi vibra în încheietură? Şi-a spus că nu. Şi-a spus-o iar şi iar şi iar până când a părut adevărat.)

Iar fetiţa a mâncat. Şi a mâncat. Şi a mâncat. Şi a mâncat. Şi dintr-odată a străbătut-o un fior şi s-a îndoit în braţele lui Xan. Şi a ţipat – o singură dată. Foarte tare. Iar pe urmă a oftat mulţumită şi a adormit pe loc, lipită de burta moale a Vrăjitoarei.

Xan s-a uitat la cer şi a simţit lumina lunii căzându-i pe faţă.

— Vai de mine, şopti ea.

Luna devenise plină fără ca ea să fi băgat de seamă. Şi încărcată cu o magie puternică. O singură sorbitură din lumina ei ar fi fost de-ajuns, iar copila înghiţise... *în fine.* Mai mult de una.

Lacomă mică!

În orice caz, datele problemei erau la fel de clare ca luna care strălucea deasupra copacilor. Copila devenise *vrăjită.* Nu exista îndoială. Iar asta complica lucrurile şi mai tare decât înainte.

Xan se aşează turceşte pe jos şi puse fetiţa în îndoitura genunchiului. Nu risca s-o trezească. Pentru multe ore de-acum înainte. Îşi trecu degetul prin buclele ei negre. Încă se simţea cum îi pulsa vraja sub piele, cum i se strecura fir cu fir printre celule, prin ţesuturi, cum îi umplea oasele. Cu timpul urma să devină schimbătoare, dar nu pentru totdeauna, desigur. Xan îşi amintea însă bine de la vrăjitorii care o crescuseră pe ea că nu-i deloc uşor să educi un copil cu puteri magice. Se grăbiseră să i-o spună şi profesorii. Iar Zosimos, tutorele ei, i-o spunea tot timpul. „Să-i dai puteri magice unui copil este ca şi

cum ai pune o sabie în mâna unui prunc – prea multă putere și prea puțină judecată. Nu vezi în ce hal mă îmbătrânești, fato?“ repeta el necontenit.

Avea dreptate. Copiii vrăjiți erau periculoși. Nu putea lăsa fetița în grija oricui, clar!

— Iubito, zise ea, nu-i așa că ai devenit o bătaie de cap de două ori mai mare?

Copila respiră adânc pe nas. Pe buzele ei ca un bobocel de trandafir tremura un mic zâmbet. Xan își simți inima săltându-i în piept și o strânse mai bine în brațe.

— Luna, zise ea. O să te cheme Luna. Iar eu o să fiu bunica ta. Vom fi o familie.

Imediat ce rosti aceste vorbe, Xan știu că era adevărat. Cuvintele vibrau în aerul dintre ele, mai puternice decât orice vrajă.

Vrăjitoarea se ridică, legă iar fetița la piept cu eșarfa și începu lungul drum spre casă, întrebându-se cum o să-i explice toată treaba lui Glerk.

4

În care n-a fost decât un vis

Pui prea multe întrebări.

Nu ştie nimeni ce face Vrăjitoarea cu copiii pe care îi ia. Nu întreabă nimeni. Nu putem *întreba, nu pricepi? Doare prea tare.*

Bine. Îi mănâncă. Eşti mulţumit?

Nu. Nu asta cred eu.

Mama mi-a spus că le mănâncă sufletele şi că trupurile lor fără suflet bat după aceea veşnic pământul în lung şi-n lat. Nu pot să moară. Nu pot să trăiască. Au ochii goi, feţele fără expresie şi cutreieră *fără ţintă. Nu cred că-i adevărat. Altfel i-am fi văzut, nu? Am fi văzut măcar un trup din ăsta umblând fără rost, în atâţia ani.*

Bunica mi-a spus că îi ţine sclavi. Că trăiesc în catacombe sub castelul ei uriaş din pădure, că muncesc la maşinăriile de aburi ale mlaştinii, că amestecă în cazanele ei imense şi îi îndeplinesc poruncile de dimineaţă până noaptea. Dar eu nici asta nu cred că-i adevărat. Dacă era, cu siguranţă reuşea să fugă măcar unul. În atâţia ani, unul dintre ei ar fi găsit clar un mod să se întoarcă acasă. Deci, nu. Nu cred că sunt ţinuţi în sclavie.

Eu de fapt nu cred nimic. N-am ce să cred.

Uneori am un vis. Despre fratele tău. Ar fi avut acum optsprezece ani. Nu. Nouăsprezece. În vis îmi apare cu părul negru, fața strălucitoare și stele în ochi. Visez că atunci când zâmbește se face lumină pe kilometri în jur. Astă-noapte am visat că aștepta o fată lângă un copac. Că i-a spus pe nume, a luat-o de mână și i-a bătut inima tare când a sărutat-o.

Poftim? Nu. Nu plâng. De ce să plâng? Ce prostie!

Oricum, n-a fost decât un vis.

5

În care monstrul mlaştinii se îndrăgosteşte din greşeală

Glerk nu era de acord şi a spus-o din prima zi când a venit copila.

Pe urmă a mai spus-o o dată ziua următoare.

Şi următoarea.

Şi următoarea.

Xan refuza să-i dea ascultare.

— Bebeluşi, bebeluşi, bebeluşi, cânta Fyrian.

El era extrem de încântat. Dragonul cel mărunţel se aşeza pe creanga de deasupra uşii căsuţei din copac a vrăjitoarei Xan, îşi desfăcea cât de larg putea aripile multicolore şi îşi întindea gâtul lung spre cer. Avea voce puternică, vibrantă şi fioros de falsă. Glerk îşi acoperea urechile.

— Bebeluşi, bebeluşi, bebeluşi, BEBELUŞI, continua Fyrian. Ah, ce-mi plac bebeluşii!

Nu mai văzuse niciodată un bebeluş, cel puţin nu-şi aducea aminte, dar asta nu-l împiedica pe dragon să-i adore nespus.

De dimineaţă şi până noaptea Fyrian cânta, Xan se agita, dar nimeni, i se părea lui Glerk, nu asculta de vocea raţiunii. Până la sfârşitul celei de-a două săptămâni, întreaga lor reşedinţă se schimbase radical: pe o

frânghie de rufe proaspăt întinsă atârnau la uscat scutece, hăinuțe de copil și boneţele; sticle noi-nouțe stăteau să se scurgă pe un raft proaspăt construit lângă un lavoar abia instalat; fusese procurată o capră nouă (Glerk nu știa prin ce mijloace), iar Xan avea ulcioare diferite pentru laptele de băut, cel de făcut brânză și cel de făcut unt; și, ca din senin, podeaua era înțesată cu jucării. Glerk călcase rău nu doar o dată pe o morișcă colțuroasă de lemn care îi smulsese urlete de durere. I se făcea mereu semn să tacă sau să plece din cameră, pentru că altfel trezea copilul, sau speria copilul, sau îl plictisea de moarte cu poezii.

La sfârșitul celei de-a treia săptămâni, Glerk se săturase de tot.

— Xan, zise el. Mă văd nevoit să insist să nu te îndrăgostești de copil.

Bătrâna pufni, dar nu răspunse nimic.

Glerk se încruntă.

— Serios. Îți interzic.

Vrăjitoarea râse tare. Fetița râse și ea. Erau un grup de admirație reciprocă format din două persoane, iar Glerk nu suporta treaba asta.

— Luna! cântă Fyrian, intrând în zbor pe ușa deschisă, apoi se învârti în jurul camerei ca o pasăre cântătoare afonă. Luna, Luna, Luna, LUNA!

— Gata cu cântatul! răbufni Glerk.

— Nu trebuie să pleci urechea la el, Fyrian dragă, zise Xan. Cântatul e bun pentru copii. Toată lumea știe.

Fetița dădu din picioare și gânguri. Fyrian se așeză pe umărul lui Xan și fredonă în continuare fals. Era un progres, nici vorbă, dar nu foarte mare.

Glerk mormăi nemulţumit.

— Ştii ce spune Poetul despre Vrăjitoarele care cresc copii? întrebă el.

— Nici nu-mi trece prin cap ce-ar putea spune un poet despre copii şi Vrăjitoare, dar n-am nicio îndoială că-i ceva miraculos de profund. Glerk, îmi dai te rog sticla aceea? zise ea, uitându-se în jur.

Xan stătea turceşte pe podeaua aspră din scânduri cu copilul în adâncitura din poala fustei.

Glerk se apropie, se aplecă spre fetiţă şi o privi sceptic. Micuţa îşi îndesase un pumn în gură şi printre degete îi curgea salivă. Flutură din cealaltă mână spre monstru. Buzele roz i se deschiseră într-un zâmbet larg în jurul degetelor ude.

„Face asta intenţionat", se gândi el şi încercă să se împotrivească propriului zâmbet care i se lăţea pe fălcile jilave. „Se preface adorabilă printr-un vicleşug mârşav ca să-mi facă mie în ciudă. Ce copil rău!"

Luna ţipă veselă şi dădu din picioruşe. Ochii ei prinseră privirea monstrului mlaştinii şi străluciră ca stelele.

„Să nu te îndrăgosteşti de copil", îşi porunci Glerk. Încerca să fie neînduplecat.

Apoi îşi drese vocea.

— *Poetul*, zise el subliniind cuvântul şi mijind ochii la fetiţă, nu spune *nimic* despre Vrăjitoare şi copii.

— I-auzi, zise Xan şi atinse nasul fetiţei cu nasul ei, făcând-o să râdă, pe urmă încă o dată şi încă o dată. În cazul ăsta bănuiesc că n-avem de ce să ne îngrijorăm. *Nu, n-avem!* adăugă cu voce subţirică şi cântată, iar Glerk îşi dădu peste cap ochii enormi.

— Draga mea Xan, îţi scapă esenţialul.

— Iar ţie, de la atâta pufnit şi ţâfnă, îţi scapă copilăria. Fetiţa va rămâne aici şi cu asta, basta. Puii de om sunt micuţi doar o clipă, cresc cât ar bate o dată din aripi un colibri. Bucură-te de ea, Glerk! Bucură-te sau cară-te!

Spuse asta fără să-l privească, dar Glerk simţi o răceală aspră venind dinspre umărul Vrăjitoarei şi asta aproape că-i frânse inima.

— Ei bine, mie-mi place de ea, zise Fyrian.

Stătea cocoţat pe umărul lui Xan şi se uita cu interes cum copila gângurea şi dădea din picioare. N-avea voie să se apropie mai mult. Pentru siguranţa amândurora, îi explicase Xan. Fetiţa, plină ochi de vrajă, semăna cu un vulcan adormit: energia internă, căldura şi forţa se adunau în timp şi puteau erupe fără avertisment. Xan şi Glerk erau în mare parte insensibili la aburii magiei (Xan din cauza priceperii, iar Glerk pentru că era mai bătrân decât magia însăşi şi nu-şi pleca mintea la astfel de prostii), aşa că n-aveau de ce să-şi facă griji prea mari. Dar Fyrian era delicat. În plus, Fyrian sughiţa des. Iar sughiţurile lui se lăsau de obicei cu flăcări.

— Nu te apropia prea tare, Fyrian. Stai în spatele mătuşii Xan, dragă.

Fyrian se ascunse în spatele perdelei de păr creţ a bătrânei şi se uită la copil cu un amestec de teamă, invidie şi dorinţă.

— Vreau să mă joc cu ea, se văicări el.

— O să te joci, îl linişti Xan şi o aşeză pe fetiţă astfel încât să-şi poată ţine sticla. Vreau numai să fiu sigură că nu vă faceţi rău unul celuilalt.

— Eu n-aș face niciodată așa ceva, zise Fyrian cu respirația întretăiată, apoi își trase nasul. Cred că sunt alergic la bebeluș, adăugă el.

— Nu ești alergic la bebeluș, mormăi Glerk chiar în timp ce Fyrian strănuta o pală strălucitoare de foc în ceafa lui Xan.

Ea nici măcar nu tresări. Cu un singur clipit transformă flacăra în abur de pe urma căruia nu rămaseră decât câțiva stropi de salivă pe care nici nu se obosi să și-i șteargă de pe umeri.

— Noroc, dragă, zise Xan. Glerk, de ce nu-l iei pe Fyrian la o plimbare?

— Nu-mi place să mă plimb, zise Glerk, dar plecă oricum cu Fyrian.

Glerk mergea, dar Fyrian mai degrabă fâlfâia pe lângă el dintr-o parte în alta sau înainte și înapoi, ca un fluture supradimensionat și plin de năbădăi. La început, Fyrian se hotărî să-și facă de lucru adunând flori pentru copil, activitate deranjată ocazional de sughițurile și strănuturile lui urmate de inevitabile trombe de flăcări care transformau florile în scrum. Dar el abia dacă băga de seamă. Era, în schimb, un izvor de întrebări.

— Când crește, bebelușul o să fie uriaș ca tine și Xan? întrebă el. Înseamnă că există mulți uriași. În lumea largă, vreau să spun. Lumea de mai departe de *aici.* Cât tânjesc să văd lumea de dincolo de *aici,* Glerk! Îmi doresc să văd toți uriașii din toată lumea și toate făpturile care sunt mai mari decât mine!

Iluziile lui Fyrian continuau neabătut, în ciuda protestelor lui Glerk. Deși era numai cât un porumbel, Fyrian continua să se creadă mai mare decât așezările

omenești obișnuite și considera că trebuia să se țină departe de lume, nu cumva să-l vadă cineva și să se stârnească o panică mondială.

„Când va veni vremea, fiule", îi spusese masiva lui mamă înainte să se arunce în vulcanul incandescent și să părăsească această lume pentru totdeauna, „îți vei afla rostul. Ești și vei fi un uriaș în lumea asta mare. Să nu uiți niciodată."

Lui Fyrian i se părea clar ce voia să spună. Era un Dragon Pur și Simplu Enorm. Nu exista nicio îndoială. Fyrian își reamintea zilnic acest lucru.

Iar de cinci sute de ani, Glerk continua să fiarbă.

— Copilul va crește cum cresc copiii, răspunse Glerk evaziv.

Când Fyrian insistă, Glerk se prefăcu că trage un pui de somn în smârcul plin de nuferi și stătu cu ochii închiși până adormi cu adevărat.

Să crești un copil – vrăjit sau nu – nu-i treabă simplă: plânge nemângâiat, îi curge nasul aproape permanent, se încăpățânează să bage orice obiect destul de mic în gura din care îi curg balele tot timpul.

Și *gălăgia*.

— Nu poți face o vrajă ca să tacă? se rugase Fyrian la un moment dat, după ce bebelușul nu mai era o noutate.

Xan refuzase, evident.

— Magia nu se folosește niciodată ca să influențezi voința altcuiva, Fyrian, îi spunea mereu Xan. Cum să fac tocmai lucrul pe care va trebui s-o învăț pe ea să nu-l

facă *niciodată,* atunci când va fi în stare să înţeleagă? Ar fi ipocrizie, nimic altceva.

Chiar şi când era mulţumită, Luna continua să facă gălăgie. Gângurea. Bolborosea. Ţipa. Hohotea. Pufnea. Chiuia. Era o cascadă de zgomote care curgea, curgea, curgea. Nu se oprea niciodată. Bolborosea şi în somn.

Glerk făcu pentru Luna o eşarfă pe care şi-o lega de toţi cei patru umeri ai lui şi mergea apoi în şase labe. Ieşea cu fetiţa la plimbare dinspre smârc, pe lângă atelierul vrăjitoarei, până dincolo de ruinele castelului şi apoi se întorcea, recitându-i poezii în tot acest răstimp.

Nu avea de gând s-o iubească.

Şi totuşi.

Dintr-un grăunte de nisip,

recită monstrul,

Se naşte lumina
se naşte spaţiul
se naşte timpul infinit
şi într-un grăunte de nisip
se întorc lucrurile toate.

Era unul dintre poemele lui preferate. Copila se uită la el cum mergea, cercetându-i ochii proeminenţi, urechile conice, buzele groase de pe maxilarele late. Examină cu mirare în ochi fiecare neg, fiecare scobitură, fiecare umflătură lipicioasă de pe faţa lui mare şi plată. Ridică un deget şi i-l băgă curioasă într-o nară. Glerk strănută şi copila râse.

— Glerk, zise fetiţa, deşi probabil nu fusese decât un sughiţ sau o râgâială.

Dar lui Glerk nu-i păsa. Îi rostise numele. I-l *rostise.* Inima aproape că-i plesni de bucurie.

Xan, pe de altă parte, se străduia din răsputeri să nu zică „Ți-am spus eu.“ În mare parte reuși.

În acel prim an, Xan și Glerk urmăriră amândoi semne de erupție magică la fetiță. Deși vedeau un ocean de magie învolburându-i-se sub piele (îl și simțeau, de fiecare dată când o duceau în brațe), rămase totul înăuntrul ei, ca un val care se umflă fără să se spargă.

Noaptea, lumina lunii și a stelelor se întorcea după ea și îi scălda leagănul. Xan acoperea ferestrele cu draperii groase, dar le găsea deschise, iar copila bea lumina lunii în somn.

— Luna-i plină de șmecherii, își spuse Xan.

Dar o umbră de îngrijorare tot îi dădea târcoale. Magia continua să se umfle în tăcere.

În al doilea an, cantitatea de magie din Luna aproape că se dublă ca forță și consistență. Glerk o simțea. Și Xan o simțea. Dar tot nu erupse.

„Copiii vrăjiți sunt copii periculoși“, încerca să-și amintească Glerk în fiecare zi. Când n-o legăna pe Luna. Sau când nu-i cânta Lunei. Sau când nu-i șoptea poezii la ureche în timp ce ea dormea. După o vreme, până și clocotul magiei de sub pielea ei păru să devină ceva obișnuit. Era un copil plin de energie. Un copil curios. Un copil neastâmpărat. Era destulă bătaie de cap să te ocupi doar de lucrurile astea.

Lumina lunii continua s-o caute. Xan se hotărî să nu-și mai facă griji.

În al treilea an, magia se dublă din nou. Xan şi Glerk abia dacă băgară de seamă. Erau ocupaţi până peste cap cu un copil care explora, răscolea, mâzgălea cărţi, arunca după capre cu ouă şi încercase să zboare de pe gard, sfârşind cu genunchii juliţi şi cu un dinte ciobit. Se căţăra în copaci, voia să prindă păsări şi uneori îi juca feste lui Fyrian, făcându-l să plângă.

— O va ajuta poezia, zise Glerk. Studiul limbajului înnobilează şi cele mai zurbagii fiinţe.

— Ştiinţa o va ajuta să gândească mai organizat, zise Xan. Cum ar mai putea fi obraznic un copil care studiază stelele?

— Eu o s-o învăţ matematică, zise Fyrian. N-o să-mi mai poată juca farse dacă-i ocupată să numere până la un milion.

Şi astfel a început educaţia Lunei.

Fiecare vânt respiră făgăduiala primăverii,

îi şoptea Glerk în somn, în timpul iernii.

Fiecare copac adormit
visează vise verzi;
munţii golaşi
se trezesc în floare.

Sub pielea fetiţei se umflau valuri-valuri de magie. Dar nu se spărgeau de ţărm. Nu *încă*.

6

În care Antain dă de belea

De-a lungul primilor cinci ani ca Senior Ucenic, Antain se străduise să se convingă pe el însuşi că într-o zi munca lui va deveni mai uşoară. Se înşela. N-a devenit.

Seniorii îi strigau ordine în timpul întâlnirilor Consiliului, al activităţilor de zi cu zi şi al discuţiilor de seara târziu. Îl dojeneau când se întâlneau cu el pe stradă. Sau când stăteau în sufrageria mamei lui pentru încă o cină somptuoasă (chiar dacă incomodă). Îl admonestau când îi însoţea în timpul controalelor neanunţate.

Antain stătea mereu undeva în spate, cu sprâncenele împreunate de uimire.

Părea că, indiferent ce făcea el, Seniorii se învineţeau la faţă de furie şi începeau să spumege incoerent.

— Antain! lătrau Seniorii. Stai drept!

— Antain! Ce-ai făcut cu proclamaţiile?

— Antain! Şterge-ţi expresia aia ridicolă de pe faţă!

— Antain! Cum ai putut uita gustările?

— Antain! Ce naiba ţi-ai vărsat pe robă?

Antain nu părea în stare să facă nimic bine.

Nici viaţa de acasă nu era mai bună.

— Cum se poate să fii tot Senior Ucenic? izbucnea mama lui la cină în fiecare seară.

Uneori izbea lingura de masă, făcându-i pe servitori să tresară.

— Fratele meu mi-a promis că vei fi deja Senior. Mi-a *promis*.

Continua să fiarbă și să bombăne până când Wyn, fratele cel mai mic al lui Antain, începea să plângă. Antain era cel mai mare dintre șase frați – o familie mică după standardele Protectoratului –, iar de când tatăl lui murise, mama nu voia decât să se asigure că fiecare dintre fiii ei avea să obțină ce avea Protectoratul mai bun de oferit.

Păi nu *merita* ea tot ce era mai bun când venea vorba de băieții ei?

— Unchiul mi-a spus că lucrurile astea durează, zise Antain într-o seară.

Își luă frățiorul cel mic în brațe și începu să-l legene până când copilul se liniști. Scoase din buzunar o jucărie de lemn pe care o cioplise chiar el, o cioară micuță cu ochi spiralați și cu o zornăitoare în burtă. Încântat, băiețelul o băgă imediat în gură.

— Unchiul tău n-are decât să se spânzure, spumegă mama. *Meritām* această onoare. Adică *tu* o meriți, dragul meu băiat.

Antain nu era atât de sigur.

Se scuză și se ridică de la masă, mormăind că avea de lucru pentru Consiliu, dar de fapt nu voia decât să se strecoare în bucătărie și să-i ajute pe servitori. Iar pe urmă să se ducă în grădină și să-i ajute pe grădinari în ultimele ore ale zilei. Și pe urmă în șopron, să cioplească ceva. Lui Antain îi plăcea să lucreze lemnul, îi plăceau stabilitatea materialului, frumusețea delicată a granulației lui, mirosul liniștitor de rumeguș și de ulei.

Puține lucruri iubea mai mult în viață. Ciopli și lucră până târziu în noapte, încercând să nu se gândească la viața lui. Se apropia o nouă Zi a Sacrificiului, și Antain avea iar nevoie de o justificare ca să se facă nevăzut.

A doua zi, Antain își îmbrăcă roba proaspăt spălată și porni spre Sala de Consiliu mult înaintea zorilor. În fiecare dimineață avea ca primă îndatorire să citească plângerile și solicitările mâzgălite cu cretă de cetățeni pe un perete mare de ardezie și să judece care meritau atenție și care urmau să fie șterse pur și simplu și spălate.

(— Dar dacă sunt importante *toate*, unchiule? îl întrebase cândva Antain pe Marele Senior.

— Imposibil. Când le respingem, să știi că le facem oamenilor un dar. Îi învățăm să-și accepte destinul în viață. Îi învățăm că orice acțiune a lor este lipsită de însemnătate. Zilele lor rămân începețoșate, așa cum și trebuie să fie. Nu există dar mai mare ca ăsta. Gata acum. Unde-i ceaiul meu de Zirin?)

Pe urmă Antain trebuia să aerisească sala, să afișeze agenda zilei, să înfoaie pernele pentru fundurile ciolănoase ale Seniorilor bătându-le bine, să pulverizeze în anticameră un fel de parfum conceput în laboratoarele Surorilor Stelei – cu rolul, se pare, de a-i face pe oameni să simtă că le tremură genunchii, li se leagă limbile și sunt speriați și recunoscători deopotrivă – și pe urmă să aștepte sosirea servitorilor și să-i privească trufaș cum intră în clădire. Abia după aceea avea voie să-și atârne roba în dulap și să se ducă la școală.

(— Și dacă nu știu cum să privesc trufaș, unchiule? îl întrebase băiatul în repetate rânduri.

— Exersează, nepoate. Continuă să exersezi.)

Antain o luă agale spre școală, bucurându-se de strălucirea trecătoare a soarelui. Peste o oră avea să se înnoreze. În Protectorat era mereu înnorat. Ceața se lipea de pereții orașului și de pavajul străzilor ca un mușchi tenace. Nu-și începuse multă lume treaba atât de devreme. „Păcat", se gândi Antain. „Pierd lumina soarelui." Ridică fața și simți o trecătoare revărsare de năzuință și nădejde.

Își lăsă ochii să alunece spre Turn, o lucrare din piatră extrem de complicată care imita spiralele galaxiilor și orbitele stelelor; ferestrele mici și rotunde ale clădirii priveau în afară ca niște ochi. Mama de-atunci, cea care își ieșise din minți, încă se mai afla acolo, ferecată. Nebuna. De cinci ani se tot întrema în detenție, dar încă nu se vindecase. Antain vedea cu ochii minții chipul acela sălbatic, ochii aceia negri, semnul din naștere de pe fruntea ei, palid și roșu. Felul în care lovea cu picioarele, se cățăra, țipa ca din gură de șarpe și se lupta. Nu putea să uite.

Și nu se putea ierta.

Închise ochii strâns și încercă să-și alunge imaginea din minte.

„De ce trebuie să continue povestea asta?" Continua să-l doară inima. „Trebuie să existe o altă cale."

Ajunse primul la școală, ca de obicei. Nici măcar profesorul nu venise. Se așeză pe trepte și își scoase jurnalul. Temele și le făcuse, nu că ar fi contat. Profesorul insista să-i spună cu o voce slugarnică „Seniorule Antain", deși nu era încă Senior, și îi dădea note mari indiferent ce făcea. Putea să-i predea foi albe și tot notă maximă lua. Dar Antain era sârguincios în ciuda acestui

tratament preferențial. Își dădea seama și el că profesorul spera ca mai târziu să-i întoarcă favoarea. În jurnal avea câteva schițe pentru un proiect la care se gândea – un dulăpior inteligent pentru depozitat și aranjat uneltele de grădină, pus pe roți ca să poată fi tras cu o căpriță –, un cadou pentru grădinarul-șef, care se purta mereu cumsecade.

O umbră îi acoperi foaia.

— Nepoate, zise Marele Senior.

Antain ridică imediat capul.

— Unchiule! zise el și se ridică în picioare clătinându-se și scăpând hârtiile, care se împrăștiară pe jos. Se grăbi să le adune. Marele Senior Gherland își dădu ochii peste cap.

— Vino, nepoate, zise Marele Senior foșnindu-și roba și făcându-i semn băiatului să-l urmeze. Noi doi trebuie să stăm de vorbă.

— Și școala?

— Întâi de toate, nu-i nevoie să vii la școală. Scopul acestei clădiri este să-i găzduiască și să-i distreze pe cei fără viitor până când ajung destul de mari să lucreze în beneficiul Protectoratului. Persoanele de rangul tău au profesori particulari și este mai presus de înțelegerea mea de ce ai refuzat un astfel de lucru elementar. Mama ta se plânge necontenit de treaba asta. În orice caz, n-o să-ți ducă nimeni dorul.

Era adevărat. N-avea să-i ducă nimeni dorul. Antain stătea în fiecare zi în spatele clasei și își vedea de treabă în tăcere. Rareori punea întrebări. Rareori vorbea. Mai ales acum, de când singura persoană cu care nu l-ar fi deranjat să stea de vorbă – ba chiar ar fi fost mai bine

dacă i-ar fi vorbit la rândul ei – plecase de la școală definitiv. Intrase novice la Surorile Stelei. O chema Ethyne, și chiar dacă Antain nu schimbase cu ea mai mult de trei cuvinte odată, acum îi ducea cu disperare dorul și mergea la școală în fiecare zi numai pentru că spera nebunește ca fata să se răzgândească și să se întoarcă.

Trecuse un an. Nu pleca nimeni, niciodată de la Surorile Stelei. Se *terminase*. Și totuși, Antain continua să aștepte. Și să spere.

O luă la fugă după unchiul lui.

Ceilalți Seniori încă nu ajunseseră la clădirea Consiliului și cel mai probabil nu aveau să apară până la prânz, nici mai târziu. Gherland îi spuse lui Antain să ia loc.

Marele Senior îl fixă cu privirea multă vreme. Antain nu-și putea scoate din minte Turnul. Nici nebuna. Nici pruncul abandonat în pădure și care scâncea jalnic pe când ei se îndepărtau. „Și, vai, cum mai țipa mama. Și, vai, cum se lupta. Și, vai, în ce ne-am transformat?"

Lucrurile astea îl chinuiau pe Antain în fiecare zi, parcă avea ditamai acul înfipt în suflet.

— Nepoate, zise în cele din urmă Marele Senior.

Își împreună palmele și le aduse la gură. Oftă adânc. Antain își dădu seama că unchiul lui era palid la față.

— Se apropie Ziua Sacrificiului, continuă Seniorul Gherland.

— Știu, unchiule, zise Antain cu voce pierită. Mai sunt cinci zile. Ziua asta... nu așteaptă pe nimeni, oftă el.

— Anul trecut n-ai fost de față. N-ai stat alături de ceilalți Seniori. Ai avut o infecție la picior, dacă-mi aduc aminte.

Antain lăsă privirea în pământ.

— Da, unchiule. Și febră.

— Și ți-a trecut de la sine a doua zi?

— Mlaștina fie lăudată, zise băiatul încet. A fost o minune.

— Iar cu un an înainte ai avut pneumonie, nu-i așa? zise Gherland.

Antain încuviință. Știa încotro se îndrepta discuția lor.

— Iar înainte de asta a fost un incendiu în șopronul vostru. Corect? Mare lucru că a scăpat toată lumea neatinsă. Și că tu erai acolo. Singur. Luptându-te cu focul.

— Toți ceilalți așteptau de-a lungul drumului, zise Antain. Nu lipsea nimeni. De asta eram singur.

— Într-adevăr.

Marele Senior Gherland îl privi pe Antain printre pleoape.

— Tinere, zise el, pe cine crezi tu că prostești?

Se făcu liniște.

Antain își aminti cârlionții negri care încadrau ochii aceia negri și mari. Își aminti sunetele pe care le scoase fetița când o lăsaseră în pădure. Își aminti bufnitura ușilor Turnului după ce o închiseseră în el pe nebună. Îl trecu un fior.

— Unchiule... începu el, dar Gherland îi făcu semn să tacă.

— Ascultă, nepoate. Ți-am oferit această poziție împotriva voinței mele. Și am făcut-o nu din cauza necontenitei cicăleli a surorii mele, ci datorită marii afecțiuni pe care am avut-o și continui s-o am pentru iubitul tău tată, fie-i țărâna ușoară. El a vrut să știe înainte de a muri că vei avea drumul în viață asigurat, iar eu nu l-am putut refuza. Iar să te am aici – ridurile adânci de pe fața lui

Gherland se înmuiară puţin – a fost un antidot pentru propria mea tristeţe. Şi îţi sunt recunoscător. Eşti un băiat bun, Antain. Tatăl tău ar fi mândru.

Antain se mai linişti, dar numai pentru o clipă. Marele Senior se ridică în picioare, cu o amplă rotire a robei.

— Dar afecţiunea mea pentru tine nu poate merge mai departe de-atât, zise el şi vocea îi răsună ciudat în încăperea micuţă.

Era ceva fragil în vocea aceea. Seniorul avea ochii larg deschişi. Tensionaţi. Chiar puţin umezi. „Îşi face unchiul meu griji pentru mine?“ se întrebă Antain. „Sigur că nu“, se gândi el.

— Tinere, continuă unchiul. Asta nu mai poate continua. Ceilalţi Seniori bombăne. Ei...

Se opri. I se înecă vocea în gât. Avea obrajii roşii.

— Nu sunt mulţumiţi. Te pot proteja mult, băiete drag, dar nu la infinit.

„De ce-aş avea nevoie să fiu protejat?“ se întrebă Antain uitându-se lung la faţa încordată a unchiului său.

Marele Senior închise ochii şi îşi potoli respiraţia precipitată. Îi făcu semn băiatului să se ridice. Pe chip îi reapăru expresia trufaşă.

– Hai, nepoate. E momentul să te întorci la şcoală. Te vom aştepta, ca de obicei, la mijlocul după-amiezii. Sper să fii în stare să umileşti măcar o persoană. Asta ar potoli multe din îndoielile celorlalţi Seniori. Promite-mi că vei încerca, Antain. Te rog.

Antain îşi târî picioarele spre uşă, cu Marele Senior alunecând în urma lui. Bărbatul ridică mâna s-o pună pe umărul băiatului, o lăsă să planeze un moment, apoi se gândi mai bine şi o retrase.

— Mă voi strădui mai mult, unchiule, zise Antain ieșind pe ușă. Promit.

— Ține-te de cuvânt, șopti răgușit Marele Senior.

Peste cinci zile, în timp ce Robele străbăteau orașul spre casa blestemată, Antain era acasă, cu rău la stomac, își vomita prânzul. Sau cel puțin așa spunea. Ceilalți Seniori bombăniră tot timpul procesiunii. Bombăniră luând copilul de la părinții lui supuși. Bombăniră îndreptându-se grabnic spre crângul cu sicomori.

— Va trebui să ne ocupăm de băiat, murmurau Seniorii.

Și fiecare dintre ei știa exact ce însemna asta.

„Of, Antain, băiete, of, băiatul meu, of, Antain!" se gândea Gherland pe drum, simțindu-și inima cuprinsă de cârceii îngrijorării, strânși ca un nod. „Ce-ai făcut, copil prost? Ce-ai făcut?"

7

În care un copil vrăjit chiar este o bătaie de cap de două ori mai mare

Când Luna avea cinci ani, magia ei sporise de cinci ori, dar rămăsese înăuntrul ei, amestecată cu oasele, cu mușchii și cu sângele. O avea în fiecare celulă. Inactivă, nefolosită, toată potențial, dar nu și acțiune.

— Nu poate continua așa, se burzului Glerk. Cu cât adună mai multă magie cu atât va dezlănțui mai multă magie.

Se strâmba caraghios la fetiță, în ciuda voinței lui. Luna chicotea ca nebuna.

— Ascultă ce-ți spun, adăugă el, încercând degeaba să fie serios.

— N-ai de unde să știi, zise Xan. Poate că puterile ei magice nu se vor manifesta niciodată. Poate că nu vor exista dificultăți.

În ciuda efortului ei neobosit de a le căuta cămin pruncilor abandonați, Xan detesta profund dificultățile. Și lucrurile triste. Și cele neplăcute. Prefera să nu se gândească la ele, dacă putea. Stătea cu fetița și făcea baloane de săpun – adorabile, intense, magice adesea, cu vârtejuri minunat colorate pe fețe. Luna le urmărea și le prindea pe fiecare pe degete, apoi le punea pe margaretele din jur, pe fluturi sau pe frunzele copacilor. În

unul mai mare chiar s-a cățărat și a plutit cu el pe deasupra ierbii.

— Cât de multă frumusețe e în jur, Glerk, zise Xan. Cum te poți gândi la altceva?

Glerk clătină din cap.

— Cât poate dura, Xan? întrebă el.

Vrăjitoarea refuză să răspundă.

Mai târziu, Glerk o ținu în brațe pe fetiță și îi cântă s-o adoarmă. Simțea greutatea magiei. Simțea cum pulsau și se unduiau valurile acelea mari de vrajă, cum se umflau în copil fără să-și găsească vreodată drumul spre țărm.

Vrăjitoarea îi spunea că își imaginează toate astea.

Xan insista să se concentreze asupra creșterii fetiței, care se manifesta zi de zi ca un amestec de obrăznicie, zburdălnicie și curiozitate. Luna îi lăsa zilnic cu gura căscată pe toți descoperind feluri noi și pline de imaginație în care să încalce regulile. Încerca să călărească pe capre, să rostogolească bolovani de pe munte spre peretele hambarului („ca să-l înfrumusețeze", explica ea), să le învețe pe găini să zboare, iar la un moment dat aproape se înecase în smârc. (O salvase Glerk, slavă domnului.) Le dădu bere gâștelor ca să le facă să meargă caraghios (au mers) și puse ardei iuți în mâncarea caprelor ca să le facă să sară (n-au sărit; doar au distrus gardul). În fiecare zi îl împingea pe Fyrian la prostii nebunești sau îi juca farse sărmanului dragon, făcându-l să plângă. Se cățăra, se ascundea, construia, spărgea, scria pe pereți, își rupea rochițele abia cusute. Avea părul încâlcit, muci la nas și lăsa urme de palme oriunde se ducea.

— Ce se va întâmpla când se va arăta magia ei? se întreba mereu Glerk. Cum va fi atunci?

Xan încerca să nu se gândească.

Xan vizita Oraşele Libere de două ori pe an, o dată cu Luna, o dată fără. Nu-i explica fetiţei de ce se ducea acolo singură, nici nu-i povestea despre oraşul trist din celălalt capăt al mlaştinii sau despre pruncii lăsaţi în poieniţă, probabil ca să moară. Urma să-i spună la un moment dat, desigur. Cândva, se hotărâse Xan. Nu acum. Era prea trist. Iar Luna era prea mică să înţeleagă.

Când Luna avea cinci ani, se duseră din nou într-unul dintre cele mai îndepărtate Oraşe Libere, care se numea Obsidian. Iar Xan se trezi că fetiţa nu stătea locului deloc. Pentru nimic în lume.

— Domnişoară, vrei, te rog, să ieşi imediat din casa asta şi să-ţi găseşti un tovarăş de joacă?

— Bunico, uite! O pălărie!

Luna se întinse spre castronul cu aluat de pâine lăsat la crescut şi îşi puse pe cap un gogoloi.

— E o pălărie, bunico! Cea mai frumoasă.

— Nu-i nicio pălărie, zise Xan. E o bucată de aluat.

Xan se afla în toiul unei vrăjitorii complicate. Învăţătoarea zăcea întinsă pe masa din bucătărie, adormită tun, iar Xan îşi ţinea amândouă palmele pe obrajii tinerei, concentrându-se intens. Învăţătoarea suferea de dureri de cap oribile, iar Xan descoperise că erau provocate de ceva ce-i crescuse în mijlocul creierului. Vrăjitoarea putea înlătura prin magie excrescenţa aceea, dar era o treabă delicată. Şi periculoasă. O treabă numai bună

pentru o vrăjitoare deșteaptă, și niciuna nu era mai deșteaptă decât Xan.

Și totuși. Se dovedea o muncă grea – mult mai grea decât crezuse. Și istovitoare. În ultimul timp, totul era istovitor. Xan dădea vina pe bătrânețe. Magia ei se termina repede, în ultima vreme. Și avea nevoie de vreme îndelungată să se refacă. Iar ea era nespus de obosită.

— Tinere, îi spuse Xan fiului învățătoarei, un băiat de vreo cincisprezece ani a cărui piele părea să strălucească.

Era unul dintre Copiii Stelari.

— Te duci tu să te joci afară cu obrăznicătura asta ca să mă pot concentra s-o vindec pe mama ta fără s-o omor din greșeală?

Băiatul se făcu alb la față.

— Glumesc, bineînțeles, Mama ta e în siguranță cu mine, adăugă Xan, sperând că spunea adevărul.

Luna își strecură mâna în mâna băiatului, cu ochii negri strălucind ca niște giuvaiere.

— Hai să ne jucăm, zise ea, iar băiatul zâmbi larg.

O adora pe Luna, la fel ca toată lumea. Fugiră pe ușă râzând și dispărură în pădurea din spate.

Mai târziu, după ce excrescența fusese înlăturată și învățătoarea dormea liniștită, cu creierul vindecat, Xan simți că în sfârșit se putea destinde și ea. Îi căzură ochii pe castronul de pe bufet. Castronul cu aluatul lăsat la crescut.

Nu mai era pic de aluat în el. În locul lui apăruse o pălărie – una cu borul lat, meșteșugită migălos. Cea mai frumoasă pălărie pe care o văzuse vreodată Xan.

— Vai de mine, șopti Vrăjitoarea.

Ridică pălăria și remarcă dantelăria magică. Albastră. Cu o licărire argintie pe margini. Vrăjitoria Lunei.

— Vai de mine, vai de mine!

Xan se străduí din răsputeri să termine în următoarele două zile tot ce mai avea de făcut în Orașele Libere. Luna nu-i era de niciun ajutor. Fugea în cerc în jurul celorlalți copii, alerga, se juca și sărea garduri. Provoca alte grupuri de țânci să se cațăre cu ea în vârful copacilor. Sau în podurile hambarelor. Sau pe bârnele acoperișurilor din vecini. Se ținea de ea cât mai sus, dar niciodată până la capăt. Fetița părea să plutească peste crengi. Făcea piruete pe vârful unei frunze de mesteacăn.

— Coboară imediat, domnișoară! strigă Vrăjitoarea.

Iar fetița râse. Sări din frunză în frunză până jos, conducându-i pe ceilalți copii și aducându-i nevătămați pe pământ. Xan văzu cum fluturau în jurul ei lujerii magiei ca niște panglici. Albaștri și argintii, argintii și albaștri. Se înfoiau, se răsuceau, fâlfâiau prin aer. Lăsau dâre pe pământ. Xan o luă la fugă după ea, ștergând urmele.

Un măgar se transformă în jucărie.

O casă se transformă în pasăre.

Un hambar deveni brusc din turtă dulce și vată de zahăr.

„Habar n-are ce face", se gândi Xan. Magia se revărsa pur și simplu din fată. Xan nu mai văzuse în viața ei atât de multă. „Și-ar putea face rău cu ușurință", se zbuciumă Xan. „Ei sau altcuiva. Sau tuturor din oraș." Alergă după ea, cu oasele bătrâne scrâșnind, și desfăcu vrajă după vrajă până când o prinse pe obrăznicătură.

— E ora de culcare, zise Vrăjitoarea învârtind amândouă palmele, iar Luna se prăbuși la pământ.

Xan nu se amestecase niciodată în voința altcuiva. *Niciodată.* Cu aproape cinci sute de ani în urmă îi promisese lui Zosimos, tutorele ei, că nu-și va folosi magia pentru asta. Iar acum... „Ce-am făcut?" se întrebă Xan. Se gândi că poate se îmbolnăvise.

Ceilalți copii se uitau cu ochi mari. Luna sforăia. Lăsa în praf o băltoacă de salivă.

— I s-a făcut rău? întrebă un băiat.

Xan o ridică în brațe pe fetiță, îi simți greutatea capului pe umăr și își lipi obrazul ridat de părul ei.

— N-are nimic, drăguță, zise ea. E doar adormită. E mare somnoroasă de felul ei. Iar voi cred că aveți treabă.

Xan o duse apoi la casa de oaspeți a primarului, unde stăteau.

Luna dormea adânc. Respira rar și regulat. Semnul în formă de crai-nou de pe fruntea ei strălucea puțin, ca o lună rozalie. Xan îi dădu deoparte părul de pe față, trecându-și degetele prin buclele lucioase.

— Oare ce mi-a scăpat? se întrebă cu voce tare.

Exista ceva ce nu văzuse, ceva important. Vrăjitoarea nu se gândea la copilăria ei, dacă avea de ales. Era prea tristă. Iar suferința era periculoasă, cu toate că nu-și amintea exact de ce.

Memoria i se părea ceva alunecos, ca mușchiul ud pe o pantă nesigură – era foarte ușor să-ți alunece piciorul și să cazi. Iar cinci sute de ani însemnau oricum o grămadă de timp de amintit. Acum însă amintirile năvăliră grămadă peste ea – un bătrân de treabă, un castel dărăpănat, niște înțelepți cu fețele îngropate în cărți, o mamă-dragon îndurerată care își lua rămas-bun. Și încă ceva. Ceva înfricoșător. Xan încercă să prindă

amintirile cum se rostogoleau, dar erau ca niște pietricele colorate într-o avalanșă: sclipeau scurt în lumină, apoi dispăreau.

Era ceva ce *ar fi trebuit* să-și amintească. Vrăjitoarea nu se îndoia deloc. Numai de și-ar putea aminti ce.

8

În care o poveste ascunde o sămânță de adevăr

O poveste? Bine. Îți spun o poveste. Dar n-o să-ți placă. Și-o să plângi.

Au fost odată ca niciodată vrăjitori buni și vrăjitoare bune care trăiau toți într-un castel din mijlocul pădurii.

Sigur, pe vremea aceea pădurea nu era periculoasă. Știm cine-i de vină pentru blestemul aruncat asupra ei. Aceeași persoană care ne fură copiii și otrăvește apele. În zilele acelea, Protectoratul era înfloritor și înțelept. Nimeni nu avea nevoie de Drum să traverseze pădurea. Pădurea era prietena tuturor. Iar în Castelul Vrăjitorilor putea intra oricine în căutare de leacuri, de sfaturi sau de taclale.

Dar într-o bună zi, o Vrăjitoare rea a străbătut cerul călare pe un dragon. Purta cizme negre, pălărie neagră și rochie de culoarea sângelui. Își urla furia către cer.

Da, copile. E o poveste adevărată. Mai sunt și altfel de povești?

În timp ce zbura pe dragonul ei blestemat, pământul a huruit și s-a despicat. Râurile au dat în clocot, noroiul s-a umflat bolborosind și lacuri întregi s-au transformat în aburi. Mlaștina – mlaștina noastră dragă – a devenit otrăvită și puturoasă, iar oamenii mureau pentru că nu aveau aer. Pământul de sub castel s-a umflat, a crescut

şi a tot crescut, iar din mijlocul lui ridicat în înalt ieşeau trâmbe de fum.

„Este sfârşitul lumii!" strigau oamenii. Şi poate că ar fi fost dacă n-ar fi îndrăznit să se ridice împotriva Vrăjitoarei un om bun.

Unul dintre vrăjitorii buni din castel, al cărui nume nu şi-l aminteşte nimeni, a văzut-o pe Vrăjitoare zburând pe deasupra pământului devastat, călare pe dragonul ei fioros. A înţeles ce voia să facă Vrăjitoarea: să smulgă focul din pântecele pământului şi să-l întindă peste terenurile noastre cum întinzi o faţă de pânză peste o masă. Voia să ne acopere pe toţi cu cenuşă, fum şi foc.

Sigur că asta voia. Nimeni nu ştie de ce. De unde să fi ştiut? Era Vrăjitoare. N-avea nevoie de niciun motiv.

Ţi-am spus că-i o poveste adevărată. Nu m-ai ascultat?

Şi astfel, curajosul vrăjitor, nebăgând în seamă pericolul, s-a avântat în fum şi flăcări. A sărit sus în aer şi a tras-o pe Vrăjitoare din spatele dragonului. A aruncat dragonul în gaura aprinsă din pământ şi a oprit focul cum ai pune dop unei sticle.

Dar pe Vrăjitoare n-a ucis-o. L-a omorât ea, în schimb.

Iată de ce nu merită să fii curajos. Curajul nu-ţi aduce nimic, nu te apără de nimic, nu are niciun rezultat. Îţi aduce doar moartea. De aceea nu ne ridicăm împotriva Vrăjitoarei. Pentru că nici măcar un vrăjitor bătrân şi înţelept nu i-a putut ţine piept.

Ţi-am mai spus deja că povestea este adevărată. Eu spun numai poveşti adevărate. Gata de-acum. Pleacă şi să nu te prind că tragi chiulul de la treburi. Altminteri, poate te trimit la Vrăjitoare şi ai de-a face cu ea.

9

În care câteva lucruri merg prost

Drumul până acasă se dovedi un dezastru.

— Bunica! strigă Luna. O pasăre!

Un trunchi căzut de copac deveni o pasăre foarte mare, foarte roz şi foarte nedumerită, care stătea întinsă pe jos cu aripile în şold, parcă uluită de propria existenţă.

Probabil că sărmana făptură chiar era uluită, se gândi Xan. O transformă înapoi în buştean imediat ce fetiţa nu se mai uită la ea. Îi simţi uşurarea chiar şi de la distanţă.

— Bunica! ţipă iar Luna, rupând-o la fugă înainte. Tort!

Un pârâu din faţa lor se opri brusc. Apa dispăru şi se transformă într-un pârâu de tort.

— Buuun! strigă fetiţa, luând o mână plină de tort şi mânjindu-se pe faţă cu glazură multicoloră.

Xan o înşfăcă de mijloc, sări peste tort sprijinindu-se în baston şi o goni apoi pe Luna pe poteca şerpuitoare care urca pe munte, desfăcând vraja accidentală cu o privire peste umăr.

— Bunica! Fluturi!

— Bunica! Un ponei!

— Bunica! Fragi!

Vrăji după vrăji îi țâșneau Lunei din degetele de la mâini și de la picioare, din urechi și din ochi. Magia ei vibra și se revărsa. Xan abia putea ține pasul.

Noaptea, după ce căzu grămadă istovită, Xan îl visă pe vrăjitorul Zosimos, mort de cinci sute de ani. În vis, el îi explica ceva, ceva important, dar vuietul vulcanului îi acoperea vocea. Xan nu-i putu vedea decât fața zbârcindu-se și ofilindu-se sub ochii ei, cu pielea desfăcându-se și căzând ca petalele unui crin la sfârșitul zilei.

Când ajunseră la căsuța lor cuibărită sub țancurile și craterele vulcanului și învăluită de mirosul luxuriant de vegetație al smârcului, Glerk le aștepta ridicat cât era de mare.

— Xan, zise el, în timp ce Fyrian dansa și făcea tumbe prin aer, chirăind un cântec proaspăt compus despre cât de mult îșI iubea toți cunoscuții. S-ar părea ca s-a complicat treaba cu fetița noastră.

Văzuse scăpărările magice împrăștiate în toate direcțiile și aruncate în fire lungi peste vârfurile copacilor. Își dăduse seama de la distanță că nu vedea magia lui Xan, care era verde, moale și stăruitoare, de culoarea și textura lichenilor agățați de scoarța adăpostită de vânt a stejarilor. Nu, firele astea erau albastre și argintii, argintii și albastre. Magia Lunei.

— Nu știi nici jumătate, flutură din mână Xan, pe când fetița dădea fuga în smârc să îmbrățișeze stânjeneii și să le soarbă parfumul.

În spatele Lunei, fiecare urmă de pas se umplea de flori în toate culorile curcubeului. Când ajunse la smârc, stuful se împleti într-o barcă, iar fetiţa se urcă în ea şi pluti peste roşul intens al algelor adunate deasupra apei. Fyrian se instală la provă. El nu părea să observe nimic neobişnuit.

Xan îşi încolăci braţele în jurul lui Glerk şi se rezemă de spatele lui. Nu mai fusese atât de obosită niciodată în viaţa ei.

— O să avem multă treabă, zise ea.

Pe urmă, sprijinindu-se tare în baston, Xan se duse în atelier să se pregătească pentru învăţătura pe care urma să i-o dea Lunei.

Era, după cum se dovedi, o sarcină imposibilă.

Xan primise puteri magice când avea zece ani. Până atunci fusese singură şi speriată. Vrăjitorii care o studiau nu erau tocmai blânzi. Mai ales unul dintre ei părea însetat de suferinţă. Când Zosimos o salvase şi o luase în grija lui, fusese atât de recunoscătoare, încât era gata să respecte toate regulile din lume.

Cu Luna lucrurile stăteau altfel. Ea avea doar cinci ani şi era deosebit de încăpăţânată.

— Stai cuminte, scumpo, repetă Xan iar şi iar, încercând s-o înveţe pe fetiţă să-şi dirijeze vraja spre o singură lumânare. Trebuie să ne uităm în interiorul flăcării ca să putem înţelege... *Nu se zboară prin clasă, domnişoară!*

— Sunt cioară, bunico! strigă Luna.

Nu era întru totul adevărat. Îi crescuseră doar aripi negre şi fâlfâia cu ele prin încăpere.

— Cra, cra, cra! strigă ea.

Vrăjitoarea o înșfăcă din aer și o schimbă la loc. Era o vrajă simplă, dar Xan simți că i se taie picioarele. Mâinile îi tremurau și i se întunecă vederea.

„Ce se petrece cu mine?" se întrebă Xan. Habar n-avea.

Luna nici nu băgă de seamă. Transformă o carte în porumbel și însufleți creioanele și condeiele, făcându-le să stea în picioare și să danseze cu pași complicați pe bancă.

— Luna, *stai,* încercă Xan s-o oprească cu o vrajă simplă.

Trebuia să fie ușor. Și să țină măcar un ceas sau două. Dar vraja parcă îi smulse bătrânei măruntaiele și nici măcar nu avu efect. Luna o alungă fără să se gândească vreo secundă. Xan se prăbuși pe un scaun.

— Du-te afară să te joci, draga mea, zise ea, tremurând din tot corpul. Dar nu atinge nimic, nu strica nimic și *fără vrăji*!

— Ce-s acelea vrăji, bunico? întrebă Luna dând fuga pe ușă.

Avea copaci de urcat și bărci de construit. Iar Xan era aproape sigură că o văzuse vorbind cu un cocor.

În fiecare zi, magia scăpa și mai mult de sub control. Luna atingea mese cu cotul și le transforma accidental în apă. În somn, își transforma așternuturile în lebede (ce mizerie rămânea în urma lor!) Făcea pietrele să se spargă ca baloanele de săpun. Avea pielea fierbinte de Xan se frigea de ea sau rece de lăsase pe pieptul lui Glerk o degerătură în forma trupului ei, atunci când el o îmbrățișase. Odată făcuse să-i dispară lui Fyrian o aripă în plin zbor și îl doborâse la pământ. Iar Luna își văzuse mai departe de ale ei, neștiind ce făcuse.

Xan încercă să o închidă într-o bulă protectoare, spunându-i că jucau un joc, doar ca să-i zăgăzuiască puterea explozivă. Îl băgă și pe Fyrian într-un balon, și pe capre, și găinile toate, și făcu un balon foarte mare în jurul casei, ca să nu izbucnească din greșeală în flăcări. Iar baloanele acelea rezistară, pentru că erau vrăji puternice, până când se duseră și ele.

— Mai fă, bunico! strigă Luna, alergând în cerc pe pietre care în urma ei înverzeau și înfloreau luxuriant. Mai vreau baloane!

Xan nu fusese în viața ei atât de istovită.

— Du-l pe Fyrian la craterul de sud, îi spuse Xan lui Glerk după o săptămână de nesomn și de muncit pe brânci.

Avea cearcăne negre sub ochi și pielea albă ca hârtia.

Glerk clătină din capul lui uriaș.

— Nu te pot lăsa în halul ăsta, Xan, zise el.

Între timp, Luna mărea un greier și îl făcea cât o capră. Îi dădu o bucată de zahăr aparută în mâna ei de nicăieri și se căță în spatele lui să-l călărească. Glerk clătină din cap.

— Cum aș putea să plec?

— Vreau ca voi doi să fiți în siguranță, zise Xan.

Monstrul mlaștinii ridică din umeri.

— Magia n-are efect asupra mea. Sunt mai vechi ca ea.

Xan se încruntă.

— Poate, dar nu știu ce să zic. Ea are... *prea multă.* Și nu știe ce face.

Vrăjitoarea își simțea oasele subțiri și sfărâmicioase, iar respirația îi hârâia în piept. Se străduise din răsputeri să-i ascundă toate astea lui Glerk.

*

Xan o urma pe Luna peste tot și desfăcea vrajă după vrajă. Le scotea caprelor aripile. Brioșele redeveneau ouă. Casa din copac nu mai plutea. Luna era deopotrivă mirată și încântată. Își petrecea zilele râzând, mirându-se și arătând cu degetul. Dansa, iar acolo unde dansase ea țâșneau fântâni arteziene din pământ.

Între timp, Xan devenea tot mai slăbită.

Până la urmă, Glerk nu mai rezistă. Îl lăsă pe Fyrian pe marginea craterului și galopă înapoi în smârcul lui drag. După ce se scufundă scurt în apa mâloasă, se duse la Luna, care stătea singură în curte.

— Glerk! strigă ea. Ce bine-mi pare să te văd! Ești drăguț ca un iepuraș.

Iar Glerk se transformă din senin într-un iepuraș. Un iepuraș pufos, alb, cu ochi rozalii și un smoc de codiță. Avea gene lungi și urechi ascuțite, iar nasul îi tremura în mijlocul feței.

Cât ai clipi, Luna începu să plângă.

Xan veni fuga din casă și încercă să înțeleagă ce-i spunea plângăcioasa. Până să apuce să se uite la Glerk, acesta dispăruse. Plecase țopăind fără să știe cine sau ce era. Devenise iepure sadea. Dură ore până să-l găsească.

Xan se așeză împreună cu fetița. Luna se uită lung la ea.

— Bunico, arăți altfel.

Era adevărat. Bătrâna avea mâinile noduroase și pătate. Îi atârna pielea pe brațe. Simțea cum i se zbârcește fața și cum îmbătrânește de la o clipă la alta. Iar în clipa aceea, stând în lumina soarelui cu Luna și cu iepurele

care fusese înainte Glerk între ele, Xan își dădu seama că magia din ea se curba și o căuta pe Luna, la fel cum o căuta lumina Lunii când era copil. Iar în timp ce magia curgea din Xan spre Luna, vrăjitoarea devenea din ce în ce mai bătrână.

— Luna, zise Xan, scărpinând iepurașul între urechi, știi cine-i ăsta?

— Glerk, zise fetița, luând iepurașul în poală și strângându-l drăgăstos în brațe.

Xan încuviință.

— De unde știi că-i Glerk?

Luna ridică din umeri.

— L-am văzut pe Glerk. Și pe urmă s-a făcut iepuraș.

— Aha, zise Xan. Și de ce crezi că s-a făcut iepuraș?

Luna zâmbi.

— Pentru că iepurașii sunt grozavi. Și el a vrut să-mi facă o bucurie. Glerk e deștept!

Xan stătu puțin pe gânduri.

— Dar *cum,* Luna? Cum crezi că s-a transformat în iepuraș?

Își ținu respirația. Era o zi călduroasă, iar aerul era umed și dulceag. Nu se auzea decât bolborositul stins al mlaștinii. Păsările din pădure tăcuseră, de parcă ar fi ascultat și ele.

Luna se încruntă.

— Nu știu. Pur și simplu.

Xan își împreună mâinile noduroase și le duse la gură.

— Înțeleg, zise ea.

Se concentră asupra rezervelor de magie dinăuntrul ei și își dădu seama cu tristețe că erau epuizate. Le putea reface, desigur, cu raze de stele și de lună și cu orice

mai exista vrăjit în jur, dar ceva îi spunea că n-ar fi fost decât o soluţie temporară.

Se uită la Luna şi îşi lipi buzele de fruntea ei.

— Dormi, scumpa mea. Bunica ta trebuie să afle câteva lucruri. Dormi, dormi, *dormi, dormi, dormi.*

Fetiţa adormi în cele din urmă, dar Xan era gata să se prăbuşească de efort. Îşi îndreptă atenţia asupra lui Glerk, analizând structura vrăjii care îl transformase în iepure şi desfăcând-o bucată cu bucată.

— De ce-mi doresc un morcov? întrebă Glerk.

Vrăjitoarea îi explică situaţia. Lui Glerk nu-i veni deloc să râdă.

— Să nu-ncepi, îl avertiză Xan.

— Nu-i nimic de spus, zise Glerk. O iubim amândoi. E parte din familia noastră. Dar ce facem în continuare?

Xan se ridică în picioare, iar încheieturile îi pârâiră şi îi trosniră ca nişte mecanisme ruginite.

— Nu-mi place ce fac, dar e spre binele nostru, al tuturor. Fata e un pericol pentru ea însăşi. E un pericol pentru toţi. N-are *nicio idee* despre puterea ei, iar eu nu ştiu cum s-o învăţ. Nu acum, când e atât de mică, de neastâmpărată şi de... *Lunatică.*

Vrăjitoarea îşi dezmorţi umerii şi se cuprinse în braţe. Ţesu în jurul fetiţei un fel de gogoaşă ca de mătase – fire strălucitoare petrecute unele pe deasupra altora.

— Nu poate să respire! se alarmă dintr-odată Glerk.

— N-are nevoie. I-am oprit viaţa în loc. Iar coconul va ţine reţine magia înăuntru, zise Xan şi închise ochi. Zosimos îmi făcea la fel, când eram copil. Din acelaşi motiv, probabil.

Glerk se înnegură la faţă. Se aşeză greoi şi se înconjură cu coada de parcă ar fi stat pe o pernă.

— Îmi amintesc. Din senin. Oare de ce-am uitat? zise el clătinând din cap.

Xan strâmbă din buzele zbârcite.

— Suferința e periculoasă. Sau cel puțin așa era. Nu-mi mai amintesc acum de ce. Cred că ne-am obișnuit amândoi să nu ne aducem aminte lucruri. Le-am lăsat pur și simplu în ceață.

Glerk bănuia că era vorba despre mai mult de-atât, dar lăsă baltă subiectul.

— Mă aștept să apară curând și Fyrian, zise Xan. Nu suportă să stea singur multă vreme. Nu știu dacă are vreo importanță, dar nu-l lăsa s-o atingă pe Luna, pentru orice eventualitate.

Glerk se întinse și puse o mână mare pe umărul lui Xan.

— Tu unde te duci?

— La castelul vechi, zise Xan.

— Dar... nu-i nimic acolo, zise Glerk și o privi lung. Doar niște pietre vechi.

— Știu, zise Xan. Simt nevoia să stau acolo unde i-am văzut ultima dată pe Zosimos, pe mama lui Fyrian și pe restul. Vreau să-mi aduc aminte niște lucruri. Chiar dacă m-ar întrista.

Xan se îndepărtă apoi cătinel, sprijinindu-se tare în baston.

— Trebuie să-mi amintesc o mulțime de lucruri, murmură ea în barbă. Cât mai curând.

10

În care o vrăjitoare descoperă o uşă, dar şi o amintire

Xan întoarse spatele smârcului şi o porni pe potecă la deal, spre craterul unde îşi deschisese vulcanul faţa către cer cu multă vreme în urmă. Poteca era croită din pietre plate înfipte bine în pământ şi atât de apropiate, încât greu ar fi încăput între ele o foaie de hârtie.

Trecuseră ani buni de când Xan nu mai păşise pe ea. Secole, de fapt. Se înfioră. Totul arăta foarte diferit. Şi totuşi... *nu*.

Odinioară, în curtea castelului existase un cerc de stânci. Înconjurau ca nişte străjeri turnul central, cel mai vechi, iar castelul se dezvoltase în jurul acestui miez ca un şarpe care îşi prinde coada. Dar turnul dispăruse între timp (deşi Xan nu ştia când), castelul se transformase în dărâmături, iar stâncile fuseseră surpate de vulcan, înghiţite de cutremur sau fărâmiţate de foc, apă şi timp. Nu mai rămăsese decât una, greu de găsit. O înconjura o perdea groasă de ierburi înalte şi era năpădită de iederă. Xan o căută vreme de jumătate de zi, iar după aceea avu nevoie de o oră de muncă grea să dea deoparte încâlceala încăpăţânată de iederă.

Când ajunse la stânca propriu-zisă, rămase dezamăgită. În piatră era cioplite nişte cuvinte. Un mesaj

simplu pe fiecare parte. Le dăltuise Zosimos însuși, cu multă vreme în urmă. Le săpase acolo pentru ea, când era copil.

„Nu uita" scria pe o latură.

„Vorbesc serios" scria pe cealaltă.

„Ce să nu uit?"

„Ce-ai vorbit serios, Zosimos?"

Xan nu știa. În ciuda golurilor din memoria ei, un lucru își amintea sigur: tendința lui de a fi enigmatic. Și credința că dacă el înțelegea cuvintele vagi și aluziile pe care le făcea însemna că și ceilalți le înțelegeau fără probleme.

Chiar și după atâția ani, Xan își amintea cât de tare o deranja asta.

— Fir-ai tu să fii de încâlcit! zise ea.

Se apropie de stâncă și își rezemă fruntea de cuvintele cioplite adânc, ca și cum piatra ar fi fost Zosimos însuși.

— Of, Zosimos, zise ea, simțindu-se cuprinsă dintr-odată de o emoție care n-o mai încercase de aproape cinci secole. Iartă-mă. Am uitat. N-am vrut, dar...

Vraja o lovi ca un bolovan și o aruncă în spate. Aterizâ cu un bufnet pe șoldurile ei ruginite. Se uită la pietroi cu gura căscată.

„Stânca e vrăjită!" își spuse ea. „Sigur că da!"

Se uită iar la stâncă, iar în mijlocul ei apăru chiar atunci o crăpătură și cele două părți se traseră înapoi, de parcă ar fi fost niște uși enorme de piatră.

„Nu *de parcă* ar fi fost niște uși de piatră", își zise Xan. „Chiar sunt uși de piatră."

Stânca se proiecta ca o pereche de uși deschise pe cerul albastru, dar intrarea însăși ducea într-un coridor

prost luminat unde o scară de piatră se pierdea în întuneric.

Într-o clipă, Xan își aminti ziua aceea. Avea treisprezece ani și era foarte impresionată de propria ei deșteptăciune vrăjitorească. Iar mentorul ei, atât de puternic și de energic odinioară, se stingea de la o zi la alta.

— Ai grijă cu suferința ta, îi spusese el.

Era nespus de bătrân. Imposibil de bătrân. Doar colțuri, oase și piele pergamentoasă, ca un greier.

— Suferința ta este periculoasă. Nu uita că *ea* e încă în preajmă.

Așa că Xan își înghițise suferința. Și amintirile odată cu ea. Le îngropase adânc, să nu le mai găsească niciodată. Sau așa crezuse.

Dar acum își amintea castelul – *și-l amintea*! Cât de straniu și de șubred părea! Ce coridoare fără sens avea! Și oamenii care locuiau în castel – nu doar vrăjitorii și înțelepții, ci bucătarii, copiștii și servitorii. Își amintea cum se împrăștiaseră în pădure când erupsese vulcanul. Își amintea cum aruncase asupra fiecăruia dintre ei o vrajă protectoare – în afara unuia singur – și cum se rugase stelelor să reziste vrăjile ei până când reușeau să fugă. Își amintea cum Zosimos ascunsese castelul în stâncile așezate în cerc. Fiecare stâncă era o ușă.

— Același castel, uși diferite. Să nu uiți. Vorbesc serios.

— Nu uit, îi răspunsese ea cea de treisprezece ani.

— Ai să uiți sigur, Xan. Încă nu te cunoști?

Zosimos era foarte bătrân atunci. Cum ajunsese atât de bătrân? Parcă se transforma încet în pulbere.

— Dar n-avea grijă. Am pus și asta în vrajă. Acum, nu te supăra, draga mea. Am prețuit faptul că te-am

cunoscut, am deplâns faptul că te-am cunoscut și m-am descoperit râzând fără voia mea în fiecare zi petrecută împreună. Dar totul a trecut, iar acum trebuie să ne despărțim. Trebuie să apăr mii de oameni de explozia acestui vulcan și sper că tu vei avea grijă să rămână recunoscători pe veci. Ce vorbesc eu? zise Zosimos și clătină din cap. Sigur că n-o să ai grijă.

Pe urmă vrăjitorul se făcuse nevăzut în fum împreună cu Dragonul Pur și Simplu Enorm și plonjaseră amândoi în inima muntelui, oprind erupția și aruncând vulcanul într-un somn agitat.

Dispăruseră amândoi pentru totdeauna.

Xan nu făcuse niciodată nimic ca să apere memoria lui Zosimos sau ca să explice fapta lui.

Într-adevăr, după un an abia dacă și-l amintea. Nu-i trecuse prin minte că era un lucru ciudat – partea din ea căreia i s-ar fi părut ciudat se afla de-acum de cealaltă parte a cortinei. Pierdută în ceață.

Vrăjitoarea se uită în întunericul castelului ascuns. Oasele bătrâne o dureau, dar mintea îi gonea iute.

Oare de ce se ascunseseră amintirile de ea? Și de ce ascunsese Zosimos castelul?

Nu știa, dar era sigură unde putea găsi răspunsul. Bătu de trei ori cu bastonul în pământ, până când bastonul deveni destul de luminos să alunge bezna. Apoi intră în stâncă.

11

În care o vrăjitoare ia o hotărâre

Xan adună braţe de cărţi din castelul ruinat şi le cără la ea în atelier. Cărţi, hărţi, lucrări şi însemnări. Diagrame. Reţete. Opere de artă. Vreme de nouă zile nu dormi şi nu mâncă. Luna rămase în coconul ei, ţintuită locului. Încremenită şi în timp. Nu respira. Nu gândea. Era pur şi simplu oprită. De fiecare dată când se uita la ea, Glerk simţea un junghi în inimă. Se întreba dacă aşa ceva nu lăsa urme.

Nu era nevoie să se întrebe. Lăsa sigur.

— N-ai voie în atelier, îi spusese Xan prin uşa ferecată. Trebuie să mă concentrez.

Pe urmă o auzise mormăind înăuntru de una singură.

În fiecare noapte, Glerk trăgea cu ochiul pe fereastra atelierului şi o vedea pe Xan cum aprindea lumânări şi căuta prin sute de cărţi deschise şi de documente, luându-şi notiţe pe un sul de hârtie care devenea ceas de ceas tot mai lung. Tot timpul ăsta murmura ceva. Clătina din cap. Şoptea descântece în cutii de plumb cărora le trântea imediat capacul, iar apoi se aşeza pe ele, să păstreze vraja înăuntru. Pe urmă deschidea cutiile cu grijă, se uita în ele şi inspira adânc pe nas.

— Scorţişoară, zicea ea. Şi sare. Prea mult vânt în descântec.

Şi scria toate astea.

Sau:

— Gaz metan. Nu-i bun. Poate scăpa când ţi-e lumea mai dragă. Şi e inflamabil. Chiar mai mult decât normal.

Sau:

— Ăsta-i sulf? Cerule mare! Ce vrei să faci, femeie? S-o omori pe biata copilă?

Şi mai tăia câteva lucruri de pe listă.

— Mătuşica Xan şi-a pierdut minţile? întrebă Fyrian la un moment dat.

— Nu, prietene, îi spuse Glerk. Numai că s-a trezit într-o apă mai adâncă decât se aştepta. Nu-i obişnuită să nu ştie exact ce are de făcut. Şi asta o sperie. Aşa cum spune Poetul:

Prostul, scos
de pe teren solid, sare
din vârf de munte
până-n miez de stea
şi-n hăul cosmosului.
Înţeleptul,
luat de lângă pergament,
de lângă pană,
de lângă tomul gros,
se prăbuşeşte.
Şi nu mai poate fi găsit.

— Asta-i o poezie adevărată? întrebă Fyrian.

— Sigur că-i o poezie adevărată.

— Dar cine a compus-o, Glerk?

Glerk închise ochii.

— Poetul. Mlaștina. Lumea. Și eu. Sunt toate același lucru, să știi.

Dar n-ar fi putut să explice ce voia să spună.

În cele din urmă, Xan deschise larg ușile atelierului, cu o expresie de mulțumire sumbră pe chip.

— Uite, zise ea și începu să-i explice totul lui Glerk, care o asculta foarte neîncrezător.

Desenă cu cretă pe jos un cerc mare, lăsând un spațiu prin care să se poată intra. Pe urmă împărți circumferința cercului în treisprezece părți egale și uni toate acele puncte desenând o stea cu treisprezece colțuri.

— Ce avem de făcut până la urmă este să potrivim un ceas. Fiecare zi trece ca un mecanism perfect reglat, înțelegi?

Glerk clătină din cap. Nu înțelegea.

Xan marcă timpul de-a lungul cercului aproape întreg într-o progresie ordonată.

— Avem un ciclu de treisprezece ani. Doar atât ne permite vraja. În cazul nostru, chiar mai puțin, mă tem: întregul mecanism se sincronizează cu biologia ei. N-avem ce face în privința asta. Are deja cinci ani, deci ceasul pornește de la cinci și va merge până ajunge la treisprezece.

Glerk mijii ochii. Treaba asta n-avea niciun înțeles pentru el. Bine, monstrului mlaștinii i se părea o prostie magia în sine. Cânturile pe care se întemeia lumea nu pomeneau nicăieri despre magie, dar probabil că magia apăruse mai târziu, sub lumina stelelor și a lunii. Lui

Glerk, magia i se păruse întotdeauna un intrus, un oaspete neinvitat. El prefera poezia.

— Voi folosi același principiu ca al coconului în care doarme, zise Xan. Acum, el ține toată magia înăuntru. Numai că în cazul vrăjii mele, magia va rămâne ascunsă în *ea*. Chiar în fața creierului, sub mijlocul frunții. O pot aduna pe toată în ceva foarte mic. Un grăunte de nisip. Toată puterea aceea într-un grăunte de nisip. Îți imaginezi?

Glerk nu zise nimic. Se uită la fetița din brațele lui. Nu se mișca.

— Și n-o să... începu el.

Vorbea răgușit. Își drese glasul și o luă de la capăt.

— Și n-o să... *strice* nimic, nu? Mi-e destul de simpatic creierul ei. Mi-ar plăcea să-l văd nevătămat.

— Ce tâmpenie! îl admonestă Xan. Creierul ei nu va păți nimic. Sau măcar sunt destul de sigură că nu va păți nimic.

— Xan!

— Ei, glumesc! Sigur că nu va păți nimic. Pur și simplu vom câștiga niște timp până când Luna va avea destul bun-simț să știe cum să procedeze când se dezlănțuie magia. Trebuie să fie educată. Trebuie să știe conținutul cărților din atelier. Trebuie să înțeleagă mișcările stelelor, originea universului și nevoia de bunătate. Trebuie să știe matematică și poezie. Trebuie să pună întrebări. Trebuie să caute să înțeleagă. Trebuie să înțeleagă legile cauzei și efectului și consecințele neintenționate. Trebuie să învețe compasiunea, curiozitatea și mirarea. Noi trebuie s-o învățăm toate aceste lucruri, Glerk. Noi trei. E o mare responsabilitate.

Aerul din încăpere deveni dintr-odată greu. Xan gemu şi uni cu creta ultimele două colţuri ale stelei. Până şi Glerk, de obicei insensibil, simţi că transpiră şi i se face rău.

— Şi cu tine ce se va întâmpla? întrebă el. Se va opri scurgerea de magie din tine?

Xan ridică din umeri.

— Bănuiesc că va încetini, strânse ea din buze. Va picura, pic-pic. Şi pe urmă, când va împlini ea treisprezece ani, se va scurge toată dintr-odată. Gata cu magia. Voi fi un hârb gol, cu nimic înăuntru în stare să pună în mişcare oasele astea bătrâne. Şi pe urmă o să dispar.

Vocea lui Xan era liniştită, moale ca suprafaţa apei din smârc şi la fel de atrăgătoare ca mlaştina. Glerk simţi o durere în piept. Xan încercă să zâmbească.

— Totuşi, dacă am de ales, prefer s-o las orfană *după* ce o învăţ câteva lucruri. După ce o cresc cum trebuie şi o pregătesc. Şi prefer să dispar dintr-odată, nu să mă destram încet, ca bietul Zosimos.

— Moartea vine întotdeauna brusc, zise Glerk. Chiar şi când nu-i subită.

Începuseră să-l usture ochii. Ar fi vrut s-o strângă pe Xan în braţele trei şi patru, dar ştia că Vrăjitoarei nu i-ar fi plăcut, aşa că o trase pe Luna mai aproape, iar Vrăjitoarea se apucă să desfacă coconul magic. Fetiţa plescăi de câteva ori din buze şi se lipi de pieptul umed al monstrului, încălzindu-l. Părul ei negru strălucea ca noaptea înstelată. Dormea adânc. Glerk se uită la desenul de pe jos. Mai rămăsese o deschizătură prin care putea ieşi împreună cu fetiţa. Altfel, după ce o punea pe Luna la locul potrivit şi el păşea afară din cerc, începea vraja.

Glerk șovăi.

—Șovăi.

— Ești sigură, Xan? Foarte, foarte sigură?

— Da. Presupunând că am făcut totul corect, sâmburele magiei i se va deschide la a treisprezecea aniversare. Nu știm ziua exactă, bineînțeles, dar putem presupune. Luna se va umple atunci de vrajă. Și tot atunci eu voi dispărea. Ajunge. Am depășit deja porția rezonabilă de viață de pe acest pământ. Și mor de curiozitate să știu ce urmează după aceea. Hai să începem.

Aerul mirosea a lapte, sudoare și pâine coaptă. Pe urmă a mirodenii iuți, genunchi juliți și păr ud. Pe urmă a mușchi munciți, piele săpunită și lacuri limpezi de munte. Și a încă ceva. Un miros întunecat, straniu, pământesc.

Luna strigă tare, doar o dată.

Iar Glerk simți o fisură în inimă, subțire ca o dungă de creion. Își apăsă pieptul cu toate patru palmele, încercând să-și împiedice inima să crape în două.

12

În care un copil învaţă despre Mlaştină

Nu, copile, Vrăjitoarea nu trăieşte în Mlaştină. Cum să spui una ca asta! Din Mlaştină ne vin toate lucrurile bune. De unde am mai strânge noi lujeri de Zirin, flori de Zirin şi bulbi de Zirin? De unde aş mai culege eu spanac de apă şi peşti de mâl pentru cină, sau ouă de raţă şi icre de broască pentru masa ta de dimineaţă? Dacă nu era mlaştina, părinţii tăi n-aveau nimic de lucru, iar tu mureai de foame.

Ca să nu mai zic că, dacă Vrăjitoarea trăia în Mlaştină, aş fi văzut-o.

Păi, nu. Sigur că n-am văzut toată Mlaştina. Nimeni n-a văzut-o pe toată. Mlaştina acoperă jumătate din lume şi pădurea cealaltă jumătate. Toată lumea ştie.

Dar, dacă Vrăjitoarea trăia în Mlaştină, aş fi văzut cum se văluresc apele sub paşii ei blestemaţi. Aş fi auzit stufărişul şoptindu-i numele. Dacă Vrăjitoarea trăia acolo, Mlaştina ar fi tuşit şi ar fi scuipat-o afară, aşa cum îşi scuipă viaţa un muribund.

În plus, Mlaştina ne iubeşte. Ne-a iubit mereu. Din Mlaştină s-a născut lumea. Fiecare munte, fiecare copac, fiecare piatră, fiecare animal şi fiecare insectă bezmetică. Până şi vântul tot Mlaştina l-a visat.

Ei, sigur că ştii povestea asta, toată lumea o ştie.

Bine, ţi-o spun, dacă trebuie s-o mai auzi o dată.

La început nu era decât Mlaştina şi numai Mlaştina şi totul era Mlaştina.

Mâlul Mlaştinii se întindea de la o margine a realităţii la cealaltă. Se unduia şi susura prin timp. Nu existau cuvinte; nu exista învăţătură; nu exista muzică, poezie sau gând. Exista numai oftatul Mlaştinii şi tremurul Mlaştinii şi foşnetul stufului.

Dar Mlaştina era singură. Voia ochi cu care să vadă lumea. Voia o spinare zdravănă care s-o poată purta dintr-o parte în alta. Voia picioare să meargă, mâini să atingă şi gură să poată cânta.

Aşa că Mlaştina a creat un corp: o Făptură care a ieşit din Mlaştină pe propriile ei picioare zdravene, mâloase. Făptura era Mlaştina, iar Mlaştina era Făptura. Făptura iubea Mlaştina, iar Mlaştina iubea Făptura, la fel cum îşi iubeşte un om imaginea oglindită într-un ochi liniştit de apă şi se uită la ea cu tandreţe. Pieptul Făpturii era plin de căldură, de înţelegere însufleţitoare şi de iubire. Simţea cum radia din el lumina strălucitoare a dragostei. Iar Făptura a vrut cuvinte ca să explice ce simţea.

Şi aşa au apărut cuvintele.

Iar Făptura a vrut ca acele cuvinte să se potrivească astfel încât să-şi explice mai bine gândul. A deschis gura şi a ieşit din ea o poezie.

„Rotund şi galben, galben şi rotund", a zis Făptura, şi aşa s-a născut soarele, atârnat deasupra capului.

„Albastru şi alb şi negru şi gri şi o explozie de culori în zori", a zis Făptura. Şi s-a născut cerul.

„Scârțăit de lemn, moliciune de mușchi, foșnet și șoaptă de verde, de verde, de verde", a cântat Făptura. Și au apărut pădurile.

Tot ce vezi, tot ce știi a fost adus pe lume de Mlaștină. Mlaștina ne iubește și noi o iubim.

Vrăjitoarea în Mlaștină? Hai, lasă! N-am auzit în viața mea ceva mai caraghios.

13

În care Antain face o vizită

Surorile Stelei aveau mereu un ucenic, întotdeauna un băieţandru. Nu era atât ucenic, cât mai degrabă băiat de serviciu. Îl angajau la nouă ani şi îl păstrau până când îl dădeau afară cu o înştiinţare scrisă.

Fiecare băiat primea exact aceeaşi înştiinţare. Absolut de fiecare dată.

„Aveam aşteptări mari, dar acest băiat ne-a dezamăgit", aşa scria mereu.

Unii băieţi rămâneau acolo doar o săptămână sau două. Antain ştia la şcoală unul care stătuse doar o singură zi. Cei mai mulţi erau expediaţi la vârsta de doisprezece ani, chiar când începeau să se simtă în largul lor. De îndată ce-şi dădeau seama câtă învăţătură exista în bibliotecile Turnului şi deveneau dornici de învăţătura aceea, erau îndepărtaţi.

Antain îşi primise înştiinţarea la doisprezece ani, la o zi după ce i se acordase (în urma unor ani de rugăminţi) privilegiul de a intra în bibliotecă. Fusese o lovitură zdrobitoare pentru el.

Surorile Stelei locuiau în Turn, o clădire masivă care îţi tulbura privirea şi îţi zăpăcea mintea. Turnul se afla

exact în mijlociul Protectoratului şi umbra lui ajungea peste tot.

Cămările, bibliotecile auxiliare şi armurăria Surorilor se aflau în nivelurile aparent nesfârşite de sub pământ. Existau încăperi unde se legau cărţi, unde se amestecau ierburi, unde se făceau antrenamente de lupte cu sabia sau corp la corp. Surorile se pricepeau la toate limbile cunoscute pe lume, la astronomie, la arta otrăvurilor, la dans, metalurgie, arte marţiale, decupaje de hârtie şi cele mai sofisticate tehnici de asasinat. În nivelurile de deasupra pământului se aflau dormitoarele simple ale Surorilor (stăteau câte trei în cameră), spaţii pentru întruniri şi meditaţie, temniţe în care nu se putea pătrunde, o cameră de tortură şi un observator ceresc. Toate se legau printr-o dantelărie complicată de coridoare în unghiuri ciudate, intersectate cu scări care urcau din străfundul clădirii până în înălţimile absolute ale cupolei observatorului de deasupra. Dacă ar fi fost cineva destul de nebun să intre în Turn fără permisiune, putea rătăci zile întregi fără să găsească o ieşire.

În timpul anilor petrecuţi în Turn, Antain le auzise pe Surori gâfâind în sălile de antrenament, auzise din când în când plânsete venite din celule sau din camera de tortură şi le ascultase pe Surori prinse în discuţii încinse despre ştiinţa stelelor, despre transformarea alchimică a bulbilor de Zirin sau despre sensul câte unei poezii deosebit de controversate. Le auzise cântând când cerneau făina, când fierbeau ierburile de leac sau când îşi ascuţeau pumnalele. Învăţase să scrie după dictare, să cureţe o toaletă, să pună masa, să servească un prânz excelent şi să stăpânească arta rafinată a

tăiatului pâinii. Învăţase care sunt cerinţele unui ceai bun, meşteşugul fin al făcutului sendvişurilor şi cum să stea complet nemişcat într-un colţ de cameră şi să asculte o conversaţie, memorând fiecare amănunt fără ca vorbitorii să-şi dea seama măcar de prezenţa lui. Surorile îl lăudaseră deseori în timpul petrecut în Turn, complimentându-i caligrafia, promptitudinea sau purtarea politicoasă. Dar nu era de ajuns. Nu prea. Cu cât învăţa mai mult, cu atât înţelegea *cât de mult mai era de învăţat*. În volumele prăfuite rânduite pe rafturile bibliotecilor existau izvoare adânci de înţelepciune, iar Antain era însetat de ele. Numai că nu avea voie să bea. Muncise din greu. Se străduise din răsputeri. Încercase să nu se gândească la cărţi.

Totuşi, într-o zi se întorsese în camera lui şi îşi găsise bagajul deja făcut. Surorile îi agăţaseră un bilet de cămaşă şi îl expediau acasă la maică-sa. „Aveam aşteptări mari", scria în bilet. „Dar acest băiat ne-a dezamăgit."

Nu i-a trecut niciodată supărarea.

Acum, în calitate de Senior Ucenic, ar fi trebuit să fie în Sala de Consiliu, pregătindu-se pentru audierile din ziua aceea, dar pur şi simplu nu putuse să se ducă. După ce găsise din nou o scuză şi lipsise în Ziua Sacrificiului, Antain remarcase o diferenţă clară în relaţia lui cu Seniorii. O muţenie tot mai mare din partea lor. O înmulţire a privirilor cu coada ochiului. Iar cel mai rău era că unchiul lui refuza să se uite la el.

Nu mai pusese piciorul în Turn din zilele uceniciei lui acolo, dar Antain simţea că venise momentul potrivit să le facă o vizită Surorilor. Fuseseră ca o familie pentru el, o vreme, oricât erau ele de ciudate, de distante şi, să

recunoaștem, de ucigașe. O familie e o familie totuși, își spuse el în timp ce urca și bătea în ușa veche de stejar.

(Mai exista și alt motiv al vizitei, desigur, dar Antain nu-l recunoștea nici față de el însuși. Și îl făcea să tresară rău.)

La ușă răspunse Rook, fratele lui mai mic. Îi curgea nasul, ca de obicei, și avea părul mult mai lung decât ultima oară când îl văzuse Antain, cu mai bine de un an în urmă.

— Ai venit să mă iei acasă? zise Rook cu un amestec de speranță și rușine în glas. Le-am dezamăgit și eu?

— Îmi pare bine să te văd, Rook, zise Antain, mângâindu-și frățiorul pe cap ca pe un câine care s-a purtat frumos. Nu de asta am venit. Ești aici numai de un an, mai ai timp din belșug să le dezamăgești. Pe Sora Ignatia o găsesc? Aș vrea să vorbesc cu ea.

Pe Rook îl apucă tremuratul, iar Antain nu-l învinovăți. Sora Ignatia era o femeie formidabilă. Și înspăimântătoare. Dar Antain se înțelesese întotdeauna bine cu ea, iar ea păruse mereu să țină la el. Celelalte Surori avuseseră grijă să afle și el cât de rar se întâmpla una ca asta. Rook își conduse fratele în biroul Sorei-Șefe, dar Antain știa să ajungă acolo și legat la ochi. Cunoștea fiecare pas, fiecare spărtură din piatra zidurilor vechi, fiecare scândură care scârțâia în podea. După atâția ani, tot mai visa să se întoarcă în Turn.

— Antain! zise Sora Ignatia de la birou.

Din câte se părea, traducea texte legate de botanică. Botanica era pasiunea vieții Sorei Ignatia. Avea biroul plin de tot soiul de plante, majoritatea provenite din cele mai ascunse colțuri ale pădurii și ale mlaștinii, dar și

altele aduse din toată lumea de negustori specializaţi, din oraşele de la celălalt capăt al Drumului.

— Bine ai venit, băiete drag, zise Sora Ignatia, apoi se ridică de la birou.

Traversă încăperea plină de miresme şi îi luă faţa în mâinile ei osoase şi puternice. Îl bătu uşurel pe obraji, dar chiar şi aşa, uşurel, tot îl duru.

— Eşti mult mai frumos decât erai când te-am trimis acasă.

— Mulţumesc, Soră, zise Antain, simţind împunsătura bine cunoscută de ruşine la gândul zilei oribile când plecase din Turn cu acel bilet pe cămaşă.

— Ia loc, te rog.

Sora Ignatia se uită spre uşă şi strigă foarte tare:

— BĂIETE!

Îl striga pe Rook.

— BĂIETE, MĂ AUZI?

— Da, Soră Ignatia, scânci Rook, dând fuga pe uşă şi împiedicându-se de prag.

Sora Ignatia nu râse.

— Dorim nişte ceai de levănţică şi fursecuri cu boboci de Zirin.

Îi aruncă băiatului o privire fioroasă, iar el o luă la goană ca urmărit de un tigru.

Sora Ignatia oftă.

— Mă tem că fratele tău nu-i la fel de înzestrat ca tine, zise ea. Păcat. Aveam aşteptări mari.

Îi făcu semn lui Antain să se aşeze. Scaunul era acoperit cu un fel de viţă cu ghimpi, dar Antain se aşeză oricum, încercând să nu bage în seamă înţepăturile din

picioare. Sora Ignatia se așeză în fața lui și se aplecă să-i cerceteze fața.

— Spune-mi dragă, te-ai însurat?

— Nu, doamnă, zise Antain și roși. Sunt cam tânăr încă.

Sora Ignatia țâțâi din limbă.

— Dar ți-a căzut cineva cu tronc. Îmi dau seama. Nu poți ascunde nimic de mine, dragă băiete. Nici măcar să nu încerci.

Antain se strădui să nu se gândească la Ethyne, fata de la școală. Se afla undeva în turnul ăsta. Dar era pierdută pentru el și nu mai putea face nimic.

— Îndatoririle mele de la Consiliu nu-mi lasă prea mult timp, zise el evaziv.

Asta era adevărat.

— Sigur că da, sigur că da, zise Sora fluturând din mână. Consiliul.

Lui Antain i se păru că rostise cuvântul cu o urmă de batjocură, dar pe urmă femeia strănută ușor, iar el se gândi că-și imaginase.

— Sunt Senior Ucenic de numai cinci ani, dar deja învăț...

Se opri.

— Învăț foarte multe, termină el fraza cu voce dogită.

Pruncul lăsat pe pământ.

Femeia țipând de pe grinzi.

Indiferent cât de mult încerca, tot nu-și putea scoate din minte acele imagini. Sau reacția Consiliului la întrebările lui. De ce îi tratau interesul cu atâta dispreț? Antain habar n-avea.

Sora Ignatia lăsă capul pe-o parte și îl privi iscoditor.

— Sinceră să fiu, băiete drag, am fost uimită că ai hotărât să te alături acelui organism şi am bănuit, îţi mărturisesc, că nu a fost deloc hotărârea ta ci a... încântătoarei tale mame.

Îşi ţuguie buzele cu neplăcere, de parcă ar fi gustat ceva acru.

Avea dreptate. Avea perfectă dreptate. Nici vorbă să fi ales Antain să se alăture Consiliului. El ar fi preferat să fie tâmplar. Şi chiar îi spusese mamei asta, adeseori şi amănunţit, numai că ea nu-l asculta.

— Tâmplărie, continuă Sora Ignatia, fără să remarce cât de uluit părea Antain că, aparent, îi ghicise gândurile. Eu asta aş fi presupus. Spre asta aveai înclinaţie.

— Dumneavoastră...

Ea îi zâmbi cu ochii mijiţi.

— Ei, mai ştiu şi eu câte ceva, tinere, zise femeia, umflându-şi nările şi clipind. Ai fi uimit.

Rook dădu buzna cu ceaiul şi fursecurile. Reuşi deopotrivă să verse ceaiul şi să răstoarne fursecurile în poala fratelui său. Sora Ignatia îi aruncă o privire ascuţită ca un pumnal, iar puştiul alergă afară într-un suflet, speriat, de parcă sângera deja.

— Acum, zise Sora Ignatia, sorbind din ceai cu un zâmbet, spune-mi ce pot face pentru tine.

— Păi, zise Antain, deşi avea gura plină cu fursecuri, am trecut doar în vizită. Pentru că n-am mai fost de multă vreme. Ştiţi. Să vă văd. Să văd ce mai faceţi.

Pruncul lăsat pe pământ.

Femeia care urla.

Şi, doamne, dacă îl înhăţa cineva înaintea Vrăjitoarei. Ce s-ar fi întâmplat cu noi atunci?

Şi, pe lumina stelelor, de ce trebuie să continue treaba asta? De ce n-o opreşte nimeni?

Sora Ignatia zâmbi.

— Mincinosule, zise ea, iar Antain plecă capul.

Femeia îl strânse afectuos de genunchi.

— Nu te ruşina, micuţule, îl linişti ea. Nu eşti singurul care vrea să caşte gura la animalele închise la noi. Mă gândesc chiar să pun o taxă de intrare.

— Nu, eu... protestă Antain.

Ea flutură din mână.

— Nu-i nevoie. Înţeleg pe deplin. E o pasăre rară. Şi un mic mister. Un adevărat izvor de suferinţă.

Oftă uşor şi colţurile gurii îi tremurară ca vârful limbii unui şarpe. Antain ridică din sprâncene.

— Poate fi vindecată? întrebă el.

Sora Ignatia râse.

— Of, scumpul meu Antain! Pentru amărăciune nu există leac.

Buzele i se lăţiră într-un zâmbet larg, de parcă asta ar fi fost o veste excelentă.

— Totuşi, insistă Antain. Nu poate dura la nesfârşit. Atâţia dintre oamenii noştri şi-au pierdut copiii. Şi totuşi, nu toată lumea suferă într-atât.

Sora Ignatia îşi strânse buzele.

— Nu. Nu toată lumea. La ea suferinţa este sporită de nebunie. Sau poate chiar nebunia stă la baza suferinţei. Sau poate este cu totul altceva. Asta o face un obiect de studiu interesant. Sunt recunoscătoare că o avem în dragul nostru Turn. Ne foloseşte mult cunoaşterea pe care o dobândim observându-i mintea. Cunoaşterea este, la urma urmei, un bun preţios.

Antain observă că Sora-Șefă era mai rumenă în obraji decât la ultima lui vizită în Turn.

— Dragă băiete, bătrâna care sunt apreciază sincer atenția unui tânăr arătos ca tine, dar nu-i nevoie să stai la taclale politicoase cu mine. Într-o zi vei deveni membru titular al Consiliului. Nu-i nevoie decât să-i ceri băiatului de la ușă, iar el te va conduce la orice prizonier dorești să vezi. Așa-i regulamentul.

Sora îi aruncă o privire de gheață, dar numai pentru o clipă. Pe urmă îi zâmbi cald.

— Vino, micul meu Senioraș.

Se ridică și se duse la ușă fără niciun zgomot. Antain o urmă, cu cizmele bocănind tare pe dușumea.

Deși celulele închisorii erau doar cu un etaj mai sus, trebuiră să urce patru rânduri de scări până să ajungă acolo. Antain trase cu ochiul prin toate camerele, sperând că ar putea-o zări pe Ethyne, fata de la școală. Văzu multe novice, dar nu și pe ea. Încercă să nu fie dezamăgit.

Scările o cotiră la stânga și la dreapta, apoi coborâră într-o spirală îngustă până la marginea sălii centrale de la etajul închisorii. Sala centrală era un spațiu rotund, fără ferestre, în mijlocul căruia stăteau pe scaune trei surori, cu spatele una la alta, într-un triunghi perfect, fiecare cu câte o arbaletă în brațe.

Sora Ignatia îi aruncă o privire poruncitoare celei mai apropiate dintre Surori. Făcu semn cu bărbia spre una dintre uși.

— Dă-i drumul s-o vadă pe numărul cinci. Va bate în ușă când va dori să plece. Ai grijă nu cumva să-l omori din greșeală.

Pe urmă își întoarse privirea spre Antain, zâmbitoare, și îl îmbrățișă.

— Ei, eu am plecat, zise veselă și se întoarse pe scara în spirală în timp ce Sora cea mai apropiată se ridică și descuie ușa pe care scria „5".

Se uită la Antain și ridică din umeri.

— N-o să-ți fie de mare folos. Îi dăm fierturi speciale ca să rămână liniștită. Și a trebuit să-i tăiem frumusețea de păr, pentru că și-l tot smulgea.

Îl măsură apoi de sus până jos.

— N-ai hârtie la tine, nu?

Antain se încruntă.

— Hârtie? Nu. De ce?

Sora își strânse buzele.

— Nu are voie să aibă hârtie, zise ea.

— De ce nu?

Chipul Sorei se goli de orice expresie. Deveni inexpresiv ca o mână înmănușată.

— Vei vedea, zise ea, apoi îi deschise ușa.

Celula era un dezmăț de hârtii. Prizoniera împăturise, rupsese, răsucise și transformase fiecare bucată de hârtie în mii de păsări de toate formele și mărimile. Într-un colț erau lebede de hârtie, bâtlani de hârtie pe scaun, iar de tavan atârnau colibri minusculi de hârtie. Rațe de hârtie; măcălendri de hârtie; rândunici de hârtie; porumbei de hârtie.

Lui Antain îi veni să se scandalizeze. Hârtia era scumpă. Enorm de scumpă. În oraș existau fabricanți de hârtie care confecționau suluri frumoase de scris dintr-o combinație de miez de lemn, stuf, in sălbatic și flori de Zirin, dar le vindeau mai ales negustorilor, care

le duceau de cealaltă parte a pădurii. Când cineva din Protectorat avea ceva de scris, o făcea doar după ce se gândea bine, cu multă grijă și atentă pregătire.

Iar aici nebuna asta *risipea hârtia.* Antain își stăpâni șocul cu greu.

Și totuși.

Păsările erau incredibil de complicate și de migălos lucrate. Acopereau podeaua; se îngrămădeau pe pat; dădeau pe dinafară din cele două sertare ale noptierei. Și arătau, Antain nu putea nega, *minunat.* Erau *atât de frumoase!* Antain își lipi mâna de inimă.

— Vai de mine, șopti el.

Prizoniera era întinsă pe pat și dormea adânc, dar se foi la auzul vocii lui. Se întinse foarte încet. Foarte încet își trase coatele sub ea și se ridică puțin.

Antain aproape că n-o recunoștea. Părul negru, superb, dispăruse de tot, avea capul ras. Îi dispăruseră și focul din ochi, și roșeața din obraji. Avea buzele subțiri și lăsate în jos, parcă prea grele să le poată ține, iar obrajii îi erau pământii și fără strălucire. Până și semnul din naștere în formă de crai-nou de pe frunte părea o umbră a celui de dinainte, mai degrabă o dungă de cenușă. Mâinile mici și dibace îi erau acoperite de tăieturi subțiri – „De la hârtie, probabil", se gândi Antain – și avea pete negre de cerneală pe toate buricele degetelor.

Ochii femeii alunecară asupra lui dintr-o parte în alta și de sus în jos, fără să găsească un punct de sprijin. Nu-l recunoștea.

— Te cunosc? zise ea rar.

— Nu, doamnă, răspunse Antain.

— Îmi pari – înghiți în sec – cunoscut.

Fiecare cuvânt părea tras afară dintr-un puţ foarte adânc.

Antain se uită în jur. În încăpere mai era şi o măsuţă plină de hârtie, dar de data asta desenată. Hărţi stranii, complicate, cu cuvinte pe care nu le înţelegea şi semne pe care nu le cunoştea. Toate aveau scrise în colţul drept de jos aceeaşi propoziţie: „Ea este aici; ea este aici; ea este aici."

„Cine este aici?" se întrebă Antain.

— Doamnă, sunt membru al Consiliului. Mă rog, unul provizoriu. Senior Ucenic.

— Aha, zise ea şi se lăsă din nou pe spate în pat, privind cu ochi goi în tavan. Tu. Îmi amintesc de tine. Ai venit şi tu să mă batjocoreşti?

Închise ochii şi râse.

Antain se trase înapoi. Râsul ei îl înfioră, parcă îi turna cineva o cană de apă rece pe spinare. Se uită la păsările de hârtie agăţate de tavan. Ciudat, dar toate atârnau de nişte fire de păr lung, negru, ondulat, sau cel puţin asta păreau că sunt. Şi mai ciudat, toate stăteau cu faţa la el. Oare stătuseră şi mai devreme cu faţa la el?

Lui Antain începură să-i transpire palmele.

— Ar trebui să-i spui unchiului tău că s-a înşelat, zise femeia foarte, foarte rar, înşirând un cuvânt după altul ca pe un şir lung şi drept de pietre grele şi rotunde. Ea *este aici*. Şi este *înfricoşătoare*.

„Ea este aici", scria pe hartă.

„Ea este aici."

„Ea este aici."

„Ea este aici."

Dar ce însemna asta?

— Cine este unde? întrebă Antain fără să vrea.

De ce vorbea cu ea? „Nimeni", își aminti el, „nu se poate înțelege cu nebunii. Este imposibil." Păsările de hârtie foșniră deasupra capului său. „Vântul, pesemne", se gândi Antain.

— Copilul pe care mi l-a luat? Copilul meu? râse ea cavernos. N-a murit. Unchiul tău o crede moartă. *Unchiul tău greșește.*

— De ce ar crede-o moartă? Nimeni nu știe ce face Vrăjitoarea cu pruncii.

Antain se înfioră din nou. Foșnea ceva aspru în stânga lui, ca bătaia unei aripi de hârtie. Se întoarse, dar nu se mișca nimic. Auzi iarăși zgomotul în stânga. Nimic, din nou.

— Eu știu atât, zise mama și se ridică nesigură în picioare.

Păsările de hârtie începură să se ridice și să se rotească.

„Nu-i decât vântul", își spuse Antain.

— Știu unde e.

„Îmi imaginez totul."

— Știu ce-ați făcut voi.

„Mi se târăște ceva pe ceafă în jos. Doamne. Un colibri. Și... AU!"

Un corb de hârtie țâșni prin încăpere și atinse cu aripa obrazul lui Antain, tăindu-l, făcându-l să sângereze.

Antain era prea uluit ca să țipe.

— Dar nu contează. Pentru că vine vremea răfuielii. Vine. Vine. E aproape.

Femeia închise ochii și se legănă. Era nebună clar. Nebunia plutea în jurul ei ca un nor, iar Antain își dădu

seama că trebuia să plece, altminteri se molipsea şi el. Bătu la uşă, dar nu se auzi niciun sunet.

— DAŢI-MI DRUMUL! le strigă el Surorilor, dar vocea părea să-i moară când îi ieşea din gură.

Îşi simţea cuvintele căzând cu un bufnet pe jos, la picioarele lui. Oare se molipsea de nebunie? Se putea întâmpla aşa ceva? Păsările de hârtie se mişcau, se înşiruiau, se adunau. Se ridicau în stoluri mari.

— VĂ ROG! strigă el, în timp ce o rândunică de hârtie îi căuta ochii şi două lebede îl ciupeau de picioare.

Le lovi cu picioarele şi cu mâinile, dar păsările continuau să vină.

— Pari un băiat de treabă, zise nebuna. Alege-ţi altă profesie. Ăsta-i sfatul meu.

Se târî apoi la loc în pat.

Antain bătu iar în uşă şi iar nu se auzi nimic.

Păsările cârâiau, ţipau şi boceau. Îşi ascuţeau aripile de hârtie ca pe nişte cuţite. Se adunau cu zvon mare, se răsfirau, se strângeau la loc, iar se răsfirau. Se pregăteau de atac. Antain îşi acoperi faţa cu palmele.

Şi atunci se năpustiră asupra lui.

14

În care există consecințe

Luna se trezi și se simți diferit. Nu știa de ce. Zăbovi multă vreme întinsă în pat, ascultând ciripitul păsărilor. Nu înțelegea nimic din ce spuneau. Scutură din cap. La urma urmei, de ce să le fi înțeles? Erau doar păsări. Își apăsă fața cu palmele. Le ascultă din nou.

— Nimeni nu poate vorbi cu păsările, zise ea tare.

Și era adevărat. Atunci de ce i se părea că nu e? Un cintezoi viu colorat aterizează pe pervazul ferestrei și cântă atât de dulce, încât Luna se gândi că o să-i crape inima. Într-adevăr, simți o împunsătură, chiar și acum. Duse mâinile la ochi și își dădu seama că plângea, deși habar n-avea de ce.

— Prostuțo, zise ea tare, observând un mic tremur și o tulburare în vocea ei. Prostuța de Luna.

Era cea mai prostuță fată din lume. Toți spuneau asta.

Se uită în jur. Fyrian stătea încovrigat la picioarele patului. Asta era ceva obișnuit. Îi plăcea să doarmă la ea în pat, deși bunica îi interzicea adesea. Luna nu știa de ce.

Sau cel puțin *se gândea* că nu știa de ce. În adâncul sufletului însă simțea că poate la un moment dat o fi știut. Numai că nu-și amintea când.

Bunica dormea în patul ei din cealaltă parte a camerei, iar monstrul mlaștinii se lăbărțase pe podea și sforăia de rupea.

„Ciudat", se gândi Luna. Nu-și amintea să mai fi dormit vreodată Glerk pe podea. Sau în casă. Sau altfel decât scufundat în smârc. Luna scutură din cap. Își ridică umerii până la urechi, întâi unul, pe urmă celălalt. Lumea o strângea într-un mod ciudat, ca o haină rămasă mică. În plus, o durea teribil capul, undeva în adânc. Se lovi de câteva ori peste frunte cu podul palmei, dar n-o ajută.

Se dădu jos din pat, se descotorosi de cămașa de noapte și își trase o rochiță cu buzunare adânci peste tot, pentru că așa o rugase pe bunica ei s-o coase. Îl puse cu blândețe pe Fyrian într-un buzunar, având grijă să nu-l trezească. Patul ei era agățat cu frânghii și scripeți de tavan, ca să fie mai mult loc peste zi în căsuță, dar Luna era prea mică să-l poată ridica singură. Îl lăsă și ieși afară.

Era devreme, soarele dimineții nu trecuse încă de creastă. Muntele era rece, umed și viu. Din trei cratere vulcanice se ridicau lenevos spre cer panglici subțiri și șerpuite de fum. Luna se îndreptă încet spre marginea smârcului. Se uită cum lăsau picioarele ei desculțe urme în mușchiul de pe jos. Nu creștea nicio floare unde călca ea.

Dar nu era oare o prostie să gândească astfel? De ce-ar fi crescut ceva în urmele pașilor ei?

— Prostuță, prostuță, zise ea tare.

Pe urmă simți că amețește. Se așeză pe pământ și se uită la creastă, fără să se gândească la nimic.

*

Xan o găsi pe Luna stând singură afară și uitându-se la cer. Era ciudat. De obicei fetița se trezea ca un vârtej și dădea buzna să-i trezească pe toți cei din jur. Dar nu și azi.

„Ei bine", se gândi Xan, „totul este diferit acum." Clătină din cap. „Nu totul", hotărî ea. În ciuda vrăjii legate bine înăuntrul ei – deocamdată vraja încă avea efect – era totuși aceeași fetiță. Era tot *Luna.* Doar că nu mai trebuiau să-și facă griji că izvora din ea magie la tot pasul. Acum putea învăța liniștită. Și azi urmau să înceapă.

— Bună dimineața, scumpete, zise Xan, mângâind-o pe cap și trecându-și degetele prin buclele ei lungi și negre.

Luna nu spuse nimic. Părea cumva în transă. Xan încercă să nu se îngrijoreze.

— Bună dimineața, mătușică Xan, zise Fyrian ivindu-se din buzunarul fetei, apoi căscă și își întinse brațele micuțe cât putea de tare. De ce sunt afară? se miră el, uitându-se în jur cu ochi mijiți.

Luna tresări și reveni în lume. Se uită la Xan și zâmbi.

— Bunica! zise ea, ridicându-se șovăielnic. Parcă nu te-aș fi văzut de zile întregi.

— Asta pentru că... începu Fyrian, dar Xan îl întrerupse.

— Taci, copile! zise ea.

— Dar, mătușică Xan, continuă agitat Fyrian, voiam numai să-i explic că...

— Gata cu pălăvrăgeala, dragon prostuț. Pleacă. Du-te și caută-l pe monstru.

Xan o ridică pe Luna în picioare și porniră grăbite.

— Unde mergem, bunico? întrebă Luna.

— În atelier, dragă, zise Xan, fulgerându-l cu privirea pe Fyrian. Tu du-te să-l ajuți pe Glerk să pregătească micul dejun.

— Bine, mătușică Xan. Vreau numai să-i spun Lunei că...

— Chiar acum, Fyrian, răbufni Vrăjitoarea și plecă grăbită cu Luna.

Luna adora atelierul bunicii și învățase deja bazele mecanicii – pârghii, planuri înclinate, scripeți și roți dințate. Chiar și la vârsta ei fragedă, fetița avea o minte aplecată spre mecanică și era în stare să construiască mașinării micuțe care se învârteau și ticăiau. Îi plăcea să găsească bucăți de lemn pe care le putea netezi și lega între ele până se transformau în altceva.

Xan dăduse deja deoparte toate lucrările Lunei și împărțise atelierul în compartimente, fiecare cu rafturile lui de cărți, de unelte și de materiale. Un compartiment pentru inventat, unul pentru construit, unul pentru studiu științific, unul pentru botanică și unul pentru studiul magiei. Pe podea făcuse nenumărate desene cu cretă.

— Ce s-a întâmplat aici, bunico? întrebă Luna.

— Nimic, dragă, zise Xan, dar apoi se gândi mai bine și adăugă: Ei, s-au întâmplat multe, dar avem lucruri mai importante de care să ne îngrijim mai întâi.

Se așeză pe jos în fața fetei, își adună magia în palmă și o lăsă să plutească deasupra degetelor ca o minge colorată și strălucitoare.

— Vezi tu, draga mea, îi explică ea, magia curge prin mine de la pământ spre cer, dar se adună și în interiorul meu. În mine. Ca electricitatea statică. Pârâie și bâzâie în oasele mele. Când am nevoie de ceva mai multă lumină, îmi frec palmele uite-așa și fac lumina să se învârtă între ele până când se adună destulă și plutește unde am eu nevoie. M-ai văzut făcând asta de sute de ori, dar nu ți-am explicat niciodată. Nu-i așa că-i frumos, scumpo?

Dar Luna nu vedea. Avea ochii goi. Chipul fără expresie. Arăta de parcă sufletul ei dormita, ca un copac iarna. Xan oftă.

— Luna? zise ea. Te simți bine? Ți-e foame? *Luna?*

Nimic. Ochi goi. Chip fără expresie. Un gol în univers de forma Lunei. Xan simți în piept un fior de frică.

Apoi în ochii copilei reveni lumina, ca și cum orbirea aceea nu s-ar fi petrecut niciodată.

— Bunico, îmi dai ceva dulce? zise ea.

— Poftim? zise Xan și mai speriată, în ciuda faptului că ochii fetiței străluceau din nou.

Se uită mai bine. Luna scutură din cap ca și cum voia să-și scoată apa din urechi.

— Dulce. Aș vrea ceva dulce, zise ea încet și își împreună sprâncenele. Te rog.

Vrăjitoarea se supuse. Căută în buzunar și scoase un pumn de fructe de pădure uscate. Fetița le mestecă gânditoare. Se uită în jur.

— De ce suntem aici, bunico?

— Am fost aici tot timpul, zise Xan.

Cercetă din priviri fața fetiței. „Ce se petrece?"

— Dar de ce? zise Luna și se uită în jur. Nu eram afară?

Strânse din buze.

— Nu... începu Luna, apoi șovăi. Nu-mi aduc aminte cum...

— Am vrut să-ți predau prima lecție, draga mea.

Peste chipul Lunei trecu un nor, iar Xan se opri. Puse palma pe obrazul fetiței. Valurile de magie dispăruseră. Dacă se concentra intens, putea simți atracția gravitațională a unui grăunte dens de putere, dur, neted și ferecat ca o nucă. Sau ca un ou.

Se hotărî să mai încerce o dată.

— Luna, iubirea mea, știi ce-i magia?

Ochii Lunei se goliră din nou. Nu se mișca. Abia respira. Parcă *materia* din care era făcută Luna – lumină, mișcare, inteligență – dispăruse pur și simplu.

Xan așteptă iar. De data asta dură și mai mult până ca lumina să apară din nou și Luna să-și revină. Fetița se uită curioasă la bunica ei. Pe urmă se uită în stânga și în dreapta. Se încruntă.

— Când am venit aici, bunica? întrebă ea. Am adormit?

Xan se ridică în picioare și începu să se plimbe prin încăpere. Se opri la masa cu invenții, cercetându-i roțile dințate, firele, lemnul, sticla și cărțile cu diagrame și instrucțiuni complicate. Ridică într-o mână o roată dințată micuță, iar în cealaltă un arc mic atât de ascuțit la capăt, încât pe degetul mare îi apăru un strop de sânge. Se uită din nou la Luna și își imagină mecanismul dinăuntrul fetiței, care ticăia ritmic spre cea de-a treisprezecea aniversare la fel de inexorabil ca un ceas bine întors.

Sau, cel puțin, așa *trebuia* să funcționeze vraja. Nimic din construcția descânteculului lui Xan nu indicase genul ăsta de... *golire a minții.* Oare greșise undeva?

Se hotărî să încerce altă tactică.

— Bunico, ce faci? întrebă Luna.

— Nimic, dragă, zise Xan, zorind spre masa ei de vrăji și confecționând o oglindă magică – lemn din pământ, sticlă dintr-un meteorit topit, un strop de apă și o singură gaură în mijloc, să pătrundă aerul.

Era una dintre încercările ei cele mai reușite. Luna nici nu părea s-o vadă. Îi aluneca privirea dintr-o parte în alta. Xan așeză oglinda între ele și o urmări pe fetiță prin gaură.

— Vreau să-ți spun o poveste, Luna, zise bătrâna.

— Îmi plac poveștile, zâmbi Luna.

— A fost odată ca niciodată o vrăjitoare care a găsit un bebeluș în pădure, zise Xan.

Văzu prin oglinda magică cum zburau vorbele și intrau în urechile copilei. Le urmări cum se împărțeau în mintea ei – „bebeluș" zăbovi și zbură din centrul memoriei spre zona imaginației, apoi spre locul unde creierului îi plăcea să se joace cu sonoritatea cuvintelor – „bebeluș, bebeluș, beee-bee-luuuș", repetându-l iar și iar. Ochii Lunei începură să se întunece din nou.

— Demult, zise Xan, când erai foarte, foarte mică, te-am dus afară să vezi stelele.

— Mereu mergem afară să vedem stelele, zise Luna. În fiecare seară.

— Da, da, zise Xan. Fii atentă. Într-o noapte, acum multă vreme, în timp ce ne uitam la stele, am adunat pe degete raze din lumina lor și te-am hrănit cu ele de parcă ar fi fost miere.

Ochii Lunei se goliră. Scuturară din cap de parcă avea de alungat pânze de păianjen.

— Miere, zise ea rar, ca şi cum cuvântul era o povară grea.

Xan nu se dădu bătută.

— Şi pe urmă, insistă ea, într-o noapte, bunica n-a observat că luna a răsărit pe cer plină şi aproape. S-a întins după lumina stelelor şi ţi-a dat din greşeală raze de lună. Şi astfel ai devenit vrăjită, draga mea. Aşa a ajuns magia la tine. Ai băut cu sete lumina lunii, iar acum ai în tine lună plină.

Parcă nici nu stătea Luna pe jos, ci doar o imagine a Lunei. Nici măcar nu clipea. Avea chipul împietrit. Xan flutură mâna în faţa ei şi nu se întâmplă nimic. Absolut nimic.

— Vai de mine, zise Xan. Vai de mine, vai de mine, vai de mine.

O ridică pe fetiţă în braţe şi fugi cu ea pe uşă suspinând, în căutarea lui Glerk.

Copila avu nevoie de aproape toată după-amiaza până să-şi revină.

— Am cam dat de belea, zise Glerk.

— Nici vorbă, ripostă Xan. Sunt sigură că-i ceva temporar, adăugă ea, de parcă vorbele puteau transforma realitatea.

Dar nu era ceva temporar. Ce se petrecea era consecinţa vrăjii lui Xan: fetiţa nu mai era în stare să înveţe despre magie. Nu putea auzi, nu putea rosti şi nu putea nici măcar înţelege cuvântul. De fiecare dată când auzea ceva legat de magie, cunoştinţa ei, inteligenţa, până şi sufletul din ea păreau pur şi simplu să dispară. Fie cunoaşterea fusese absorbită în sâmburele din creierul Lunei, fie dispăruse cu totul.

— Ce ne facem când ajunge la vârsta potrivită? întrebă Glerk. Cum ai s-o mai înveți?

„Pentru că atunci sigur vei muri", se gândi Glerk fără să zică asta cu voce tare. „Magia ei va înflori, a ta se va topi, iar tu, draga mea Xan cea de cinci sute de ani, nu vei mai avea în tine magie care să te țină în viață." Simți că fisura din inima lui se adâncea.

— Poate că n-o să crească, zise cu disperare Xan. Poate că va rămâne așa pentru totdeauna și nu va trebui să-mi iau rămas-bun de la ea. Poate că am greșit vraja și nu-și va mai recăpăta magia niciodată. Poate că nici măcar n-a avut-o vreodată.

— Știi că nu-i adevărat, zise Glerk.

— Poate că e adevărat, îl contrazise Xan. N-ai de unde ști.

Făcu o pauză și abia apoi vorbi din nou.

— Alternativa e prea dureroasă ca să ne gândim la ea.

— Xan... începu Glerk.

— Suferința e periculoasă, îl repezi ea și plecă valvârtej.

Purtară aceeași discuție iar și iar, fără să ajungă la vreo concluzie. În cele din urmă, Xan refuză să mai vorbească despre asta.

„Copila n-a fost vrăjită niciodată", începu să-și spună Xan în sinea ei. Într-adevăr, cu cât își spunea Xan mai des că *putea fi* adevărat, cu atât reușea să se convingă mai tare că *era* adevărat. Iar dacă Luna fusese vreodată vrăjită, toată magia aceea fusese zăgăzuită acum definitiv și nu avea să fie o problemă. Poate că Luna era de-acum o fată obișnuită. „O fată obișnuită." Xan repeta asta tot timpul. O repetase de atâtea ori, încât *trebuia*

să fie adevărat. Asta le spusese și celor din Orașele Libere când o întrebaseră. „E o fată obișnuită." Ba chiar insistase că Luna era alergică la magie. „Face urticare", le spusese. „Face crize. O mănâncă ochii. Se strică la stomac." Îi rugase pe toți nici să nu pomenească de magie în prezența ei.

Și astfel nimeni nu mai zise nimic. Toți făceau exact ce îi sfătuia Xan. Urmară toți cuvânt cu cuvânt sfatul lui Xan.

Între timp, exista o lume întreagă pe care Luna trebuia s-o învețe – știință, matematică, filozofie, artă. Trebuia să fie de ajuns. Luna urma să crească așa cum crește o fată, iar Xan urma să fie în continuare ce era. Aceeași vrăjitoare care îmbătrânea încet și nu murea. Și în felul ăsta Xan nici nu mai era nevoită să-și ia vreodată rămas-bun.

— Asta nu poate continua așa, zise Glerk pentru a nu știu câta oară. Luna trebuie să afle ce are înăuntru. Trebuie să afle cum funcționează magia. Trebuie să afle ce este moartea. Trebuie să fie *pregătită*.

— Habar n-am despre ce vorbești, zise Xan. Este o fată ca oricare. Chiar dacă înainte nu era așa, acum este sigur. Mie mi-au revenit pe deplin puterile magice și oricum abia le folosesc. Nu trebuie s-o supărăm degeaba. De ce să-i vorbim despre o pierdere iminentă? De ce să-i deschidem ochii asupra unei asemenea amărăciuni? Suferința e periculoasă, Glerk. Îți amintești?

Glerk își încreți fruntea.

— De ce credem asta? întrebă el.

Xan scutură din cap.

— Habar n-am.

Chiar nu știa. Știuse la un moment dat, dar îi dispăruse din minte.

Uitarea era mai ușoară.

Iar Luna crescu.

Nu află nimic despre lumina stelelor sau a lunii sau despre nodul bine strâns din spatele frunții ei. Nu-și amintea nimic despre cum îl transformase pe Glerk în iepure, despre florile care creșteau unde pășea sau despre puterea care ticăia și acum, pulsând, pulsând, pulsând neînduplecat spre punctul final. Nu știa nimic despre sămânța dură și compactă de magie care se pregătea să se desfacă înăuntrul ei.

Habar n-avea.

15

În care Antain spune o minciună

Rănile provocate de păsările de hârtie nu se vindecau deloc. Nu de tot, în orice caz.

— N-au fost decât niște hârtii, se văicărea mama lui Antain. Cum se poate să fi tăiat atât de adânc?

Nu era vorba doar de tăieturi. Infecțiile de după aceea fuseseră mult mai rele. Ca să nu mai vorbim de cât de mult sânge pierduse. Antain zăcuse îndelung pe podeaua celulei în timp ce nebuna încercase să-i oprească sângerarea cu hârtie, fără mare efect. Leacurile pe care i le dăduseră Surorile îl făcuseră să se simtă ameţit şi slăbit. Tot leşina. Leşina şi se trezea. Când în cele din urmă veniseră gărzile după el, zăcea împreună cu nebuna într-o baltă de sânge atât de mare, încât o vreme nu reuşiseră să-şi dea seama al cui era.

— De ce n-au venit după tine imediat ce ai strigat? spumega mama lui. De ce te-au abandonat acolo?

Nimeni nu avea răspuns la această întrebare. Surorile susţineau că nu ştiuseră. Că nu îl auziseră. Iar mai târziu, o singură privire spre feţele lor albe şi ochii injectaţi convingeau pe oricine că spuneau adevărul.

Oamenii şopteau că Antain se tăiase singur.

Oamenii şopteau că povestea cu păsările de hârtie era o închipuire. La urma urmei, nimeni nu găsise nicio pasăre. Doar ghemotoace însângerate de hârtie pe podea. Şi cine mai auzise vreodată să te atace păsări de hârtie?

Oamenii şopteau că un *asemenea* băiat nu avea de ce să fie Senior Ucenic. În acel moment, Antain era absolut de acord. Când i se vindecară rănile, Antain anunţă Consiliul că demisiona. Imediat. Eliberat de şcoală, de Consiliu şi de cicăleala permanentă a mamei, Antain se făcu tâmplar. Şi se pricepea de minune.

Membrii Consiliului, nemulţumiţi profund de fiecare dată când trebuiau să se uite la cicatricele adânci care brăzdau faţa băiatului – şi la fel de supăraţi de insistenţa mamei lui –, îi alocaseră băiatului o sumă frumuşică cu care el reuşise să-şi cumpere lemn de esenţe rare şi unelte bune de la negustorii care făceau comerţ traversând Drumul. (Vai, ce cicatrice! Vai, ce frumos era înainte! Vai, ce viitor ratat! Ce mare păcat! Vai, ce păcat îngrozitor!)

Antain se puse pe treabă.

Vestea despre priceperea şi talentul lui se împrăştie iute dintr-un capăt în celălalt al Drumului, iar Antain reuşi să câştige destul cât să asigure traiul îndestulător şi mulţumirea mamei şi fraţilor lui. Construi pentru el însuşi o casă separată – mai mică, mai simplă, infinit mai modestă, dar la fel de confortabilă.

Şi totuşi. Mama nu-i aproba plecarea din Consiliu şi i-o spunea cât se poate de des. Nici Rook, fratele lui, nu-l înţelegea, deşi dezaprobarea lui veni mult mai târziu, după ce îl concediaseră din Turn şi se întorsese ruşinat acasă. (Pe biletul lui Rook, spre deosebire de al fratelui

său, nu scria „Am avut aşteptări mari", ci doar „Acest băiat ne-a dezamăgit". Mama a dat vina pe Antain.)

Antain de-abia observa toate astea. Îşi petrecea zilele departe de oricine, lucrând cu lemn, metal şi ulei. Mâncărimea dată de rumeguş. Fibra lemnului sub degete. Nu-i păsa decât să facă ceva frumos, întreg şi *concret*. Trecură luni. Trecură ani. Dar mama lui tot se plângea de el.

— Ce fel de om pleacă din Consiliu? se văicări într-o zi după ce îl rugase s-o însoţească în piaţă.

Îl cicăli şi se plânse cercetând tarabă după tarabă, fiecare cu produsele ei din plante medicinale sau din flori, cu miere de Zirin, gem de Zirin şi petale uscate de Zirin care se înmuiau în lapte şi se întindeau pe faţă ca să prevină ridurile. Nu-şi permitea oricine să cumpere din piaţă. Majoritatea oamenilor făceau schimb de produse cu vecinii dacă voiau să nu aibă cămara goală de tot. Chiar şi cei care veneau în piaţă nu-şi permiteau mormanul de cumpărături pe care le aduna în coş mama lui Antain. Era avantajos să fii singura soră a Marelui Senior.

Iar sora Marelui Senior se uită cu ochii mijiţi la petalele uscate de Zirin, apoi o privi fioros pe vânzătoare.

— Când au fost culese? Şi nu îndrăzni să minţi!

Femeia cu florile se albi la faţă.

— Nu ştiu, doamnă, murmură ea.

Mama lui Antain o privi trufaş.

— Dacă nu ştii, nu le cumpăr, zise ea şi trecu la taraba următoare.

Antain nu spuse nimic, în schimb privirea îi alunecă spre Turn şi trecu uşor cu degetele peste scobiturile şi

crestăturile care-i urâțeau fața, urmărind cicatricele ca pe o hartă.

— Nu putem decât să sperăm că atunci când vei termina, inevitabil, cu prostia asta de tâmplărie, onorabilul tău unchi te va primi înapoi, zise mama lui, căutând prin sulurile de stofă aduse din celălalt capăt al Drumului. Dacă nu ca membru al Consiliului, măcar ca angajat al său. Și pe urmă, într-o bună zi, ca angajat al fratelui tău mai mic. El, cel puțin, are bunul-simț să-și asculte mama.

Antain dădu din cap, mormăi ceva, dar nu spuse nimic. Se trezi îndreptându-se spre taraba vânzătorului de hârtie. Rar se mai atingea de hârtie și doar dacă era neapărat nevoie. Și totuși, hârtia asta făcută din Zirin era minunată. Își trecu degetele peste marginea ei și mintea îi fugi la foșnetul aripilor de hârtie zburând spre coasta muntelui și dispărând din vedere.

Mama lui Antain se înșela totuși în privința eșecului inevitabil al afacerii băiatului ei. Atelierul de tâmplărie se bucură în continuare de succes nu doar printre membrii din pătura bogată a Protectoratului și din Asociația de Comerț, deși toată lumea știa cât de zgârciți erau. Sculpturile, mobila și construcțiile lui din lemn se bucurau de mare cerere și la capătul celălalt al Drumului. Negustorii soseau lună de lună cu o listă de comenzi și lună de lună Antain se vedea silit să refuze unele dintre ele, explicând cu blândețe că el era doar un om cu două mâini, iar timpul rămânea, firește, limitat.

Când erau refuzați, negustorii îi ofereau lui Antain și mai mulți bani pentru munca lui.

Iar pe măsură ce Antain își perfecționa meșteșugul, și ochiul îi devenea mai sigur și proiectele lui deveneau mai inteligente, așa că și renumele îi creștea. După cinci ani ajunsese să fie cunoscut în orașe de care nici măcar nu auzise, darmite să le viziteze. Primari din locuri foarte îndepărtate cereau onoarea de a-l întâlni. Antain lua în considerare cererile lor, desigur. Nu plecase niciodată din Protectorat. Nu știa pe nimeni care *să fi plecat*, deși familia lui clar și-ar fi permis. Dar până și gândul de a face altceva decât să muncească, să doarmă și să citească din când în când la lumina focului i se părea de nesuportat. Uneori simțea că lumea era grea, că aerul îngroșat de suferință îi întuneca mintea, trupul și vederea ca o ceață.

Totuși, gândul că lucrurile făcute de el își găseau cămine bune îi aducea lui Antain o profundă mulțumire. Se simțea bine să fie *bun* la ceva. Iar când dormea, era de cele mai multe ori mulțumit.

Mama lui insista acum că știuse mereu ce om de succes va fi fiul ei și că avusese mare noroc, repeta ea iar și iar, că scăpase să-i slugărească toată viața pe șontorogii și boșorogii din Consiliu, că ea îi spusese întotdeauna să facă ce se pricepea el mai bine, ce-i aducea bucurie și așa mai departe.

— Da, mamă, zicea Antain, străduindu-se să nu zâmbească. Chiar așa ai spus, întotdeauna.

Trecură ani în felul acesta: lucrând singur în atelier obiecte frumoase și bine făcute, pentru clienți care îi lăudau munca, dar se înfiorau când îi vedeau fața. Nu era o viață rea, până la urmă.

*

Într-o dimineaţă târzie, mama lui Antain stătea în uşa atelierului şi strâmba din nas din cauza rumeguşului şi a mirosului înţepător de ulei de Zirin, care îi dădea lemnului un luciu special. Antain tocmai terminase de sculptat pe căpătâiul unui leagăn un cer plin de stele. Nu era prima oară când făcea un astfel de leagăn şi nici nu era prima oară când auzise denumirea de Copii Stelari, deşi nu ştia ce înseamnă. Oamenii din celălalt capăt al Drumului erau ciudaţi. Toată lumea o ştia, deşi nimeni nu întâlnise vreunul.

— Ţi-ar trebui un ucenic, zise mama cercetând camera cu privirea.

Atelierul era bine organizat, bine aprovizionat şi comod. În sfârşit, comod pentru unii. Antain, de exemplu, se simţea foarte bine în el.

— Nu vreau un ucenic, zise Antain, întinzând uleiul pe curbura lemnului.

Fibra strălucea ca aurul.

— Afacerea ţi-ar merge mai bine dacă ai avea o mână de ajutor. Fraţii tăi...

— Nu se pricep deloc la lemn, îi replică Antain calm.

Ăsta era adevărul.

— Ei, pufni mama lui, gândeşte-te numai că...

— Mi-e bine aşa, zise Antain.

Şi asta era adevărat.

— Bine, atunci, zise mama.

Îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Îşi potrivi faldurile mantiei. Avea ea singură mai multe mantii decât aveau împreună multe familii numeroase.

— Dar cu viaţa ta cum rămâne, băiete? Uite, faci leagăne pentru nepoţii altor femei, şi nu pentru ai mei.

Cum să îndur rușinea permanentă a alungării tale din Consiliu fără un nepot pe care să-l legăn și eu pe genunchii mei binecuvântați?

Vocea mamei se frânse. Fusese o vreme când lui Antain i-ar fi plăcut să se plimbe prin piață cu o fată la braț. Dar pe-atunci era prea timid și nu îndrăznise. Abia acum își dădea seama că nu i-ar fi fost greu să facă așa ceva dacă ar fi încercat. Văzuse schițele și portretele comandate de mama pe vremuri și știa că fusese chipeș.

Nu mai conta. Se pricepea la munca lui și îi plăcea. Chiar avea nevoie de mai mult?

— Sunt sigur că Rook se va însura într-o zi, mamă. Și Wynn. Și restul băieților. Nu te neliniști. Le voi face tuturor fraților mei câte un birou, câte un pat de nuntă și câte un pătuț de copil, când va veni vremea. Vei ajunge să ai nepoți în leagăne atârnate de grindă cât ai clipi.

„Mama urcată pe grinzi. Copilul din brațele ei. Și vai, ce mai țipa." Antain închise strâns ochii și alungă imaginea aceea.

— Am stat de vorbă cu alte mame. Au urmărit cu atenție viața pe care ți-ai construit-o. Sunt interesate să te prezinte fiicelor lor. Nu celor mai drăguțe dintre ele, înțelegi și tu, dar oricum, unor fete.

Antain oftă, se ridică și se spălă pe mâini.

— Mulțumesc, mamă, dar nu vreau.

Traversă încăperea, se aplecă și își sărută mama pe obraz. O văzu cum tresare când fața lui se apropie prea mult de a ei. Se strădui să nu se lase afectat.

— Dar, Antain...

— Acum trebuie să plec.

— Unde te duci?

— Am niște drumuri de făcut.

Era o minciună, dar cu fiecare minciună pe care o spunea următoarea devenea mai ușoară.

— Voi veni la tine la cină peste două zile. N-am uitat.

Și asta era o minciună. Nu avea de gând să stea la masă împreună cu familia lui și pregătise câteva scuze perfecte ca să poată dispărea din zonă în ultimul moment.

— Poate ar trebui să vin cu tine, zise mama. Să-ți țin de urât.

În felul ei, îl iubea. Antain știa.

— E mai bine să mă duc singur, zise el.

Își puse mantia pe umeri și plecă, lăsându-și mama în urmă, în penumbră.

Antain o luă pe drumurile și aleile mai puțin umblate din Protectorat. Deși era în plină zi, își trase bine gluga pe cap, să-și acopere fața. Observase de multă vreme că, atunci când se ascundea, oamenii se simțeau mai în largul lor și nu se mai holbau la el. Uneori copiii îl rugau sfioși să le dea voie să-i atingă cicatricele. În caz că se aflau prin preajmă și familiile lor, copilul era inevitabil alungat de câte un părinte îngrozit și interacțiunea lui cu ei lua sfârșit. Dacă nu, Antain se lăsa calm pe vine și îl privea pe copil în ochi. Iar dacă micuțul nu se speria, își scotea gluga și spunea:

— Poftim.

— Te doare? întreba copilul.

— Astăzi nu, zicea de fiecare dată Antain.

Altă minciună. Cicatricele îl dureau tot timpul. Nu la fel de tare ca în prima zi sau ca în prima săptămână.

Dar îl dureau într-un fel anume – durerea surdă a ceva pierdut.

Atingerea degeţelelor acelora pe faţă, felul cum urmăreau crestele şi scobiturile cicatricelor făceau ca inima lui Antain să se strângă puţin.

— Mulţumesc, spunea Antain.

Şi vorbea serios. De fiecare dată.

— Mulţumesc, răspundea întotdeauna şi copilul.

Pe urmă se despărţeau, copilul se ducea la familia lui, iar Antain îşi vedea de drum, singur.

Hoinărelile îl conduseră ca de obicei, fie că voia sau nu, la baza Turnului. Pentru o scurtă şi minunată perioadă de timp din adolescenţă, acolo fusese casa lui. Şi locul unde i se schimbase viaţa pentru totdeauna. Îşi înfundă mâinile în buzunare şi ridică faţa spre cer.

— Măi, măi, zise o voce. Să fie chiar Antain? S-a întors în sfârşit să ne viziteze!

Era o voce destul de plăcută, deşi parcă avea în ea un mârâit ameninţător, îşi dădu seama Antain, unul atât de bine ascuns, încât devenea greu de deslușit.

— Bună ziua, Soră Ignatia, zise el făcând o plecăciune adâncă. Mă miră să vă văd desprinsă de studiu şi de birou. Oare curiozitatea dumneavoastră nesăţioasă să se fi potolit în cele din urmă?

De când fusese rănit cu ani în urmă, era prima oară când vorbeau faţă în faţă. Corespondenţa lor se limitase la bilete scurte şi seci, cele din partea ei scrise probabil de vreo soră oarecare şi doar semnate de Sora Ignatia. Sora-Şefă nu se obosise niciodată să vadă ce face. Antain simţi un gust amar în gură. Îl înghiţi şi se abţinu să se strâmbe.

— Nici vorbă, zise Sora cu dezinvoltură. Curiozitatea este blestemul celor deştepţi. Sau poate că deşteptăciunea este blestemul curioşilor. În orice caz, mă tem că nu-mi lipseşte niciuna dintre aceste calităţi care mă ţin mereu ocupată. Am descoperit însă că mă liniştește să-mi îngrijesc grădina de ierburi de leac. Ai grijă să nu atingi vreo frunză, spuse ea şi ridică mâna. Sau vreo floare. Nici măcar pământul. În niciun caz, nu fără mănuşi. Cele mai multe plante de pe-aici sunt mortal de otrăvitoare. Dar nu-i aşa că-s frumoase?

— Foarte, zise Antain, căruia nu-i stătea deloc mintea la plante.

— Ce te-aduce încoace? zise Sora Ignatia, mijind ochii atunci când lui Antain îi fugi privirea spre fereastra unde trăia femeia nebună.

Antain oftă. Se uită înapoi la Sora Ignatia. Avea pământ de grădină pe mănuşi. Transpiraţia şi lumina soarelui îi făcea faţa lucioasă. Avea o expresie îndestulată, de parcă tocmai mâncase cea mai minunată mâncare din lume şi acum era pe deplin sătulă. Dar n-avea cum. Muncea de ceva vreme afară. Antain îşi drese vocea.

— Am vrut să vă spun personal că nu voi putea face biroul pe care mi l-aţi comandat. Aş putea să mă apuc de el abia peste şase luni sau poate un an, zise Antain.

Minţea. Proiectul era destul de simplu, iar lemnul necesar se putea obţine uşor din pădurea din vestul Protectoratului.

— Prostii, zise Sora Ignatia. Sigur poţi amâna alte comenzi. Surorile îţi sunt, practic, familie.

Antain clătină din cap şi lăsă iar privirea să fugă spre fereastra cu pricina. N-o mai văzuse pe nebună – cel

puţin nu de-aproape – de când cu atacul păsărilor. O vedea însă în vis noapte de noapte. Uneori era pe grinzi. Uneori era la ea în celulă. Uneori dispărea în noapte călare pe un stol de păsări.

Îi zâmbi Sorei Ignatia din colţul gurii.

— Familie? zise el. Doamnă, cred că mi-aţi cunoscut familia.

Sora Ignatia se prefăcu a nu băga în seamă comentariul, dar strânse tare din buze şi se forţă să nu rânjească.

Antain se uită iarăşi la fereastră. Nebuna stătea în cadrul ei îngust. Trupul ei abia dacă era mai mult de o umbră. O văzu întinzând mâna printre gratii, iar o pasăre zbură şi i se aşeză în palmă. Era o pasăre de hârtie. De unde stătea, Antain îi putea auzi foşnetul uscat al aripilor. Se înfioră.

— La ce te uiţi? zise Sora Ignatia.

— La nimic, minţi Antain. Nu văd nimic.

— Dragul meu băiat, te frământă ceva?

El lăsă capul în pământ.

— Succes cu grădina, zise.

— Înainte să pleci, Antain... Ce-ar fi să ne faci un serviciu, dacă tot nu te putem ademeni, indiferent cât te-am ruga, să-ţi pui şi în slujba noastră mâinile deştepte cu care faci atâtea lucruri minunate?

— Doamnă, eu...

— Hei, tu de colo! strigă Sora Ignatia cu o voce dintr-odată mult mai aspră. Ai terminat de împachetat, fato?

— Da, Soră, se auzi o voce din magazia grădinii – o voce clară şi sonoră, ca un clopoţel.

Antain își simți inima vibrând. „Vocea asta", se gândi el. „Îmi amintesc vocea asta." N-o mai auzise de când mergeau la școală împreună, acum mulți ani.

— Grozav, zise Sora Ignatia și se întoarse spre Antain, cu vocea iar mieroasă. Avem o novice care a ales să nu se mai dedice vieții elevate petrecute în studiu și meditație, hotărând în schimb să se întoarcă în lumea mare. O prostie.

Antain era uluit.

— Dar... asta nu se întâmplă niciodată, se bâlbâi el.

— Într-adevăr, nu s-a întâmplat până acum și nici nu se va mai întâmpla. Probabil că m-am păcălit eu când a venit la noi și a cerut să se înscrie în Ordin. Data viitoare voi fi mai atentă.

Din magazia grădinii ieși o tânără. Purta o rochie strâmtă care pesemne îi venise la treisprezece ani, când intrase prima oară în Turn, dar care acum abia îi acoperea genunchii. Avea niște bocanci bărbătești uzați, peticiți și strâmbi, împrumutați probabil de la vreun îngrijitor. Zâmbea, până și pistruii păreau să-i strălucească.

— Bună, Antain, zise Ethyne cu gingășie. Nu ne-am văzut de mult.

Antain simți că i se clatină lumea sub picioare.

Ethyne se întoarse spre Sora Ignatia.

— Ne cunoaștem de la școală.

— N-a vorbit cu mine niciodată, bâigui răgușit Antain, cu capul în pământ.

Cicatricele îl ardeau.

— Nicio fată nu vorbea, adăugă el.

Ei îi străluciră ochii, iar gura i se deschise într-un surâs.

— Serios? Eu ţin minte altceva.

Se *uita la el.* La cicatricele lui. Se uita *direct la el.* Nu-şi ferea privirea şi nu tresărea. Până şi mama lui se înfiora. *Propria lui mamă.*

— Sincer să fiu, zise el, nu vorbeam eu cu nicio fată. Nici acum nu vorbesc. Ar trebui să auzi cum mă ceartă mama.

Ethyne râse. Antain se gândi că s-ar putea să leşine.

— O ajuţi tu pe mica noastră dezamăgire să-şi care lucrurile? Fraţii ei sunt bolnavi, iar părinţii i-au murit. Aş vrea să dispară cât mai repede orice semn că am dat greş cu ea.

Dacă vorbele ei o deranjaseră pe Ethyne, fata nu lăsă să se vadă.

— Mulţumesc, Soră, pentru tot, zise ea cu vocea mătăsoasă şi dulce ca frişca. Am devenit mult mai bună decât eram când am intrat pe uşa aceea.

— Şi mult mai puţin bună decât puteai deveni, ripostă Sora Ignatia. Tinerii! zise ea şi aruncă braţele în sus. Dacă noi nu reuşim să-i suportăm, oare ei cum se suportă? O ajuţi, da? se întoarse ea spre Antain. Fata nici măcar nu are decenţa să arate vreo umbră de părere de rău.

Ochii Sorei Ignatia se înnegurară pentru o clipă, de parcă i s-ar fi făcut teribil de foame. Clipi, se încruntă şi negura dispăru. Poate că Antain doar îşi imaginase.

— Nu mai suport să petrec nici măcar o secundă în compania ei.

— Sigur că da, Soră, şopti Antain, înghiţind în sec.

Parcă avea gura plină de nisip. Se străduia din răsputeri să-şi revină.

— Sunt mereu la dispoziţia dumneavoastră. Mereu.

Sora Ignatia se întoarse şi se îndepărtă furioasă, murmurând ceva în timp ce mergea.

— Eu m-aş gândi de două ori la asta, în locul tău, îi şopti Ethyne lui Antain, apoi se întoarse şi îi zâmbi larg. Îţi mulţumesc că mă ajuţi. Ai fost mereu cel mai de treabă băiat pe care l-am cunoscut. Hai să plecăm de-aici cât mai iute. După atâţia ani, Surorile tot mă bagă în sperieţi.

Îi puse o mână pe umăr şi îl conduse în magazie, unde-i rămăsese bagajul. Avea degetele pline de bătături şi palmele puternice. Antain simţi că-i flutura ceva în piept – mai întâi îl străbătu un fior, pe urmă îi bătu inima tare ca aripile unei păsări care se ridică deasupra pădurii şi zboară în înaltul cerului.

16

În care este mereu prea multă hârtie

Nebuna din Turn nu-și putea aminti propriul nume. Nu-și amintea numele nimănui.

Dar ce era un nume, la urma urmei? Nu-l poți ține în mână. Nu-l poți mirosi. Nu-l poți legăna să adoarmă. Nu-i poți șopti dragostea ta iar și iar și iar. Existase cândva un nume pe care îl adorase mai mult decât oricare altul. Dar zburase departe, ca o pasăre. Și nu-l putea ademeni înapoi.

Erau atât de multe lucruri care zburau departe! Nume. Amintiri. Propria ei cunoaștere de sine. Știa că fusese o vreme când era deșteaptă. Pricepută. Bună. Iubitoare și iubită. Fusese o vreme când tălpile i se potriveau perfect pe curbura pământului și gândurile i se rânduiau uniform, unul deasupra celuilalt, în dulapurile minții. Dar tălpile ei nu mai simțiseră pământul de foarte multă vreme, iar gândurile îi fuseseră înlocuite de vârtejuri și furtuni care pustiiseră toate dulapurile. Poate pentru totdeauna.

Nu-și amintea decât atingerea hârtiei. Jinduia după hârtie. Noaptea visa netezimea uscată a foii, mușcătura dureroasă a marginii. Visa cum aluneca tușul în adâncul albului. Visa păsări de hârtie, stele de hârtie și ceruri

de hârtie. Visa o lună de hârtie plutind peste oraşe de hârtie, păduri de hârtie şi oameni de hârtie. O lume de hârtie. Un univers de hârtie. Visa oceane de cerneală, păduri de condeie şi o mlaştină nesfârşită de cuvinte. Visa la toate astea din abundenţă.

Nu doar visa hârtie, o şi avea. Nimeni nu ştia de unde. În fiecare zi, Surorile Stelei intrau în camera ei şi curăţau hărţile pe care le desenase şi cuvintele pe care le scrisese fără a se obosi vreodată să le citească. Ţâţâiau, o dojeneau şi le măturau de acolo. Dar tot în fiecare zi, nebuna se trezea din nou inundată de hârtie, condeie şi cerneală. Avea tot ce-i trebuia.

O hartă. Desena o hartă. O vedea limpede ca lumina zilei. „Ea este aici", scria. „Ea este aici, ea este aici, ea este aici."

— Cine este aici? o întrebase tânărul iar şi iar.

Mai întâi avea ea un chip tânăr, frumos şi senin. Pe urmă era roşu, furios, scăldat în sânge. În cele din urmă, tăieturile făcute de păsările de hârtie se vindecaseră şi se transformaseră în cicatrice, mai întâi vinete, pe urmă rozalii, pe urmă albe. Desenau o hartă. Nebuna se întreba dacă el o putea vedea. Dacă înţelegea ce înseamnă. Se întreba dacă putea înţelege şi altcineva, nu numai ea. Doar ea era nebună sau înnebunise toată lumea odată cu ea? Nu era în situaţia să poată spune asta. Voia să-l prindă pe tânăr, să-l ţină şi să scrie „ea este aici" exact unde i se împreuna obrazul cu lobul urechii. Voia să-l facă să înţeleagă.

„Cine e aici?" îl simţea ea întrebându-se când se uita de jos la turn.

„Nu vezi?“ îi venea să-i strige. Dar nu striga. I se amestecau cuvintele. Nu știa dacă ce-i ieșea pe gură mai avea vreun înțeles.

În fiecare zi lansa păsări de hârtie pe fereastră. Uneori una. Uneori zece. Fiecare avea în inimă o hartă.

„Ea este aici“, în inima unui măcăleandru.

„Ea este aici“, în inima unui cocor.

„Ea este aici, ea este aici, ea este aici“, în inima unui șoim, a unui pescăruș și a unei lebede.

Păsările nu ajungeau foarte departe. Nu la început. Urmărea de la fereastră cum se aplecau oamenii și le adunau de jos. Îi urmărea clătinând din cap. Îi auzea oftând.

— Sărmana făptură, ziceau ei și îi strângeau mai aproape pe cei dragi de parcă nebunia era molipsitoare.

Poate că aveau dreptate. Poate era.

Nimeni nu se uita la cuvinte sau la hărți. Mototoleau hârtia, probabil ca s-o dea la tocat și să facă alta nouă. Nebuna nu-i putea învinui. Pentru cei mai mulți dintre oameni, hârtia era scumpă. Ea făcea rost ușor. Doar se întindea spre spărturile lumii și scotea de acolo foaie după foaie. Fiecare foaie era o hartă. Fiecare foaie era o pasăre. Lansa fiecare foaie spre cer.

Se așeză pe podeaua celulei. Degetele ei găsiră hârtie. Degetele ei găsiră condei și cerneală. Nu se întrebă cum. Doar desenă harta. Uneori desena și în somn. Tânărul venea tot mai aproape. Îi simțea pașii. Curând urma să se oprească la o distanță sigură și să se uite în sus, cu un semn de întrebare deasupra inimii. Îl urmărise transformându-se din artizan în proprietar de afacere, apoi în bărbat îndrăgostit. Totuși, aceeași întrebare.

Împături hârtia în formă de șoim. Îl lăsă să i se odihnească o clipă în palmă. Îl văzu cum începe să tremure și să se zbată. Îl lăsă să se avânte singur spre cer.

Se uită afară pe fereastră. Pasărea de hârtie era schiloadă. Se grăbise și n-o împăturise cum trebuie. Sărmana de ea nu putea supraviețui. Căzuse și se zbătea încet chiar în fața tânărului cu fața brăzdată de cicatrice. El se opri. Călcă apăsat pe gâtul păsării. Milă sau răzbunare? Uneori cele două erau același lucru.

Nebuna duse mâna la gură, simțindu-și atingerea degetelor ușoară ca hârtia. Încercă să vadă fața tânărului, dar era în umbră. Nu că ar fi contat. Îi cunoștea chipul cum și-l știa pe al ei. Putea trasa cu degetele pe întuneric curbele fiecărei cicatrice. Îl urmări oprindu-se, despăturind pasărea și uitându-se la desenul ei. Îl urmări ridicând ochii spre Turn, apoi traversând cerul cu privirea ca să se oprească la pădure. Pe urmă se uită din nou la hartă.

Femeia își apăsă pieptul cu palma și își simți suferința, una de o intensitate nemiloasă, ca o gaură neagră în inimă care înghițea lumina. Poate că mereu fusese așa. Viața ei în Turn părea infinită. Uneori i se părea că era închisă de la începutul lumii.

Dar într-o izbucnire bruscă și profundă, simți suferința transformându-se.

„Speranță", îi spunea inima.

„Speranță", îi spunea cerul.

„Speranță", spunea pasărea din mâna tânărului și privirea din ochii lui.

„Speranță și lumină și mișcare", îi șoptea sufletul. „Speranță și formare și contopire. Speranță și căldură

şi acumulare. Miracolul gravitaţiei. Miracolul transformării. Toate lucrurile preţioase sunt distruse şi toate lucrurile preţioase sunt salvate. Speranţă, speranţă, speranţă."

Suferinţa dispăruse. Rămăsese numai speranţa. O simţea cum radiază, cum umple Turnul, oraşul, lumea întreagă.

Exact în clipa aceea o auzi pe Sora-Şefă urlând de durere.

17

În care apare o crăpătură în nucă

Luna se considera obișnuită. Se credea iubită. Pe jumătate avea dreptate

Fusese o fetiță de cinci ani; mai târziu, de șapte; și mai târziu, incredibil, avea unsprezece.

Chiar era grozav să ai unsprezece ani, se gândi Luna. Îi plăcea simetria și lipsa de simetrie a numărului. Unsprezece era un număr simetric din punct de vedere vizual, dar nu și funcțional. *Arăta* într-un fel, dar se *comporta* în altul. Așa cum fac majoritatea copiilor de unsprezece ani, presupunea ea. Întâlnirea ei cu alți copii se limitase mereu la vizitele bunicii în Orașele Libere – și doar la acele vizite în care avea voie să meargă și Luna. Bunica se ducea uneori fără ea. Pe Luna asta o scotea din sărite tot mai tare în fiecare an.

Avea unsprezece ani, la urma urmei. Era deopotrivă simetrică și impară. Era gata să fie mai multe lucruri în același timp: copil, adult, poetă, inginer, botanistă, dragon – și lista continua. Faptul că *anumite* călătorii i se interziceau, iar altele nu, era tot mai supărător. Iar ea spunea asta. Des. Și tare.

Când bunica era plecată, Luna își petrecea aproape tot timpul în atelier. Era doldora de cărți despre metale,

roci și apă, cărți despre flori, mușchi și plante comestibile, cărți despre biologie, comportamentul animalelor și cum se gospodăreau ele, cărți despre teorii și principii ale mecanicii. Cărțile preferate ale Lunei erau însă cele de astronomie, mai ales cele despre lună. Îi plăcea luna atât de mult, încât ar fi vrut s-o cuprindă în brațe și să-i cânte. Voia să adune fiecare crâmpei de lumină a lunii într-un castron mare și s-o bea toată. Avea o minte flămândă, o curiozitate care nu-i dădea pace și o aplecare spre desen, construcții și improvizație.

Degetele ei aveau o inteligență proprie.

— Vezi, Glerk? zise ea arătându-i un greier mecanic făcut din lemn șlefuit, cu ochi de sticlă și picioruțe de metal prinse cu arcuri.

Sărea; țopăia; se întindea; apuca. Putea chiar să țârâie. Luna îl potrivi și greierul începu să întoarcă paginile unei cărți. Glerk își încreți nasul mare și umed.

— Întoarce paginile cărții, zise Luna. A existat vreodată greier mai deștept?

— Le întoarce la întâmplare, zise monstrul. Nu-i ca și cum ar *citi* cartea. Și, chiar dacă ar citi, n-ar face-o în același ritm cu tine. De unde ar ști când să dea pagina?

O tachina doar. De fapt, era foarte impresionat. Dar, așa cum îi spusese de o mie de ori, nu se putea arăta impresionat de *fiecare* lucru impresionant pe care îl făcea ea. Risca să i se umfle inima peste măsură și să-l expedieze de tot de pe lumea asta.

Luna bătu din picior.

— Sigur că nu știe să *citească*. Dă pagina când îi spun eu să dea pagina.

Își încrucișă brațele la piept și îi aruncă monstrului mlaștinii o privire care spera că era urâtă.

— Eu cred că aveți dreptate amândoi, zise Fyrian încercând să facă pace. Mie îmi plac și lucrurile prostești, și lucrurile deștepte. Îmi plac toate lucrurile.

— *Taci, Fyrian!* ziseră în cor fata și monstrul.

— Durează mai mult să aranjezi greierul ca să dea pagina pentru tine decât s-o întorci singură. De ce n-o dai tu, pur și simplu?

Glerk se îngrijoră că mersese prea departe cu gluma. O luă pe Luna în cele patru brațe ale lui și o așeză pe umărul drept de sus. Ea dădu ochii peste cap și coborî la loc.

— Pentru că atunci n-ar mai fi nevoie de greier.

Pe Luna parcă o înțepa pieptul. Tot corpul ei parcă o înțepa. Fusese țepoasă toată ziua.

— Unde-i bunica? întrebă ea.

— Știi unde este, zise Glerk. Se întoarce săptămâna viitoare.

— Nu-mi place săptămâna viitoare. Vreau să se întoarcă *azi*.

— Poetul ne spune că nerăbdarea este specifică făpturilor mărunte – pureci, mormoloci, musculițe de oțet. Tu, scumpa mea, ești mult mai mare decât o musculiță de oțet.

— Nu-mi place nici Poetul. N-are decât să se spânzure.

Aceste cuvinte îl atinseră profund pe Glerk. Își apăsă inima cu cele patru mâini și căzu greu pe fundul mare, înconjurându-se protector cu coada.

— Urât din partea ta să spui așa ceva.

— De obicei cred ce spun, zise Luna.

Fyrian zbura de la fată la monstru și de la monstru la fată. Nu știa unde să aterizeze.

— Vino încoace, Fyrian, zise Luna și deschise unul din buzunarele laterale. Poți să tragi un pui de somn cât mă urc eu pe creastă să văd dacă n-o zăresc pe bunica venind pe drum. De-acolo sus se vede până foarte departe.

— N-ai cum s-o vezi acum. Și nici în zilele următoare.

Glerk se uită mai bine la fată. Era ceva cu ea azi. N-ar fi putut spune exact ce.

Răbdarea nu are aripi,

recită Glerk în timp ce ea pleca.

Răbdarea nu aleargă,
Nu explodează, nu se zbate, nu șovăie.
Răbdarea este unduirea oceanului;
Răbdarea este suspinul muntelui;
Răbdarea este textura Mlaștinii;
Răbdarea este corul stelelor
Cântând infinit.

— Nici nu te ascult! strigă Luna fără să se întoarcă.

Dar îl asculta. Glerk își dădea seama.

Până să ajungă Luna la poalele versantului, Fyrian dormea deja. Dragonul acela putea dormi oriunde și oricând. Era un somnoros foarte priceput. Luna băgă mâna în buzunar și îl înghionti ușor. Fyrian nu se trezi.

— Dragoni! murmură Luna.

Ăsta era răspunsul la multe dintre întrebările ei, deşi nu îl înţelesese întotdeauna. Când Luna era mică, Fyrian era mai mare decât ea. Nu exista îndoială. El o învăţase să numere, să adune, să scadă, să înmulţească şi să împartă. O învăţase cum să facă din numere ceva mai mare, să le aplice unor concepte mai cuprinzătoare precum mişcarea şi forţa, spaţiul şi timpul, curbele, cercurile şi arcurile încordate.

Acum lucrurile se schimbaseră. Fyrian părea pe zi ce trece tot mai tânăr. Lunei i se părea uneori că el se întorcea în timp, iar ea stătea pe loc; alteori i se părea că, dimpotrivă, Fyrian stătea pe loc în timp ce Luna gonea înainte. Se întreba care era adevărul.

„Dragoni!" explica Glerk.

„Dragoni!" era de acord Xan.

Amândoi ridicau din umeri. Dragoni, era clar. Ce puteai face?

Numai că ăsta nu era un răspuns lămuritor. Măcar Fyrian nu încerca niciodată să devieze sau să dea răspunsuri zăpăcitoare la numeroasele întrebări ale Lunei. În primul rând pentru că nu ştia ce înseamnă *a zăpăci*. În al doilea rând pentru că rareori ştia răspunsul la vreuna. Cu excepţia celor legate de matematică. Acolo era un izvor nesecat de răspunsuri. În rest, era doar *Fyrian* şi-atât.

Luna ajunse pe creastă înainte de prânz. Îşi făcu degetele ochean şi încercă să vadă cât mai departe. Nu mai fusese niciodată atât de sus. Era uimită că Glerk o lăsase.

Oraşele se întindeau de cealaltă parte a pădurii, la poalele versantului domol din sudul muntelui, acolo unde

terenul devenea stabil și plat. Acolo unde pământul nu mai încerca să te omoare. Mai departe, știa Luna, erau ferme, și alte păduri și alți munți și în cele din urmă un ocean. Dar ea nu fusese niciodată atât de departe. Pe cealaltă parte a muntelui, spre nord, nu era decât pădure, iar dincolo de ea, o mlaștină care acoperea jumătate de lume.

Glerk îi spusese că lumea se născuse din mlaștina aceea.

— Cum? îl întrebase Luna de mii de ori.

— Ca un poem, îi spunea uneori Glerk. Ca un cântec, îi spunea alteori.

Pe urmă, în loc să-i explice, o asigura că va înțelege într-o zi.

Glerk era îngrozitor, decise Luna. Toți erau îngrozitori. Și cea mai îngrozitoare era durerea ei de cap, tot mai afurisită în fiecare zi. Se așeză pe pământ și închise ochii. În întunericul din spatele pleoapelor vedea o culoare albastră cu sclipiri argintii pe margine și încă ceva complet diferit. Ceva dur și dens, ca o nucă.

În plus, acel *ceva* părea să pulseze, de parcă ar fi avut înăuntru un ceas. *Tic, tic, tic.*

„Fiecare tic mă aduce tot mai aproape", se gândi Luna. Scutură capul. De ce se gândise la asta? Habar n-avea.

„Aproape de ce?" se întrebă. Dar n-avea un răspuns.

Brusc îi răsări în minte imaginea unei case cu cuverturi cusute de mână pe fotolii, tablouri pe pereți și borcane colorate aranjate pe rafturi în rânduri colorate, ispititoare. Și o femeie cu părul negru și un semn din naștere pe frunte în formă de crai-nou. Și o voce de bărbat îngânând: „O vezi pe mama? O vezi, draga mea?" Iar

cuvântul acela îi răsună în cap dintr-o tâmplă în alta, „Mama, mama, mama", iar şi iar şi iar, ca ţipătul unei păsări îndepărtate.

— Luna? zise Fyrian. De ce plângi?

— Nu plâng, zise Luna şi îşi şterse lacrimile. Şi oricum să ştii că mi-e dor de bunica, atâta tot.

Era adevărat. Îi era dor de ea. Oricât ar fi stat acolo uitându-se în zare nu putea schimba timpul cât dura până să se întoarcă Xan din Oraşele Libere în casa lor din vârful vulcanului adormit. Asta era sigur. Dar casa, cuverturile şi femeia brunetă – pe ele Luna le mai văzuse. Numai că nu ştia unde.

Se uită în jos spre smârc, spre magazie, spre atelier şi spre casa din copac cu ferestre rotunde, care se iţeau de-o parte şi de cealaltă a trunchiului uriaş ca nişte ochi uimiţi şi care nu clipeau. „A existat o altă casă. Şi o altă familie. Înainte de casa asta. Şi de familia asta." O simţea cu toată fiinţa.

— Luna, ce s-a întâmplat? întrebă Fyrian cu o undă de îngrijorare în glas.

— Nimic, Fyrian, zise Luna.

Îl luă de mijloc, îl trase mai aproape şi îl sărută pe creştet.

— Nu s-a întâmplat absolut nimic. Mă gândesc numai cât de mult îmi iubesc familia.

Era prima minciună pe care o spunea în viaţa ei. Chiar dacă vorbele erau adevărate.

18

În care este descoperită o vrăjitoare

Xan nu-și amintea când mai călătorise vreodată atât de încet. Magia ei se împuțina de ani în șir, dar fără îndoială regresul era mai rapid acum. Parcă toată vraja se transformase în stropi mărunți care picurau rar printr-un canal îngust în oasele ei poroase. Îi scădea vederea; i se încețoșa auzul; o durea șoldul (și piciorul stâng, și șalele, și umerii, și încheieturile mâinilor și, în mod ciudat, nasul). Iar starea ei nu avea decât să se înrăutățească. Curând avea s-o țină de mână pe Luna pentru ultima oară și să-i șoptească răgușit vorbe de iubire. I se părea aproape insuportabil.

Adevărul este că lui Xan nu-i era frică de moarte. De ce să-i fi fost? Ușurase suferința a mii și mii de oameni care se pregăteau pentru călătoria aceea în necunoscut. Văzuse de destule ori cum apăreau pe chipurile aflate în ultimele clipe o expresie bruscă de surpriză și o bucurie sălbatică, nebună. Xan credea cu tărie că nu avea de ce să se teamă. Și totuși. Ce se întâmpla *înainte* o punea pe gânduri. Știa că lunile dinaintea sfârșitului nu vor fi nici pe departe demne. Când reușea să-și amintească de Zosimos (cu greu, în ciuda eforturilor ei), Xan îi vedea grimasa, fiorul, slăbiciunea alarmantă. Își amintea

ce dureri îndurase și nu-i surâdea deloc să calce pe urmele lui.

„E pentru Luna", își spunea ea. „Totul, totul este pentru Luna." Era adevărat. O iubea pe fetiță cu fiecare durere de spate, o iubea cu fiecare acces de tuse; o iubea cu fiecare junghi de reumatism; o iubea cu fiecare trosnet de încheietură. Nu exista nimic pe lume ce n-ar fi îndurat pentru fata aceea.

Și trebuia să-i spună. Sigur că trebuia.

„Curând", își zise. „Nu încă."

Protectoratul se întindea la poalele unei pante line, chiar înainte să se transforme coasta în mlaștina întinsă plină de Zirin. Xan se căță pe un mal stâncos să se uite la oraș înainte să coboare spre el.

Orașul acela avea ceva anume. Numeroasele lui suferințe zăboveau în aer, persistente ca ceața. Aflându-se mult deasupra norului de suferință și fiind cât se poate de lucidă, Xan se certă aspru.

— Bătrână proastă, mormăi ea. Câți oameni ai ajutat? Câte răni ai vindecat și câte inimi ai alinat? Câte suflete ai însoțit pe drumul lor? Și totuși, pe sărmanii ăștia – bărbați, femei și copii – ai refuzat să îi ajuți. Ce ai de spus în apărarea ta, neghioabo?

N-avea nimic de spus în apărarea ei.

Și tot nu știa de ce nu-i ajutase.

Știa numai că pe măsură ce se apropia mai mult, pe-atât simțea o nevoie mai disperată să plece de-acolo.

Clătină din cap, își scutură pietricelele și frunzele de pe fustă și coborî mai departe spre oraș. În timp ce

mergea, îi reveni o amintire. Camera ei din vechiul castel – camera ei preferată, cu câte un dragon sculptat în piatră de-o parte și de alta a căminului și cu tavanul spart, deschis spre cer, dar vrăjit să nu treacă ploaia prin el. Își amintea cum se urca în patul ei improvizat, își împreuna palmele în dreptul inimii și se ruga la stele să aibă parte de o noapte fără coșmaruri. Nu avea niciodată astfel de nopți. Își amintea cum plângea cu fața înfundată în saltea, șuvoaie mari de lacrimi. Și își amintea o voce de dincolo de ușă. O voce imperturbabilă, seacă, aspră, care șoptea „Mai mult. Mai mult. Mai mult."

Xan își strânse mai bine mantia în jurul brațelor. Nu-i plăcea să-i fie frig. Și nu-i plăcea nici să-și amintească. Își scutură capul să alunge gândurile și coborî în nor.

Nebuna din Turn o văzu pe Vrăjitoare șchiopătând printre copaci. Era departe de tot, dar ochii nebunei puteau vedea de jur împrejurul lumii, dacă îi lăsa.

Era oare în stare de asta și înainte să înnebunească? Poate că da. Poate că pur și simplu nu-și dăduse seama. Fusese cândva o fiică devotată. Pe urmă o fată îndrăgostită. Pe urmă o viitoare mamă care număra zilele până la venirea pruncului. Și pe urmă totul o luase razna.

Nebuna descoperise că putea *să știe* lucruri. Lucruri imposibile. Lumea, își dădea seama în nebunia ei, era presărată cu lucruri strălucitoare și prețioase. Un om putea scăpa o monedă pe jos și să n-o mai găsească niciodată, dar o cioară o găsea cât ai clipi. Cunoașterea în esența ei era un giuvaier strălucitor, iar nebuna era cioara. Ea își croia drum, se întindea, apuca și aduna.

Știa *o mulțime de lucruri.* Știa unde trăia Vrăjitoarea, de exemplu. Ar fi ajuns acolo legată la ochi dacă i s-ar fi dat drumul din Turn destulă vreme. Știa unde ducea Vrăjitoarea copiii. Știa cum arătau orașele acelea.

— Cum se simte pacienta noastră în dimineața asta? întreba Sora-Șefă în zorii fiecărei zile. Câtă suferință îi apasă sărmanul suflet?

Sorei îi era foame de suferință. Nebuna simțea asta.

„Niciun pic", ar fi spus femeia dacă ar fi avut chef să vorbească. Dar nu avea.

Suferința nebunei o hrănise ani în șir pe Sora-Șefă. Ani în șir Sora o atacase ca un animal de pradă. („Devoratoare de Suferință" – nebuna descoperise că știa cum s-o numească. Nu era un termen pe care să-l fi învățat. Îl aflase așa cum afla tot ce era folositor – se întindea prin găurile lumii și descoperea.) Ani în șir ea zăcuse tăcută în celulă în timp ce Sora-Șefă îi înfuleca suferința.

Pe urmă, într-o zi, nu-i mai rămăsese suferință. Nebuna învățase s-o zăvorască și s-o acopere cu altceva. Cu speranță. Iar Sora Ignatia pleca tot mai des flămândă.

— Deșteaptă treabă, spunea Sora cu gura ca o dungă subțire, fioroasă. M-ai închis pe dinafară. Deocamdată.

„Tu m-ai închis înăuntru", se gândea nebuna, iar în suflet i se aprindea o scânteie de speranță. „Deocamdată."

Nebuna își lipi fața de gratiile groase de la fereastra îngustă. Vrăjitoarea coborâse de pe coastă iar acum se îndrepta șchiopătând spre zidurile orașului, chiar în timp ce Consiliul ducea copilul din anul acela spre porți.

Nu jelea nicio mamă. Nu urla niciun tată. Nu se luptau pentru copilul lor condamnat. Se uitau amorțiți cum

pruncul era dus în tenebrele pădurii, crezând că asta va ţine tenebrele la distanţă. Îşi împietreau feţele şi se holbau la frică.

„Proştilor", ar fi vrut să le spună nebuna. „Vă uitaţi în direcţia greşită."

Împături o hartă în formă de şoim. Existau lucruri pe care le putea face să se întâmple, lucruri pe care nu ştia să le explice. Se întâmpla dinainte să-i fi luat copilul, dinainte de Turn: o măsură de grâu devenea două; o ţesătură subţire ca hârtia devenea groasă şi somptuoasă în mâinile ei. Încet, în timpul anilor lungi din Turn, darurile ei deveniseră clare şi precise. Găsea crâmpeie de magie în spărturile lumii şi le ascundea.

Nebuna ţinti. Vrăjitoarea se îndrepta spre poiană. Seniorii se îndreptau spre poiană. Iar şoimul urma să zboare exact acolo unde se afla copilul. Femeia era sigură de asta.

Pe Marele Senior Gherland îl ajungeau anii. Poţiunile pe care le primea săptămânal de la Surorile Stelei îi erau de folos, dar în ultima vreme păreau să-l ajute *mai puţin* decât de obicei. Iar asta îl supăra.

Şi treaba cu pruncii îl deranja, dar nu *conceptul* şi nici *rezultatul* ei. Pur şi simplu nu-i plăcea să pună mâna pe copii. Erau zgomotoşi, plicticoşi şi, la drept vorbind, *egoişti*.

În plus, puţeau. Cel pe care îl ducea acum clar puţea.

Aprecia solemnitatea şi era important să păstreze aparenţele, dar – Gherland mută copilul de pe un braţ

pe celălalt – devenea prea bătrân pentru genul ăsta de lucruri.

Îi lipsea Antain. Știa că-i o prostie. Era mai bine așa, cu băiatul plecat. Execuțiile sunt o treabă murdară, până la urmă. Mai ales când este implicată familia. Și totuși. Oricât de tare l-ar fi iritat împotrivirea irațională a lui Antain față de Ziua Sacrificiului, simțea că pierduseră ceva când demisionase, deși n-ar fi putut spune exact ce. Consiliul părea pustiu după plecarea lui Antain. Gherland își spuse că probabil voia pur și simplu să fi ținut altcineva copilul neastâmpărat, dar știa că era vorba despre mai mult de-atât.

Oamenii înșirați de-a lungul drumului își plecau capetele când trecea Consiliul, ceea ce era bine și frumos. Pruncul se foia și se vânzolea. Vomită pe roba lui Gherland. Marele Senior oftă din toți rărunchii. N-avea de gând să facă o scenă. Era datoria lui față de popor să treacă peste aceste neajunsuri.

Era greu – nimeni nu știa *cât* de greu – să fii atât de iubit, atât de onorabil și atât de altruist. În timp ce Consiliul străbătea ultima stradă, Gherland avu grijă să se felicite pentru natura lui bună și devotată umanității.

Vaietele copilului se transformară în plâns cu sughițuri.

— Ingratule, murmură Gherland.

Antain avu grijă să fie văzut pe drum la trecerea Consiliului. Se privi scurt cu unchiul Gherland – „Groaznic om", se gândi el cu un fior – apoi trecu prin spatele

mulţimii şi, când nu se uita nimeni, se strecură pe poartă. Ajuns la adăpostul copacilor, o luă la fugă spre poiană.

Ethyne rămăsese pe marginea drumului. Pregătise un coş pentru familia îndurerată. Era un înger, o comoară, iar acum era, incredibil, soţia lui – se căsătoriseră la numai o lună de la plecarea ei din Turn. Se iubeau cu disperare. Şi voiau o familie, dar...

Femeia de pe grinzi.

Plânsul copilului.

Norul de suferinţă care atârna deasupra Protectoratului ca o ceaţă.

Antain asistase la grozăvia aceea şi nu făcuse nimic. Nu intervenise când pruncii fuseseră duşi pe rând şi lăsaţi în pădure. „Nu i-am fi putut opri nici dacă încercam", îşi spusese el. Aşa îşi spuneau toţi. Aşa crezuse mereu şi Antain.

Dar mai crezuse şi că îşi va petrece viaţa singur şi însingurat. Şi dragostea îi dovedise apoi că se înşela. Iar acum lumea era mai luminoasă decât înainte. Dacă credinţa aceea se dovedise falsă, nu puteau să fie şi altele la fel?

„Dacă ne înşelăm în legătură cu Vrăjitoarea? Dacă ne înşelăm în legătură cu sacrificiul?" se întreba Antain. Întrebarea în sine era revoluţionară. Şi uluitoare. „Ce s-ar întâmpla dacă am încerca?"

Oare de ce nu se gândise la asta mai devreme? N-ar fi fost bine, îşi spunea, să aducă pe lume un copil într-o lume bună, dreaptă şi prietenoasă?

Încercase vreodată cineva să stea de vorbă cu Vrăjitoarea? De unde *ştiau* că nu se puteau înţelege cu ea?

La urma urmei, cineva atât de bătrân trebuia să aibă și o brumă de înțelepciune. Așa părea normal.

Dragostea îl făcea nechibzuit. Dragostea îl făcea curajos. Dragostea clarifica întrebările nelămurite. Iar Antain avea nevoie de răspunsuri.

Trecu repede pe lângă crângul de sicomori bătrâni și se ascunse în tufișuri, așteptând să plece Seniorii.

Acolo găsi șoimul de hârtie, atârnat ca un ornament în crengile tisei. Îl luă și îl ținu lângă inimă.

Era deja târziu când ajunse Xan în poiană. Se auzea de la o jumătate de leghe cum făcea copilul tărăboi.

— Vine îndată mătușica Xan, drăguță! strigă ea. Te rog, nu te agita!

Nu-i venea să creadă. În atâția ani nu întârziase niciodată. *Niciodată.* Săracul copil! Închise ochii strâns și încercă să-și trimită puțină vrajă în picioare, să mai prindă viteză. Nu era chiar un șuvoi de magie, mai degrabă un firicel, dar tot o ajută puțin. Xan o luă la goană împingându-se în baston.

— Of, slavă cerului! răsuflă ea ușurată când văzu copilul roșu la față și agitat, dar viu și nevătămat. Câte griji mi-am făcut pentru tine...

În clipa aceea un bărbat păși între ea și copil.

— STAI! strigă el.

Avea fața brăzdată de o mulțime de cicatrice și o armă în mână.

Firicelul de magie, amestecat acum cu frică, surpriză și grijă pentru copilul de dincolo de acel străin periculos, se transformă brusc într-un tsunami. Îi bubui lui Xan

în oase și îi fulgeră mușchii, țesuturile și pielea. Până și părul îi sfârâi vrăjit.

— DĂ-TE DIN CALEA MEA! strigă Xan, iar vocea îi răsună tunătoare între stânci.

Simțea cum din centrul pământului năvălea în ea magia, îi urca prin tălpi până în vârful capului și de acolo spre cer, înainte și înapoi, înainte și înapoi, ca niște valuri uriașe care se năpustesc spre țărm și apoi se retrag. Se întinse și îl apucă pe bărbat cu amândouă mâinile. El strigă, căci un val îl lovi fix în plexul solar, lăsându-l fără suflare. Xan îl aruncă într-o parte ca pe o păpușă de cârpă. Se transformă apoi într-un șoim nemaipomenit de mare, coborî asupra copilului, îi apucă scutecele în gheare și îl ridică în înaltul cerului.

Xan nu putea rămâne cu acea înfățișare, căci nu mai avea destulă magie, dar știa că va reuși să treacă în zbor cu pruncul cel puțin două creste. Pe urmă avea de gând să-l hrănească și să-l liniștească, asta dacă nu leșina ea mai întâi. Copilul deschise gura și se puse pe plâns.

Nebuna din Turn o urmări pe Vrăjitoare transformându-se. Nu simți nimic văzând nasul bătrân întărindu-se și devenind cioc. Nu simți nimic nici când din pori îi țâșniră pene, când brațele i se lățiră și corpul i se scurtă, în timp ce bătrâna urla de putere și de durere.

Nebuna își aminti însă greutatea unui prunc ținut în brațe. Mirosul capului de copil. Loviturile vesele ale unor picioruțe noi-nouțe. Fluturarea uimitoare a mânuțelor.

Își aminti cum se proptise cu spatele de acoperiș.

Își aminti tălpile pe grinzi. Își aminti că voia să zboare.

— Păsări, murmură când Vrăjitoarea își luă zborul. Păsări, păsări, păsări.

În Turn nu există timp. Nu există decât pierdere.

„Deocamdată", se gândi ea.

Îl urmări pe tânărul cu cicatrice pe față. Păcat de semnele acela. Nu voise să i le facă. Dar era un băiat de treabă, deștept, curios, cu inimă bună. Bunătatea era moneda lui de schimb cea mai dragă. Nebuna știa că cicatricele țineau la distanță fetele nătânge. El merita să-l iubească una extraordinară.

Îl urmări uitându-se la șoimul de hârtie. Îl urmări despăturindu-l cu grijă și netezind hârtia pe o piatră. Pe foaie nu era desenată nicio hartă. Erau în schimb cuvinte.

„Nu uita", scria pe o parte.

„Vorbesc serios", scria pe cealaltă.

În sufletul ei, nebuna simți o mie de păsări – păsări de hârtie, păsări din pene, păsări din inimi, minți și carne – avântându-se spre cer și zburând peste copacii visători.

19

În care se face o călătorie în Oraşul Agoniei

Pentru cei care o iubeau pe Luna, timpul zbura. Luna însă îşi făcea griji că s-ar putea să nu împlinească niciodată doisprezece ani. Simţea fiecare zi ca pe un bolovan greu pe care trebuia să-l împingă până în vârful unui munte foarte înalt.

Între timp, fiecare zi îi sporea cunoaşterea. Fiecare zi făcea ca lumea să se dilate şi să se contracte în acelaşi timp; cu cât Luna ştia mai mult, cu atât devenea mai nemulţumită de ceea ce încă nu ştia. Învăţa repede, era îndemânatică, iute şi uneori iute la mânie. Ţinea la capre, la găini, la bunică, la dragon şi la monstrul mlaştinii. Ştia să mulgă lapte, să adune ouă, să coacă pâine, să inventeze lucruri, să construiască tot felul de drăcii, să cultive plante, să facă brânză şi să fiarbă la foc mic o tocană hrănitoare pentru minte şi suflet. Ştia să ţină casa curată (deşi nu-i plăcea prea tare munca asta) şi să coase păsări pe tivul unei rochii ca s-o facă să arate minunat.

Era un copil luminos, un copil împlinit, un copil care iubea şi era iubit.

Şi totuşi.

Ceva lipsea. Exista un gol în cunoaşterea ei. Un gol în viaţa ei. Luna îl putea simţi. Spera că se va rezolva

când va împlini doisprezece ani, că o să construiască un pod peste acel gol. Nu s-a întâmplat așa.

În loc de asta, când împlini în cele din urmă doisprezece ani, Luna observă că începeau să se petreacă niște schimbări, și nu toate plăcute. Era pentru prima oară mai înaltă decât bunica ei. Era mai distrată. Nerăbdătoare. Irascibilă. Se răstea la bunica. Se răstea la monstrul mlaștinii. Se răstea chiar și la dragon, care îi era apropiat sufletului ca un frate geamăn. Își cerea apoi scuze tuturor, desigur, dar faptul că se întâmplase așa ceva era supărător în sine. Oare de ce o irita toată lumea în halul acela? se întreba Luna.

Și încă ceva. Luna crezuse mereu că citise toate cărțile din atelier, dar începu să-și dea seama că mai erau unele pe care nici nu le deschisese. Știa cum arătau. Știa unde stăteau pe raft. Și, cu toate astea, oricât ar fi încercat, nu le ținea minte titlurile și nimic din conținut.

Mai mult, descoperi că nici măcar nu putea citi cuvintele de pe cotoarele unor volume. Ar fi trebuit să fie în stare. Cuvintele nu erau străine, iar literele se înlănțuiau unele de altele în feluri care ar fi trebuit să aibă înțeles.

Și totuși.

De fiecare dată când se uita la cotoarele acelea, ochii îi alunecau dintr-un capăt în altul de parcă n-ar fi fost piele și tuș, ci sticlă unsă cu ulei. Nu se întâmpla le fel când se uita la cotorul cărții *Viețile unei stele* și nici la iubitul ei exemplar din *Mecanica*. Dar alte cărți erau alunecoase ca bilele de sticlă. În plus, de fiecare dată când întindea mâna după vreuna, se descoperea iremediabil pierdută într-o amintire sau într-un vis. Descoperea că se uita cruciș, că amețea. Că șoptea poezii sau inventa o

poveste. Uneori își venea în simțiri după câteva minute, o oră sau o jumătate de zi, scutura din cap ca să-și descâlcească mintea și se întreba ce naiba făcuse și pentru câtă vreme.

Nu spuse nimănui despre aceste crize. Nici bunicii. Nici lui Glerk. Și în niciun caz lui Fyrian. Nu voia să se îngrijoreze nimeni din cauza ei. Schimbările astea erau prea jenante. Prea *ciudate.* Așa că le ținu secrete. Chiar și așa, ceilalți o priveau uneori ciudat. Sau îi dădeau răspunsuri neobișnuite la întrebări, de parcă ar fi știut deja că ceva era în neregulă cu ea. Iar *neregula* asta se ținea scai de ea ca o durere de cap de care nu poți scăpa.

Se mai întâmplă încă ceva după ce Luna împlini doisprezece ani: începu să deseneze. Tot timpul. Desena și concentrată, și cu mintea absentă. Desena chipuri, plante și detalii amănunțite de plante și animale – o stamină, o plantă, dintele cariat al unei capre bătrâne. Desena hărți ale stelelor, hărți ale Orașelor Libere și hărți ale unor locuri care existau numai în imaginația ei. Desenă un turn neliniștitor din piatră, coridoare labirintice și o mulțime de scări pe dinăuntru, care domina un oraș scufundat în ceață. Desenă o femeie cu păr lung și negru. Și un bărbat cu robă.

Bunica făcea tot ce-i stătea în puteri să nu rămână fără hârtie și condei. Fyrian și Glerk îi făceau creioane din bucăți de cărbune și de stuf. Niciodată nu avea destule.

În anul acela, mai târziu, Luna și bunica ei se duseră din nou în Orașele Libere. Bunica era mereu foarte așteptată acolo. Se ocupa de femeile însărcinate, le dădea

sfaturi moaşelor, vracilor şi spiţerilor. Lunei îi plăcea mult să viziteze oraşele de dincolo de pădure, dar de data asta călătoria îi aduse şi supărări.

Bunica – tare ca piatra toată viaţa Lunei – începuse să dea semne de slăbiciune. Fata simţea cum îngrijorarea pentru sănătatea bunicii îi înţepa pielea ca o rochie de spini.

Xan şchiopătase tot drumul. Şi mergea din ce în ce mai greu.

— Bunica, zise Luna, uitându-se cum se strâmba bătrâna la fiecare pas, de ce mergi mai departe? Ar trebui să te aşezi. Stai jos chiar acum. Uite, un buştean. Numai bun să stăm pe el.

— Prostii, zise bunica sprijinindu-se tare în baston şi strâmbându-se iar. Cu cât mă opresc mai des cu atât va dura mai mult călătoria.

— Cu cât mergi mai mult cu atât o să te doară mai tare, o contrazise Luna.

În fiecare dimineaţă Xan părea să aibă o jenă sau o durere nouă. Vedea ca prin ceaţă ori îi cădea un umăr. Luna era extrem de agitată.

— Vrei să stau la tine în braţe, bunica? o întrebă ea pe Xan. Vrei să-ţi spun o poveste, să-ţi cânt un cântec?

— Ce te-a apucat, copilă? oftă bunica.

— Poate-ar trebui să mănânci ceva. Sau să bei ceva. Nişte ceai. Vrei să-ţi fac ceai? Stai jos şi-ţi fac.

— Mă simt cât se poate de bine. Am făcut călătoria asta de mai multe ori decât pot număra şi n-am avut nicio problemă. Faci din ţânţar armăsar.

Luna ştia că se schimba ceva la ea. Îi tremura vocea şi îi tremurau mâinile. Şi era atât de slabă! Bunica Lunei

fusese scundă și dolofană, numai bună s-o îmbrățișezi sau să te cuibărești în brațele ei. Acum era fragilă, delicată și diafană ca păișul pe care îl poate spulbera orice rafală de vânt.

Sosiră într-un oraș numit Agonie, iar Luna dădu fuga la casa văduvei, chiar lângă hotar.

— Bunica nu se simte bine, zise Luna. Nu-i spune că ți-am spus.

Văduva își trimise băiatul aproape mare (un Copil Stelar, ca mulți alții) să dea fuga la vraci, vraciul dădu fuga la spițer, care dădu fuga la primar, care alertă Societatea Doamnelor, care alertă Asociația Domnilor, Alianța Ceasornicarilor, a Țesătorilor și a Spoitorilor și anunță școala. Când Xan intră șchiopătând în grădina văduvei, deja o aștepta acolo jumătate de oraș, aranjând mese și înălțând corturi, legiuni întregi de gură-cască gata să-i dea bătrânei toată atenția.

— Ce prostie! pufni Xan, deși se așeză recunoscătoare pe scaunul pregătit de văduvă chiar lângă grădina cu ierburi de leac.

— Așa ni s-a părut că-i potrivit, zise văduva.

— Așa mi s-a părut *mie* potrivit, o corectă Luna, în timp ce o mie de mâini păreau s-o mângâie pe obraji și pe creștet.

— Ce fată bună, murmurau oamenii din oraș. Știam noi că va fi cea mai grozavă dintre fete, cel mai grozav dintre copii și într-o zi cea mai grozavă femeie. Ne pare foarte bine că am avut dreptate.

Această atenţie nu era ceva neobişnuit. De fiecare dată când mergea în Oraşele Libere, Luna era primită călduros şi linguşită. Nu ştia de ce o iubeau orăşenii atât de mult, nici de ce păreau să-i soarbă fiecare cuvânt, dar admiraţia lor o bucura.

Îi lăudau ochii frumoşi, negri şi strălucitori ca cerul nopţii, părul negru presărat cu auriu, semnul din naştere de pe frunte în formă de crai-nou. Îi remarcau degetele inteligente, braţele puternice şi picioarele rapide. O ridicau în slăvi pentru felul precis în care vorbea, pentru gesturile abile atunci când dansa şi pentru vocea adorabilă cu care cânta.

— Vrăjit mai sună, oftau matroanele din oraş, iar Xan le arunca câte o privire otrăvită după care ele începeau să mormăie ceva despre vreme.

Cuvântul acela o făcea pe Luna să se încrunte. Ştia pe moment că l-a mai auzit, nu se putea să nu-l fi auzit. O clipă mai târziu însă cuvântul îi zbura din minte ca un colibri. Şi dus era. Acolo unde fusese înainte cuvântul nu rămânea decât un spaţiu gol, ca gândul zburător de la capătul unui vis.

Luna se aşează în mijlocul unei adunări de Copii Stelari de vârste diferite – un prunc, câţiva puşti şi alţii tot mai mari, până la cel mai în vârstă, un bătrân impresionant.

(— De ce li se spune Copii Stelari? întrebase Luna poate de mii de ori.

— Cred că nu ştiu despre ce vorbeşti, îi răspundea vag Xan.

Pe urmă schimba subiectul. Iar Luna uita. De fiecare dată.

Numai că în ultimul timp își amintea că uită.)

Copiii Stelari vorbeau despre cele mai vechi amintiri ale lor. Făceau asta des, încercând să vadă care dintre ei se putea apropia mai tare de clipa când bătrâna Xan îi adusese în familiile lor și îi însemnase să fie iubiți. Cum niciunul dintre ei nu-și amintea acel moment – erau prea mici –, căutau adânc în memorie după cea mai veche imagine din mintea lor.

— Eu îmi amintesc un dinte, cum a început să se clatine și pe urmă a căzut. Tot ce-a fost mai înainte mi se pare în ceață, din păcate, zise domnul Copil Stelar cel vârstnic.

— Eu îmi amintesc un cântec pe care-l cânta mama. Dar încă îl cântă, așa că poate nu e nicio amintire, zise o fată.

— Eu îmi amintesc o capră. O capră cu coama creață, zise un băiat.

— Sigur nu era bătrâna Xan? îl întrebă chicotind o fată.

Ea era un Copil Stelar dintre cei mai tineri.

— Aha, zise băiatul. S-ar putea să ai dreptate.

Luna se încruntă. Undeva în fundul minții ei pândeau niște imagini. Să fi fost amintiri sau vise? Sau amintiri de vise cu amintiri? Sau poate le inventase ea. Cum putea să știe?

Își drese vocea.

— Era un bărbat bătrân, zise ea, cu o robă care foșnea ca vântul și avea o bărbie care tremura și un nas de vultur. Nu-i prea plăcea de mine.

Copiii Stelari ridicară capetele.

— Serios? zise unul dintre băieți. Ești sigură?

O privire atenți, mușcându-și buzele.

Xan flutură din mână și obrajii rozalii îi deveniră roșii.

— N-o băgați în seamă, își dădu ea ochii peste cap. Habar n-are despre ce vorbește. Nu există un astfel de bărbat. În vis vedem o mulțime de prostii.

Luna închise ochii.

— Și era o femeie care trăia pe acoperiș, al cărei păr flutura ca niște crengi de sicomor în vreme de furtună.

— Imposibil! pufni bunica ei. Tu nu cunoști niciun om pe care să nu-l fi cunoscut eu mai întâi. Am fost lângă tine toată viața, o fulgeră ea pe Luna cu privirea printre pleoapele mijite.

— Și un băiat care mirosea a rumeguș. De ce mirosea a rumeguș?

— O mulțime de oameni miros a rumeguș, zise bunica. Tăietorii de lemne, tâmplarii, femeia care cioplește linguri de lemn. Ți-aș mai putea înșira și alții.

Avea dreptate, evident, iar Luna scutură din cap. Amintirea era veche și foarte îndepărtată, dar în același timp *clară*. Luna nu avea foarte multe amintiri la fel de stăruitoare ca aceasta – amintirile ei erau de obicei alunecoase, dificil de fixat –, așa că se agăță de ea. Imaginea aceea *însemna* ceva. Era sigură.

Acum, când se gândea, își dădea seama că bunica nu vorbea niciodată despre amintiri. Absolut niciodată.

În ziua următoare, după ce dormise în camera de oaspeți a văduvei, Xan porni prin oraș să consulte gravidele, să le sfătuiască cât să muncească și ce să mănânce, să le asculte burțile.

Luna se ţinu după ea.

— În felul ăsta poate ai să înveţi ceva folositor, zise bunica.

Cuvintele ei aveau rostul s-o înţepe, fără îndoială.

— Eu sunt deja de folos, zise Luna, împiedicându-se de pietrele pavajului în timp ce zoreau spre casa primei paciente, în celălalt capăt al oraşului.

Femeia avea o sarcină extrem de avansată, părea gata să explodeze în orice clipă. Le întâmpină pe bunică şi pe nepoată cu o epuizare senină.

— M-aş ridica, dar mă tem să nu mă răstorn.

Luna o sărută pe obraz, cum era obiceiul, şi îi atinse repede ţuguiul burţii, simţind copilul cum sălta înăuntru. I se puse imediat un nod în gât.

— Ce-ar fi să fac nişte ceai? zise ea vioaie, întorcându-şi faţa.

„Cândva am avut şi eu o mamă", se gândi Luna. „Trebuie să fi avut." Se încruntă. Cu siguranţă întrebase despre asta, dar nu-şi amintea.

Făcu în minte o listă cu lucrurile pe care le ştia.

„Suferinţa este periculoasă."

„Amintirile sunt alunecoase."

„Bunica nu spune întotdeauna adevărul."

„Nici eu nu-l spun întotdeauna."

Aceste gânduri i se învârteau Lunei prin minte în timp ce amesteca frunzele de ceai în apa clocotită.

— N-ar putea fata să mai pună puţin mâinile pe burta mea? întrebă femeia. Sau să-i cânte copilului? I-aş fi recunoscătoare pentru binecuvântarea ei – doar e o fată care trăieşte în prezenţa magiei.

Luna nu înţelegea de ce dorea femeia binecuvântarea, nu ştia nici măcar ce înseamnă binecuvântare. Iar ultimul cuvânt... îi suna cunoscut. Dar Luna nu reuşi să şi-l aducă aminte. Uite-aşa, pur şi simplu nu-şi amintea cuvântul deloc, simţea doar că îi pulsa ceva în craniu, de parcă ticăia un ceas. În orice caz, bunica o dădu repede pe uşă afară, pe urmă mintea i se înceţoşă, iar apoi se trezi din nou înăuntru, turnând ceai din ceainic. Numai că ceaiul se răcise. Cât timp stătuse afară? Se lovi de câteva ori cu palma peste tâmplă ca să-şi descâlcească mintea. Nimic nu părea s-o ajute.

La casa următoare, Luna puse în ordine ierburile de leac pe care urma să le folosească viitoarea mamă. Rearanjă şi mobila, să se potrivească mai bine cu burta din ce în ce mai mare a femeii însărcinate şi rearanjă proviziile din bucătărie, ca să nu se mai întindă după ele.

— Ia te uită! zise viitoare mama. Eşti de mare ajutor!

— Mulţumesc, răspunse Luna sfioasă.

— Şi deşteaptă brici, adăugă femeia.

— Sigur că-i deşteaptă, interveni Xan. Doar e a mea, nu?

Luna simţi un fior rece. Îi reveni iar amintirea aceea cu părul negru unduitor, cu mâinile puternice, cu mirosul de lapte, cimbru şi piper, cu vocea unei femei care ţipa: „Ea a mea, e a mea, e a mea."

Imaginea era atât de clară, atât de concretă şi de directă, încât Luna simţi că i se taie respiraţia şi îi bubuie inima în piept. Femeia însărcinată nu băgă de seamă. Nici Xan nu băgă de seamă. Lunei îi răsuna în urechi ţipătul femeii. Simţea părul acela negru în buricele degetelor. Ridică privirea spre grinzi, dar nu era nimeni acolo.

Restul vizitei decurse fără incidente, iar Luna și Xan porniră în lunga călătorie către casă. Nu vorbeau despre amintirea bărbatului îmbrăcat în robă. Nici despre vreo altă amintire. Nu vorbeau despre suferință, griji sau femei cu părul negru cocoțate pe grinzi.

Lucrurile despre care nu vorbeau începuseră să devină mai numeroase decât cele despre care vorbeau. Fiecare secret, fiecare lucru nerostit se transforma în ceva rotund, dur, greu și rece, ca o piatră legată de gâturile amândurora, a bunicii și a fetei.

Li se îndoiau spinările sub povara secretelor.

20

În care Luna spune o poveste

Fii atent, dragon caraghios. Nu te mai foi, sau nu-ți mai spun în viața mea o poveste.

Tot te foiești.

Da, să mi te cuibărești în brațe e bine. Ai voie.

A fost odată ca niciodată o fată care nu avea memorie.

A fost odată ca niciodată un dragon care nu creștea.

A fost odată ca niciodată o bunică despre care știm că nu spunea adevărul.

A fost odată ca niciodată un monstru al mlaștinii mai bătrân ca pământul, care iubea lumea și oamenii, dar nu știa întotdeauna ce-ar trebui să spună.

A fost odată ca niciodată o fată fără memorie. Stai așa. Am spus asta deja?

A fost odată ca niciodată o fată care nu-și amintea cum își pierduse memoria.

A fost odată ca niciodată o fată pe care amintirile o urmăreau ca niște umbre. Șopteau ca niște fantome. Nu le putea privi în ochi.

A fost odată ca niciodată un bărbat în robă, cu chip de vultur.

A fost odată ca niciodată o femeie pe grinzile acoperișului.

Au fost odată ca niciodată un păr negru, nişte ochi negri şi un urlet care avea temei. Odată ca niciodată, o femeie cu părul ca şerpii a strigat „E a mea", şi avea dreptate. Iar ei au dus-o de-acolo.

A fost odată ca niciodată un turn întunecat care străpungea cerul şi făcea ca totul să fie cenuşiu.

Da, toate astea sunt dintr-o singură poveste. Povestea mea. Numai că nu ştiu cum se sfârşeşte.

A fost odată ca niciodată ceva înspăimântător care trăia în pădure. Sau poate că pădurea era înspăimântătoare. Sau poate că lumea întreagă e otrăvită de răutate şi de minciuni şi-i mai bine să afli asta acum.

Nu, dragă Fyrian, nici eu nu cred ultima parte.

21

În care Fyrian face o descoperire

— Luna, Luna, Luna, Luna, cânta Fyrian făcând piruete în aer.

Fata se întorsese acasă de două săptămâni. Fyrian continua să fie încântat.

— Luna, Luna, Luna, Luna.

Își termină dansul cu o înflorătură și ateriză pe un deget în podul palmei Lunei. Făcu o plecăciune adâncă. Luna zâmbi fără să vrea. Bunica ei era bolnavă la pat. Era bolnavă de când se întorseseră.

La ora de culcare îl sărută de noapte bună pe Glerk și intră în casă împreună cu Fyrian, care n-avea voie să doarmă în patul Lunei, dar sigur că acolo avea să ajungă.

— Noapte bună, bunica, zise Luna aplecându-se peste bătrâna adormită și sărutându-i obrazul pergamentos. Vise plăcute! adăugă ea, observând că-i tremura vocea.

Xan nu se mișcă. Dormi mai departe cu gura deschisă. Nici măcar nu i se zbătură pleoapele.

Pentru că Xan oricum nu se putea împotrivi, Luna îi spuse lui Fyrian că n-avea decât să doarmă la picioarele ei, ca pe vremuri.

— Vai, ce bucurie încântătoare! oftă Fyrian, ducând labele din față la inimă, gata să leșine.

— Să știi, Fyrian, că te lovesc cu picioarele dacă sforăi. Data trecută aproape că mi-ai dat foc pernei.

— Nu sforăi deloc, o asigură Fyrian. Dragonii nici măcar nu sforăie. Sunt sigur. Sau poate că doar dragonașii nu sforăie. Ai cuvântul meu de Dragon Pur și Simplu Enorm. Suntem o rasă veche și splendidă, iar când promitem ceva ne ținem de cuvânt.

— Inventezi, zise Luna, legându-și părul la spate într-o coadă lungă și ascunzându-se după o perdea ca să se îmbrace în cămașa de noapte.

— Nici vorbă, protestă țâfnos dragonul, apoi oftă. Ei, se prea poate. Uneori aș vrea să fie și mama aici. Ar fi drăguț să mai fie un dragon cu care să vorbesc. Nu că tu n-ai fi de ajuns, Luna-mea-Luna! făcu el ochii mari. Iar Glerk mă învață mereu o mulțime de lucruri. Și mătușica Xan mă iubește ca o mamă. Cu toate astea...

Oftă din nou și nu mai spuse nimic. Sări doar în buzunarul cămășii de noapte a fetei și își făcu trupușorul ghem. Era ca și cum și-ar fi pus în buzunar o piatră din vatră, se gândi Luna – neplăcut și totuși liniștitor de fierbinte.

— Mare mister ești, Fyrian, murmură Luna, odihnindu-și mâna pe rotunjimea dragonului și îndoind degetele după căldura lui. Dar ești misterul mea preferat.

Fyrian măcar și-o amintea pe mama lui. Luna nu avea decât vise. Și nu putea băga mâna-n foc pentru exactitatea lor. Fyrian o văzuse pe mama lui murind, era adevărat, dar măcar el *știa*. În plus, își putea iubi pe deplin noua familie fără să-și pună întrebări.

Luna își iubea și ea familia. Îi iubea cu adevărat pe toți.

Dar avea întrebări.

Și uite-așa, cu mintea plină de întrebări, se cuibări sub pături și adormi.

Când trecu cornul lunii noi de marginea ferestrei, strecurându-se în cameră, Fyrian sforăia. Când luna străluci întreagă pe geam, dragonul începuse să pârlească cămașa de noapte a Lunei. Iar când arcul lunii atinse cealaltă margine a ferestrei, răsuflarea lui Fyrian îi lăsă Lunei un cerc roșu pe șold, făcându-i o arsură.

Fata îl scoase din buzunar și îl expedie la picioarele patului.

— Fyrian, DISPARI! bălmăji ea, pe jumătate adormită.

Iar Fyrian dispăru.

Luna se uită în jur.

— Hei, șopti ea. Repede te-ai mai mișcat!

Zburase pe geam? Nu-și dădea seama.

Își lipi palma de arsură, încercând să-și imagineze că se topea acolo o bucată de gheață și îi domolea durerea. După o vreme durerea chiar dispăru, iar Luna adormi la loc.

Fyrian nu se trezise când strigase Luna la el. Visa din nou același vis. Mama lui încerca să-i spună ceva, dar era prea departe, era prea mare gălăgie și prea mult fum, iar el n-o putea auzi. Dar dacă mijea ochii, o vedea cum stătea alături de alți vrăjitori din castel, în timp ce zidurile se prăbușeau în jurul lor.

— Mama! strigă Fyrian cu vocea din vis, dar fumul îi înăbuși vorbele.

Mama lui tocmai îi îngăduia unui bărbat imposibil de bătrân să se urce călare pe spatele ei strălucitor şi zburau împreună spre vulcan. Vulcanul, furios şi războinic, mugea, huruia şi scuipa, încercând să se scuture de ei.

— MAMA! strigă din nou Fyrian, suspinând şi trezindu-se.

Nu mai era cuibărit lângă Luna, aşa cum adormise, şi nici nu dormea în sacul lui de dragon suspendat deasupra smârcului, de unde-i putea ura noapte bună lui Glerk de nenumărate ori. Fyrian chiar nu ştia unde se afla. Ştia doar că îşi simţea corpul într-un fel ciudat, aşa cum s-ar simţi un aluat dospit chiar înainte să fie frământat. Şi ochii şi-i simţea umflaţi.

— Ce se întâmplă? întrebă Fyrian cu voce tare. Unde-i Glerk? GLERK! LUNA! MĂTUŞICĂ XAN!

Nu răspunse nimeni. Era singur în pădure.

Probabil că zburase acolo în somn, se gândi el, deşi nu i se mai întâmplase niciodată să zboare prin somn. Iar *acum,* din cine ştie ce motiv, nu era în stare să zboare deloc. Fâlfâi din aripi, dar nu se întâmplă nimic. Bătu din ele tare de tot, până când copacii de lângă el se îndoiră şi îşi pierdură frunzele („Aşa se întâmpla întotdeauna? Pesemne că da", hotărî el). Praful de pe jos se ridică în vârtejuri mari sub aripile lui. Fyrian îşi simţea aripile grele, corpul greu şi nu putea zbura.

— Aşa se întâmplă mereu când sunt obosit, îşi spuse hotărât dragonul, chiar dacă nici asta nu era adevărat.

Aripile lui funcţionau întotdeauna, la fel cum îi funcţionau întotdeauna ochii şi labele, la fel cum putea întotdeauna să meargă, să se târască, să cojească un fruct copt de guja şi să se cataăre în copaci. Toate celelalte părţi

din el funcţionau şi acum. Atunci aripile de ce nu-l ascultau? Visul îi lăsase o durere în suflet. Mama lui fusese un dragon superb. Imposibil de frumos. Avea pleoapele tivite cu mici pietre preţioase, fiecare de altă culoare. Burta de culoarea unui ou proaspăt ouat. Dacă închidea ochii, Fyrian simţea că i-ar fi putut atinge fiecare solz de pe coaste, neted ca untul, fiecare ghimpe tăios ca briciul. Îi simţea mirosul dulce de sulf din răsuflare.

Câţi ani să fi trecut? Nu prea mulţi, în mod cert. El continua să fie un dragonaş. (Îl durea sufletul de fiecare dată când se gândea la asta.)

— Hei? strigă el. E cineva acasă?

Clătină din cap. Nu era nimeni acasă, evident. Nu era în casa nimănui. Se afla în mijlocul unei păduri adânci şi întunecoase, unde n-avea voie să fie şi unde probabil va muri, şi totul era numai din vina lui, deşi n-ar fi putut spune sigur ce făcuse de se întâmplase astfel. Zburase în somn, se pare. Deşi se gândea că probabil el inventase conceptul ăsta.

— Când te temi, cântă să-ţi treacă frica, îi spusese mama cu atâţia ani în urmă. Dragonii cântă cea mai frumoasă muzică din lume. Toată lumea spune asta.

Şi deşi, Glerk îl asigura că nu era adevărat şi că, de fapt, dragonii erau maeştri în a se păcăli, Fyrian profita de orice ocazie să cânte. Îl făcea să se simtă mai bine.

— *Sunt aici*, cântă el tare, *în mijlocul unei păduri îngrozitoare. Tra-la-la!*

Bum-bum-bum, se auzeau paşii lui grei. Oare mereu avusese picioarele aşa de grele? Probabil că da.

— *Nu mi-e frică,* cântă el mai departe. *Deloc, deloc, tra-la-la.*

Nici vorbă să fie adevărat. Era îngrozit de-a dreptul.

— Unde *sunt*? întrebă el tare.

Ca și cum ar fi vrut să-i răspundă la întrebare, din întuneric apăru o siluetă. „Un monstru", se gândi Fyrian. Nu că s-ar fi speriat de monștri. Fyrian îl iubea pe Glerk, iar Glerk era monstru. Ăsta însă era mult mai înalt decât Glerk. Și în umbră. Fyrian făcu un pas înainte. Labele lui mari se afundară și mai adânc în noroi. Încercă să bată din aripi, dar tot nu și le putea ridica de jos. Monstrul nu se clinti. Fyrian mai făcu un pas. Copacii foșniră și gemură, iar crengile mari se mișcară sub apăsarea vântului. Fyrian miji ochii.

— Păi, tu nu ești monstru. Ești un horn. Un horn fără casă.

Avea dreptate. La marginea poienii era un horn. Casa părea să fi ars cu ani în urmă. Fyrian examină construcția. Lespezile de piatră de sus erau ornate cu stele cioplite, iar vatra era înnegrită de funingine. Fyrian se uită în jos pe horn și dădu nas în nas cu o vulturoaică furioasă care acoperea cu corpul ei niște puișori speriați.

— Pardon, scânci el, în timp ce vulturoaica îl ciupea de nas până la sânge.

Dragonul se îndepărtă de horn. „Ce vultur mic", cugetă el. Dar îi trecu prin minte că era departe de lumea giganților și că aici totul avea dimensiuni normale. Într-adevăr, nu trebuise decât să stea pe picioarele din spate și să întindă gâtul ca să se poată uita pe coș.

Privi în jur. Se afla într-un sat distrus, printre ruinele caselor, ale unui turn central și ale unui zid care fusese probabil loc de rugăciune. Văzu imagini cu dragoni, un vulcan și chiar o fetiță cu părul ca lumina stelelor.

— Ea e Xan, îi spusese odinioară mama lui. O să aibă grijă de tine când n-o să mai fiu.

O iubise pe Xan din primul moment. Avea pistrui pe nas, un dinte ciobit și părul ca lumina stelelor împletit în cozi lungi, cu panglici la capăt. Dar nu se putea una ca asta. Xan era femeie bătrână, iar el dragon tânăr, cum s-o fi cunoscut când era mică? Se putea așa ceva?

Xan îl luase în brațe. Avea obrazul mânjit de praf. Șterpeliseră amândoi dulciuri din cămara castelului.

— Dar nu știu cum să am grijă de el! spusese ea.

Și pe urmă plânsese. Hohotise ca o fetiță.

Dar n-avea cum să fie fetiță. Să fi fost cu putință?

— Vei ști. Vei învăța, spusese mama lui Fyrian cu vocea ei blândă de dragon. Am încredere în tine.

Fyrian simți un nod în gât. Din ochi îi izvorâră două lacrimi gigantice care se rostogoliră pe pământ, arzând și făcând să dea în clocot și să dispară două petice de mușchi. Cât de mult trecuse de-atunci? Cine-ar fi putut spune? Timpul era un lucru complicat, alunecos ca mâlul.

Iar Xan îl avertizase să aibă grijă cu suferința.

— Suferința e periculoasă, îi repetase ea de nenumărate ori, deși Fyrian nu-și aducea aminte dacă îi spusese și de ce.

Turnul central era aplecat nesigur într-o rână. Mai multe pietre de temelie din partea ferită de vânt se năruiseră și Fyrian putuse astfel să se ghemuiască și să se uite înăuntru. Era ceva acolo – două obiecte, de fapt, pe care le vedea pentru că sclipeau slab în penumbră. Se întinse și le trase afară. Le ținu în labe. Erau mici, îi încăpeau amândouă în scobitura palmei.

— Cizme, zise el.

Cizme negre cu catarame argintii. Erau vechi, n-aveau cum să fie altfel. Și totuși străluceau de parcă tocmai ar fi fost lustruite.

— Seamănă leit cu cizmele din vechiul castel, zise Fyrian. Dar sigur n-au cum să fie aceleași. Sunt mult prea mici. Acelea erau uriașe. Și purtate de uriași.

Vrăjitorii de pe vremuri studiau astfel de cizme. Le puneau pe masă și le examinau cu unelte și ochelari speciali, cu cârpe și alte ustensile. Făceau în fiecare zi experimente, observații, însemnări. Cizme de Șapte Leghe, așa se numeau. Iar Fyrian și Xan n-aveau voie niciunul să le atingă.

— Ești prea mică, îi spuneau ceilalți vrăjitori lui Xan, atunci când încerca.

Fyrian scutură din cap. Nu putea fi adevărat. Xan nu era mică pe-atunci, nu-i așa? Imposibil să fi trecut atâta vreme.

Ceva mârâi în pădure. Fyrian sări în picioare.

— *Nu mi-e frică*, începu el să cânte în timp ce genunchii i se loveau unul de altul și respira precipitat.

Se apropiau pași moi, înăbușiți. În pădure existau tigri, așa știa Fyrian. Sau cel puțin existaseră demult.

— Sunt un dragon foarte fioros! strigă el, cu vocea ca un scâncet.

Întunericul mârâi din nou.

— Te rog, nu-mi face rău! se tângui dragonașul.

Pe urmă își aminti. La scurtă vreme după ce mama lui dispăruse în vulcan, Xan îi spusese astfel:

— Voi avea grijă de tine, Fyrian. Pentru totdeauna. Tu ești familia mea, iar eu sunt familia ta. Voi arunca

o vrajă asupra ta care să te ţină mereu în siguranţă. Nu trebuie să te îndepărtezi de casă niciodată, dar, dacă totuşi o faci şi te sperii, e de-ajuns să repeţi de trei ori, foarte repede, „mătuşică Xan", iar eu te voi trage la mine iute ca fulgerul.

— Cum? întrebase Fyrian.

— Cu o frânghie magică.

— Dar n-o văd.

— Dacă nu vezi ceva nu înseamnă că nu există. Unele dintre cele mai minunate lucruri de pe lume sunt invizibile. Încrederea în lucrurile invizibile le face mai puternice şi mai uimitoare. Vei vedea.

Fyrian nu încercase niciodată.

Mârâitul se apropie şi mai mult.

— Mă-mătuşică Xan, mătuşică Xan, mătuşică Xan! strigă Fyrian.

Închise ochii. Îi deschise. Nu se întâmplă nimic. Simţi cleştele fricii în gât.

— Mătuşică Xan, mătuşică Xan, mătuşică Xan!

Tot nimic. Mârâitul se apropia. Din întuneric străluceau doi ochi galbeni. O siluetă mare stătea ghemuită în penumbră.

Fyrian scânci. Încercă să zboare. Avea corpul prea mare şi aripile prea mici. Totul era aiurea. De ce era totul atât de aiurea? Îi era dor de uriaşii lui, de Xan a lui, de Glerk al lui şi de Luna lui.

— Luna! strigă el, în timp ce fiara se pregătea să sară. LUNA, LUNA, LUNA!

Simţi o smucitură.

— LUNA MEA LUNA! urlă Fyrian.

— De ce urli? întrebă Luna.

Deschise buzunarul și îl scoase pe Fyrian, care se făcuse ghem.

Fyrian nu se putea opri din tremurat. Era în siguranță. Aproape că îi veni să plângă de ușurare.

— Mi-a fost frică, zise el, cu colții înfundați în cămașa de noapte a fetei.

— Hmm, mormăi fata. Ai sforăit și pe urmă m-ai ars.

— Eu? întrebă Fyrian, uluit de-a dreptul. Unde?

— Uite-aici, zise Luna. Stai puțin.

Se ridică și se uită mai bine. Arsura dispăruse, la fel ca gaura din cămașa de noapte, la fel ca semnul de pe șold.

— *Era* acolo, zise ea încet.

— Am fost într-un loc ciudat. Și acolo era un monstru. Și corpul meu nu funcționa cum trebuie și nu puteam zbura. Și am găsit niște cizme. Și pe urmă eram aici. Cred că m-ai salvat tu. Dar nu știu cum, se încruntă dragonul.

Luna clătină din cap.

— Cum puteam să te salvez? Cred că am visat amândoi urât. Eu n-am nicio arsură, iar tu te-ai aflat mereu la adăpost, așa că hai să ne culcăm la loc.

Fata și dragonul se cuibăriră sub pături și adormiră aproape instantaneu. Fyrian nu visă nimic și nu sforăi, iar Luna nu se foi nici măcar o dată.

Când Luna se trezi din nou, Fyrian încă dormea profund în curbura cotului ei. Două fuioare subțiri de fum îi ieșeau pe nări și zâmbea prin somn cu buzele lui de șopârlă. „N-a existat niciodată dragon mai mulțumit", se gândi Luna. Își trase ușor brațul de sub capul dragonului și se ridică. Fyrian nu se clinti.

— Psst, șopti ea. Somnorosule. Trezește-te, somnorosule.

Fyrian tot nu se clinti. Luna căscă, se întinse și sărută ușor vârful cald al nasului dragonului. Fumul scos de el pe nări o făcu să strănute. Fyrian *tot* nu se clinti. Luna dădu ochii peste cap.

— Lenevilă, îl certă ea și coborî din pat pe podeaua rece, bâjbâind după papuci și șal.

Ziua era răcoroasă, dar curând avea să fie plăcut afară. O plimbare i-ar fi prins bine Lunei. Se întinse după frânghiile cu care ridica patul sub tavan. Pe Fyrian nu-l deranja dacă se trezea acolo și ziua începea mai bine cu patul făcut. Așa o învățase bunica.

Dar imediat ce patul ajunse să fie legat la locul lui, Luna observă ceva pe podea.

O pereche de cizme mari.

Erau negre, din piele și chiar mai grele decât păreau. Luna abia le putea ridica. Și miroseau ciudat – un miros care Lunei i se părea cumva cunoscut, deși nu-l putea numi. Tălpile erau groase, făcute dintr-un material pe care nu-l recunoscu imediat. Și mai ciudat, pe fiecare toc aveau inscripționate câteva cuvinte.

„Nu ne purta", spunea tocul stâng.

„Decât dacă ai gânduri serioase", spunea tocul drept.

— Ce naiba? zise Luna tare.

Ridică o cizmă și încercă s-o cerceteze mai amănunțit. Dar, înainte să reușească, simți o durere ascuțită de cap, fix în mijlocul frunții. Căzu în genunchi. Își prinse capul în palme și apăsă tare, de parcă voia să-l împiedice să se desfacă în bucăți.

Fyrian tot nu se clinti.

Luna se ghemui o vreme pe podea până se mai potoli durerea. Se uită apoi sub pat.

— Tare mă mai păzești tu! îl zeflemisi ea pe dragon.

Pe urmă se ridică, se duse la cufărașul de lemn de sub fereastră și îl deschise cu piciorul. Acolo își păstra amintirile – jucării vechi, pături pe care le iubise, pietre neobișnuite, flori presate, jurnale cu coperte de piele mâzgălite până la refuz cu gândurile, întrebările, desenele și schițele ei.

Iar acum, cizme. Niște cizme mari, negre. Cu inscripții ciudate și un miros ciudat de la care o durea capul. Luna închise capacul și oftă ușurată. Cu capacul cufărului închis, capul n-o mai durea. De fapt, abia dacă își mai amintea durerea. Abia aștepta să-i povestească lui Glerk.

Fyrian continua să sforăie.

Lunei îi era sete. Și foame. Și își făcea griji pentru bunica. Și voia să se întâlnească cu Glerk. Și avea treburi de făcut. Caprele trebuiau mulse. Ouăle trebuiau strânse. Și mai era ceva.

Se opri pe drum spre zmeuriș.

Trebuia să întrebe ceva. Dar ce?

Luna nu-și putea aminti nici în ruptul capului.

22

În care există o altă poveste

Sigur ți-am povestit deja despre cizme, copile.

Bine, atunci. Dintre toate șiretlicurile oribile avute și folosite de Vrăjitoare, cele mai îngrozitoare sunt Cizmele de Șapte Leghe. Așa, de unele singure, cizmele sunt ca orice lucru vrăjit – nici bune, nici rele. Dar îi îngăduie purtătoarei lor să străbată cât ai clipi distanțe lungi, pentru că dublează fiecare pas pe care-l face.

Ele îi permit să ne fure copiii.

Ele îi permit să străbată lumea în lung și-n lat, împrăștiind răutate și amărăciune. Ele îi permit să scape neprinsă. Noi nu avem nicio putere. Durerea noastră este fără leac.

Vezi tu, acum multă vreme, înainte să devină pădurea periculoasă, Vrăjitoarea era ceva mărunt. O furnică, practic. Avea puteri limitate. Avea pricepere limitată. Puterea ei de a face rău nici nu merita băgată în seamă. Cât un copil pierdut în pădure, doar atât era de puternică.

Dar într-o zi a găsit o pereche de cizme.

Iar cu cizmele acelea în picioare, a reușit să străbată lumea de la un capăt la celălalt cât ai clipi. Și atunci a putut să facă rost de mai multă putere vrăjitorească. A furat-o de la alți vrăjitori. A furat-o din pământ. A stors-o

din aer, din copaci, din câmpurile înflorite. Se spune că ar fi furat-o chiar şi de la lună. Şi pe urmă a aruncat o vrajă asupra noastră – un nor mare de suferinţă care acoperă lumea.

Sigur că acoperă lumea. De aceea e lumea tristă şi cenuşie. De aceea mai ştiu ce-i speranţa doar cei mai mici dintre copii. Mai bine să afli de pe acum.

23

În care Luna desenează o hartă

Luna îi lăsă bunicii un bilet în care îi spunea că se duce să culeagă zmeură și să deseneze răsăritul. Era foarte probabil s-o găsească tot dormind când se întorcea, căci bunica dormea *atât de mult* în ultima vreme. Cu toate că bătrâna o asigura că mereu dormise așa, că nu se schimbase nimic și nici nu urma să se schimbe, Luna știa că mințea.

„Ne mințim amândouă una pe cealaltă", se gândi ea, simțind o împunsătură adâncă în inimă. „Și niciuna dintre noi nu știe cum să se oprească." Lăsă biletul pe masa de scândură și închise ușa încetișor.

Luna își puse traista pe umăr, se încălță cu ghetele de drum și porni pe cărarea lungă și întortocheată care trecea prin spatele smârcului și ajungea apoi la poteca în pantă dintre cele două conuri de cenușă din partea sudică a craterului. Era o zi călduroasă, cu zăpușeală, iar fata își dădu seama curând, cu groază, că începea să miroasă a transpirație. Astfel de lucruri i se întâmplau tot mai des în ultima vreme – mirosuri urâte, erupții ciudate pe față. Luna se simțea de parcă fiecare părticică din corpul ei conspira dintr-odată să se altereze, până și vocea o trăda în ultima vreme.

Și asta nu era cel mai rău.

Existau... și altfel de erupții. Lucruri pe care nu și le putea explica. Observase asta pentru prima oară atunci când încercase să sară ca să vadă mai bine un cuib de pasăre și se trezise dintr-odată pe creanga cea mai de sus a copacului, ținându-se de ea cu toată puterea.

„O fi vântul", își spusese ea, deși era o idee cum nu se poate mai caraghioasă. Cine mai auzise vreodată de un vânt care să urce un om până-n vârful unui copac? Dar, cum Luna nu avea nicio altă explicație, „O fi vântul" părea la fel de bună ca oricare. Nu le povestise bunicii sau lui Glerk. Nu voia să-i îngrijoreze. Pe lângă asta, se simțea oarecum stânjenită, de parcă ceva n-ar fi fost în regulă cu ea.

În plus, nu fusese decât vântul.

Pe urmă, peste o lună, în vreme ce ea și bunica adunau ciuperci în pădure, Luna observase din nou cât de obosită era bunica ei, cât de slabă și de fragilă, cum îi hârâia respirația în piept.

— Mă îngrijorează, spuse Luna cu glas tare, când bunica n-o mai putea auzi.

Își simțise vocea înecându-i-se în gât.

— Și pe mine, îi răspunsese o veveriță de culoarea alunei.

Stătea pe creanga cea mai de jos a unui copac și se uita la ea cu o expresie cunoscătoare pe fața ascuțită.

Luna avusese nevoie un moment lung să-și dea seama că veverițele *n-ar trebui să vorbească*.

Mai avusese nevoie de încă un moment să-și dea seama că nu era primul animal care vorbea cu ea. I se mai întâmplase și altă dată. Era sigură. Numai că nu-și amintea când.

Mai târziu, când încercase să-i explice lui Glerk ce se petrecuse, i se golise mintea. Nu-și mai amintea nici s-o tai. Știa că se întâmplase *ceva.* Numai că nu știa *ce.*

„S-a mai întâmplat și altă dată", spunea vocea din mintea ei.

„S-a mai întâmplat și altă dată."

„S-a mai întâmplat și altă dată."

Cunoașterea asta era ca o certitudine care pulsa cu precizia și constanța unui mecanism de ceas.

Luna merse pe cărare până când aceasta o cotea spre prima movilă, lăsând în urmă smârcul. Un smochin bătrân își deschidea acolo crengile deasupra cărării, de parcă l-ar fi întâmpinat pe călător. Pe creanga cea mai de jos stătea o cioară. Era un exemplar frumos, îi străluceau penele ca uleiul. O privea pe Luna direct în ochi, de parcă o aștepta.

„S-a mai întâmplat și altă dată", se gândi ea.

— Salut, zise Luna, uitându-se în ochii strălucitori ai ciorii.

— Cra, zise cioara, dar Luna era sigură că asta însemna „Salut".

Și, dintr-odată, Luna își aminti.

Cu o zi înainte, luase un ou din cuibarul găinilor. Era unul singur în tot cuibarul, iar ea nu avea coș, așa că îl ținuse pur și simplu în mână. Înainte să ajungă în casă, își dăduse seama că coaja oului se zbătea. Și nu mai era netedă, caldă și ovală, ci ascuțită, colțuroasă și mișcătoare. Pe urmă o mușcase. Luna țipase și dăduse drumul oului. Dar nici vorbă de ou. Era o cioară în toată mărimea ei, care se ridicase în spirale deasupra capului ei și apoi aterizase în primul copac.

— Cra, zisese cioara.

Sau asta *ar fi trebuit* să spună. Dar nu era așa.

— Luna, cârâise în schimb cioara.

Și nu zburase nicăieri. Stătuse pe creanga cea mai de jos de lângă casa din copac a Lunei și o urmase peste tot unde se dusese restul zilei. Luna nu pricepea nimic.

— Cra, cârâia cioara. Luna, Luna, Luna.

— Sst, o certase Luna. Încerc să *gândesc*.

Cioara era neagră și lucioasă, așa cum trebuie să fie o cioară, dar, când se uitase mai bine la ea, Luna mai văzuse o culoare. Albastru. Cu o lucire argintie pe margini. Dacă deschidea ochii larg și se uita fix, culorile acelea în plus dispăreau.

— Ce ești? o întrebase Luna.

— Cra, cârâise cioara. Sunt cea mai grozavă dintre ciori, voia să spună.

— Înțeleg. Ai grijă să nu te vadă bunica, zisese Luna. Sau monstrul mlaștinii, adăugase ea, după ce se mai gândise. Cred că s-ar supăra.

— Cra, zisese cioara. De acord, adică.

Luna scuturase din cap. Existența ciorii nu avea niciun sens. Nimic nu avea sens. Și totuși, cioara era *acolo*. Era aievea, deșteaptă și *vie*.

„Există un cuvânt care explică totul", se gândise ea. „Există un cuvânt care explică tot ce nu înțeleg. Trebuie să existe. Numai că nu mi-l amintesc."

Luna îi ceruse ciorii să nu se lase văzută până ce nu descâlcea ea lucrurile, iar cioara o ascultase. Chiar era o cioară grozavă.

Iar acum, iat-o din nou. Pe creanga cea mai de jos a smochinului.

— Cra, ar fi trebuit să spună cioara, dar în loc de asta spuse „Luna".

— Taci, zise Luna. Ai putea fi auzită.

— Cra, şopti ruşinată cioara.

Luna uită de cioară, evident. Merse mai departe cu mintea aiurea până când se împiedică de o piatră şi trase o căzătură, cu traista sub ea.

— Au! zise traista. Dă-te jos de pe mine!

Luna se uită fix la ea. În momentul acela n-o mai surprindea nimic. Nici măcar traistele vorbitoare.

Pe urmă, de sub capacul traistei se iţi un năsuc mic, verde.

— Tu eşti, Luna? întrebă nasul.

Luna dădu ochii peste cap.

— Ce cauţi în traista mea? întrebă ea.

Deschise capacul de tot şi îl fulgeră cu privirea pe dragonul ruşinat, care se strecura afară.

— Tu te duci în tot felul de locuri, zise el fără să o privească în ochi. Şi pe mine nu mă iei. Asta nu-i drept. Vreau să vin şi eu.

Fyrian flutură din aripi până ajunse la nivelul ochilor fetei.

— Vreau să fac parte din *grup*, îi zâmbi el dragonic, plin de speranţă. Poate ar trebui să-l luăm şi pe Glerk. Şi pe mătuşica Xan. Ăsta ar fi chiar un grup vesel.

— Nu, zise Luna ferm şi continuă să urce spre culme.

Fyrian o urmă bătând din aripi.

— Unde mergem? Pot fi de ajutor? Eu sunt foarte folositor. Hei, Luna! Unde mergem?

Luna dădu ochii peste cap şi se răsuci pe călcâie, pufnind.

— Cra, zise cioara.

De data asta nu spusese „Luna", dar Luna simţea că la asta se gândea. Cioara se ridică în zbor, ca şi cum ştia deja încotro se îndreptau.

Merseră pe potecă spre al treilea con de cenuşă, cel din marginea îndepărtată a craterului, şi urcară în vârf.

— Ce facem aici sus? vru Fyrian să ştie.

— Ssst! zise Luna.

— De ce trebuie să vorbim în şoaptă? întrebă Fyrian.

Lună oftă adânc.

— Vreau să nu scoţi nicio vorbă, Fyrian. Ca să mă pot concentra la desen.

— Eu pot să tac, ciripi Fyrian, încă zburând în dreptul feţei ei. Pot să tac de tot. Pot fi mai tăcut decât râmele, iar râmele nu scot o vorbă, în afară de când vor să te convingă să nu le mănânci, atunci nu mai tac şi sunt foarte convingătoare, deşi eu de obicei tot le mănânc pentru că sunt delicioase.

— Taci chiar în clipa asta, zise Luna.

— Dar tac, Luna! Sunt cea mai tăcută făptură care...

Luna strânse fălcile dragonului între degetul mare şi arătător, apoi, ca să nu se simtă jignit, îl apucă cu mâna cealaltă şi îl îmbrăţişă strâns.

— Te iubesc atât de mult, şopti ea. Acum taci!

Îl mângâie afectuoasă pe capul verde şi îl lăsă să se cuibărească la căldura şoldului ei.

Şedea turceşte pe un bolovan plat. Cercetă cu privirea hotarul pământului, acolo unde se curba sub marginea cerului, şi se întrebă ce fel de lucruri se întindeau după aceea. Nu vedea decât pădure. Dar cu siguranţă că pădurea nu putea ţine la nesfârşit. Când mersese cu

bunica în direcţia cealaltă, copacii se răreau în cele din urmă şi făceau loc fermelor, care ferme făceau loc oraşelor, care făcea loc pe urmă altor ferme. Iar după aceea erau deşerturi şi alte păduri şi lanţuri de munţi şi chiar un ocean, iar la toate se putea ajunge prin reţele mari de drumuri care se desfăşurau într-o parte şi în alta ca nişte gheme mari de lână. Trebuia să fie la fel şi în direcţia *asta*. Dar Luna nu avea cum să ştie sigur. Nu călătorise niciodată într-acolo. Bunica nu-i dădea voie.

Nu-i explica niciodată de ce.

Luna îşi puse jurnalul în poală şi îl deschise la o pagină albă. Se uită în traistă, găsi cel mai ascuţit creion şi îl apucă uşor cu mâna stângă, uşor de parcă ar fi atins un fluture gata să zboare. Închise ochii şi încercă să-şi facă mintea goală şi albastră ca un cer larg, fără nori.

— Trebuie să închid şi eu ochii? întrebă Fyrian.

— Ssst, Fyrian, zise Luna.

— Cra, zise cioara.

— Cioara asta-i rea, pufni Fyrian.

— Nu-i rea. E o cioară, oftă Luna. Da, Fyrian dragă. Închide şi tu ochii.

Fyrian gâlgâi încântat şi se ghemui în faldurile fustei Lunei. Curând sforăia. Nimeni nu se simţea în largul lui mai repede ca Fyrian.

Luna îşi întoarse din nou atenţia asupra punctului unde pământul întâlnea cerul. Şi-l imagină cât putu de clar, de parcă mintea i se transformase în hârtie şi nu trebuia decât să îl însemne acolo cu cea mai mare grijă. Respiră adânc, îngăduindu-i inimii să-şi încetinească bătăile şi sufletului să-şi netezească grijile, ridurile şi nodurile. Simţea ceva anume când făcea asta. O căldură

în oase. O pârâitură în buricele degetelor. Și, mai ciudat decât orice, devenea conștientă de semnul din naștere de pe frunte, de parcă ar fi început brusc să strălucească, luminos și clar ca o lampă. Cine știe? Poate chiar așa se întâmpla.

În mintea ei, Luna vedea linia orizontului. Vedea buza pământului cum începea să se întindă tot mai departe, de parcă lumea se întorcea spre ea, arătându-și fața și zâmbind.

Fără să deschidă ochii, începu să deseneze. Așa cum stătea, deveni atât de liniștită, încât aproape că nu mai era conștientă de nimic – nici de răsuflarea ei, de căldura lui Fyrian lipit de șold, de felul în care dragonul începea să sforăie, de îmbulzeala de imagini care veneau atât de repede, încât cu greu se mai putea concentra asupra lor, până când se transformară toate într-o pată verde, minunată.

— Luna, se auzi o voce de foarte departe.

— Cra, zise alta.

— LUNA! urlă cineva în urechea ei și se trezi tresărind.

— POFTIM! urlă la rândul ei.

Pe urmă văzu expresia de pe chipul lui Fyrian și se rușină.

— Cât... începu ea.

Se uită în jur. Soarele, care atunci când urcaseră pe crater abia dacă încălzea lumea de la picioarele lor, ajunsese acum chiar deasupra lor.

— De câtă vreme stăm aici?

„De jumătate de zi", înțelesese ea deja. „Este amiază."

Fyrian zbură foarte aproape de faţa Lunei şi îşi lipi nasul verde de nasul ei pistruiat. Avea o expresie gravă.

— Luna, respiră el, ţi-e rău?

— Rău? râse Luna. Sigur că nu.

— Mă gândesc că poate ţi-e rău, zise Fyrian în şoaptă. *S-a întâmplat ceva foarte ciudat cu ochii tăi.*

— Ce prostie, zise Luna, închizând cu zgomot jurnalul şi legând şnururile de piele ale copertelor moi.

Îl strecură în traistă şi se ridică în picioare. Picioarele aproape cedară sub ea.

— Ochii mei sunt normali.

— Nu-i nicio prostie, zise Fyrian, bâzâind de la o ureche la alta a fetei. De obicei, ochii tăi sunt negri şi strălucitori. Dar adineauri erau ca două luni palide. Nu-i normal. Cel puţin sunt destul de sigur că nu-i normal.

— Ba nu erau aşa, zise Luna, mergând împleticit.

Încercă să se îndrepte şi se agăţă de un bolovan, străduindu-se să-şi ţină echilibrul. Dar bolovanii nu-i veniră în ajutor – la atingerea ei deveneau uşori ca penele. Unul începu chiar să plutească. Luna gemu nemulţumită.

— Iar acum nu te ţin picioarele, sublinie Fyrian, vrând să-i fie de ajutor. Şi cu bolovanul acela ce se întâmplă?

— Vezi-ţi de treaba ta, zise Luna, adunându-şi puterile ca să sară în faţă şi aterizând pe coasta netedă de granit de pe partea estică a craterului.

— Ai făcut ditamai săritura, zise Fyrian, uitându-se cu gura căscată de la locul unde stătuse Luna cu o clipă înainte la cel în care se afla acum. Nu poţi sări atât de departe de obicei. Serios, Luna. Mi s-a părut aproape un...

— Cra, zise cioara.

Sau „cra" trebuia să fie. Lunei i s-a părut că sunase mai degrabă ca „Taci din gură!" Hotărî că parcă-i plăcea cioara.

— Bine, pufni Fyrian. Nu mă asculta. Pe mine nu mă ascultă nimeni, *niciodată*.

Zbură bâzâind spre vale, o pată verde, bosumflat.

Luna oftă adânc şi porni spre casă târându-şi picioarele. O să se împace ea cu el. Fyrian întotdeauna o ierta. Întotdeauna.

Soarele strălucitor arunca umbre ascuţite pe coastă în timp ce Luna zorea să coboare. Era murdară şi transpirată – oare de la mişcare sau de la timpul cât desenase orbeşte? Habar n-avea, dar se opri la un pârâu să se spele. Lacul din crater era prea fierbinte să-l poţi atinge, dar pâraiele care curgeau din el, deşi aveau un gust neplăcut, se răceau destul cât să te poţi stropi cu apă pe faţa murdară, să-ţi speli sudoarea de pe ceafă sau de la subraţ. Luna se aşeză în genunchi şi încercă să se facă mai prezentabilă înainte să dea ochii cu bunica şi cu Glerk, care probabil urmau să-i ceară explicaţii despre cât lipsise.

Muntele hurui. Vulcanul, Luna ştia, sughiţa în somn. Era ceva normal pentru vulcani, care dormeau agitat, iar agitaţia asta de obicei nu însemna o problemă. Până se transforma în una. În ultimul timp, vulcanul păruse mai neliniştit decât de obicei şi devenea pe zi ce trece mai rău. Bunica îi spusese să nu-şi facă griji, iar asta o îngrijora şi mai mult pe Luna.

— LUNA!

Vocea lui Glerk răsună din vale până în vârful craterului. Reverberă dinspre înalturi. Luna îşi puse palma

streașină la ochi și se uită în josul coastei. Glerk era singur. O salută fluturând din trei mâini, iar Luna răspunse la fel. „Bunica nu-i cu el", își dădu ea seama cu o strângere de inimă. „Nu se poate să doarmă încă", se gândi, iar îngrijorarea îi strânse stomacul ghem. „Nu atât de târziu." Dar chiar și de la distanță vedea un nor de neliniște învârtindu-se în jurul capului lui Glerk.

Luna o luă la fugă spre casă.

Xan era încă în pat, deși trecuse de amiază. Dormea buștean. Luna o trezi, simțind că o usturau ochii de lacrimi. „E bolnavă?" se întrebă ea.

— Doamne, copilă, murmură Xan, de ce dai buzna peste mine la ora asta smintită? Unii dintre noi încearcă să doarmă.

Vrăjitoarea se întoarse pe-o parte și își continuă somnul. Nu se trezi decât peste o oră. O asigură pe Luna că era cât se poate de normal.

— Sigur că da, bunico, zise Luna fără s-o privească în ochi. Totul este perfect normal.

Bunica și nepoata se uitau una la alta zâmbind șovăielnic. Fiecare minciună care le ieșea de pe buze cădea și se împrăștia pe jos, zornăind și strălucind ca sticla spartă.

Mai târziu în aceeași zi, când bunica anunță că voia să fie singură și plecă în atelier, Luna scoase jurnalul din traistă și îl răsfoi, uitându-se la ce desenase în timp ce visa. Mereu descoperea că desena mult mai bine în momentele pe care nu și le amintea. Era de-a dreptul enervant.

Desenase un turn de piatră – unul pe care îl mai desenase și înainte –, cu ziduri înalte și un observator îndreptat spre cer. Desenase o pasăre de hârtie care zbura de la fereastra lui cea mai vestică. Și asta mai desenase înainte. Desenase un prunc înconjurat de copaci bătrâni și noduroși. Desenase luna plină radiind promisiuni spre pământ.

Și desenase o hartă. Două, de fapt. Pe două pagini.

Luna dădu foaia înainte și înapoi, uitându-se la desenele ei.

Fiecare hartă era complicată și amănunțită, cu detalii topografice, cu poteci și pericole ascunse. Un gheizer ici. Un vulcan noroios dincolo. O dolină care putea înghiți o turmă de capre și încă să geamă după mai multe.

Prima hartă era o reprezentare precisă a peisajului și traseelor care duceau spre Orașele Libere. Luna vedea fiecare formă de relief, fiecare curbă, fiecare pârâu, poiană sau cascadă. Vedea chiar și trunchiurile de copaci căzute din ultima călătorie.

Cealaltă hartă înfățișa o cu totul altă parte de pădure. Poteca pornea de la colțul căsuței din copac și urma coasta muntelui către nord.

Acolo unde nu fusese niciodată.

Desenase o potecă cu toate curbele, ocolișurile și semnele ei de recunoaștere. Locuri unde să-ți faci tabăra. Care pâraie aveau apă bună și de care trebuia să te ferești.

Era și un cerc de copaci. Iar în centrul lui scrisese cuvântul „prunc".

Era apoi un oraș în spatele unui zid înalt.

Iar în oraș, un Turn.

Iar lângă Turn, cuvintele: „Ea e aici, ea e aici, ea e aici."

Încet de tot, Luna închise carnetul și își lipi cuvintele acelea de inimă.

24

În care Antain propune o soluție

Antain stătu aproape o oră la ușa biroului unchiului său înainte să-și facă curaj să bată. Respiră adânc de câteva ori, repetă mai multe fraze în fața imaginii lui reflectate în geam, încercă o dispută cu o lingură. Se plimbă, transpiră, blestemă în barbă. Își șterse fruntea cu batista brodată de Ethyne – numele lui înconjurat de o serie de bucle iscusite. Soția lui era o vrăjitoare a acului și aței. O iubea de murea.

— Speranța seamănă cu primii muguraşi apăruți la sfârșitul iernii, îi spusese ea, mângâindu-i blând nenumăratele cicatrice de pe față cu degetele ei mici și pricepute. Cât de uscați par! Cât de morți! Cât de reci îi simți sub degete! Dar nu pentru multă vreme. Se fac mari, tari, apoi se umflă și pe urmă întreaga lume înverzește.

Cu imaginea scumpei lui soții în minte, a obrajilor ei îmbujorați, a părului roșu ca macii, a burții umflate, gata să plesnească sub rochia făcută de ea însăși, Antain bătu în sfârșit la ușă.

— Ha! bubui dinăuntru vocea unchiului. Gură-cască a hotărât să nu mai caște gura și să-și anunțe prezența!

— Iartă-mă, unchiule... se bâlbâi Antain.

— AJUNGE CU SCUZELE, BĂIETE! zbieră Marele Senior Gherland. Deschide ușa și gata!

Cuvântul „băiete" îl ustură puțin. Antain nu mai era băiat de ani buni. Era un meșteșugar de succes, un om de afaceri iscusit și un bărbat însurat, devotat soției. Nu se mai potrivea să i se spună „băiete".

Intră șovăielnic în birou și se înclină adânc în fața unchiului său, ca de obicei. Când se îndreptă, îl văzu uitându-se la fața lui și tresărind. Nimic nou. Cicatricele lui Antain șocau lumea în continuare. Era obișnuit.

— Îți mulțumesc că mă primești, unchiule, zise Antain.

— Nu cred că am de ales, nepoate, zise Marele Senior Gherland, ferindu-și privirea ca să evite să se uite la fața tânărului. Familia rămâne familie, la urma urmei.

Antain bănuia că nu era în întregime adevărat, dar nu spuse nimic.

— În orice caz...

Marele Senior Gherland se ridică în picioare.

— Niciun „în orice caz", nepoate. Am stat aici aproape o veșnicie așteptând să intri, dar acum trebuie să mă întâlnesc cu Consiliul. Mai ții minte Consiliul, nu?

— Cum să nu, unchiule, zise Antain și se înroși. Exact de asta am venit. Vreau să vorbesc în fața Consiliului. În calitate de fost membru. Chiar acum, dacă mi se îngăduie.

Marele Senior Gherland rămase surprins.

— Tu... șovăi el. Ce zici că *vrei*? Cetățenii obișnuiți *nu* vorbesc în fața Consiliului. Nu s-a mai pomenit.

— Dacă se poate, unchiule.

— Eu... începu Marele Senior Gherland.

— Știu că este destul de neobișnuit, unchiule, și înțeleg dacă asta te pune într-o situație delicată. Au trecut... atâția ani de când am purtat roba. Aș dori să vorbesc în fața Consiliului deopotrivă ca să-mi explic purtarea și ca să le mulțumesc Seniorilor că mi-au oferit un loc la masa lor. N-am făcut-o niciodată și cred că le sunt dator.

Era o minciună. Antain înghiți în sec. Și zâmbi.

Unchiul lui părea să se îmblânzească. Marele Senior Gherland își împreună degetele și le lipi de buzele proeminente. Îl privi pe Antain direct în ochi.

— Dă-o încolo de tradiție, zise el. Consiliul va fi încântat să te vadă.

Marele Senior își îmbrățișă nepotul cel plin de surprize și îl conduse pe hol, radios. Se apropiară de sala mare a clădirii și un servitor tăcut le deschise ușa, iar unchiul și nepotul păși rămândoi în lumina difuză.

Și Antain simți cum mugurașul speranței îi înflorește dintr-odată în piept.

Așa cum prevăzuse Gherland, consiliul păru mai mult decât bucuros să-l vadă pe Antain. Seniorii profitară de prezența lui ca să ridice paharele în onoarea măiestriei de meșteșugar și a priceperii lui de afacerist, precum și a enormului noroc de a se fi însurat cu cea mai plăcută și deșteaptă fată din Protectorat. Nu fuseseră invitați la nuntă și n-ar fi venit, chiar dacă ar fi fost, dar l-au bătut pe spate și pe umeri ca o adunare veselă de unchi binevoitori. Erau cât se poate de mândri, așa i-au spus.

— Grozav flăcău, grozav flăcău, mormăiau, bolboroseau și râdeau membrii Consiliului.

Se delectară cu zaharicale, aproape necunoscute în Protectorat. Îşi turnară vin şi bere şi se ospătară cu cărnuri afumate, cu brânzeturi vechi, cu prăjituri fragede doldora de unt şi de frişcă. Antain strecură în buzunar multe dintre cele oferite ca să i le ducă mai târziu iubitei lui soţii.

După ce servitorii începură să adune platourile, cănile şi cupele, Antain îşi drese glasul:

— Domnilor, zise el, în timp ce Seniorii din Consiliu îşi ocupau locurile. Am venit aici cu un motiv ascuns. Vă rog să mă iertaţi. Mai ales tu, unchiule. Recunosc că n-am fost deloc sincer în legătură cu intenţiile mele.

Încăperea se făcu din ce în ce mai rece. Seniorii începură să se uite insistent şi aproape cu scârbă la cicatricele lui Antain, pe care până atunci se prefăcuseră că nu le văd. Antain îşi adună tot curajul. Se gândi la copilul care creştea şi se mişca în pântecele umflat al soţiei lui. Cine îl putea asigura că n-ar fi înnebunit şi el dacă ar fi fost silit să-şi abandoneze pruncul – pruncul *lui* – în mâinile Robelor? Cine îl putea asigura că n-ar fi înnebunit iubita lui Ethyne? Abia suporta să se despartă de ea un ceas, iar nebuna stătea închisă în Turn de ani în şir. *Ani*. El ar fi murit în mod sigur.

— Te rog, continuă, băiete, zise Marele Senior mijind ochii ca un şarpe.

Antain se strădui din nou să nu se lase atins de cuvântul „băiete" şi continuă.

— Aşa cum ştiţi...

Încercă să-şi transforme măruntaiele şi spinarea în lemn de esenţa cea mai tare. Nu voia să distrugă nimic. Venise să construiască.

— Așa cum știți, iubita mea Ethyne așteaptă un copil...

— Splendid, ziseră Seniorii, însufleţindu-se cu toţii. Ce minunat, cu adevărat minunat!

— Iar copilul nostru va veni pe lume chiar după Anul Nou, continuă Antain, străduindu-se să nu-i tremure vocea. De atunci și până la Ziua Sacrificiului nu mai sunt așteptaţi alţi prunci. Copilul nostru, scumpul nostru copil, va fi cel mai mic din Protectorat.

Râsetele se opriră brusc, ca o flacără înăbușită. Doi Seniori își dreseră glasurile.

— Mare ghinion, zise Seniorul Guinnot cu vocea lui subţire și stridentă.

— Într-adevăr, întări Antain. Dar nu-i nevoie să fie așa. Cred că am găsit o cale să oprim această grozăvie. Cred că știu cum să punem capăt pentru totdeauna tiraniei Vrăjitoarei.

Marele Senior Gherland se întunecă la față.

— Nu te amăgi cu închipuiri, băiete, mârâi el. Cu siguranţă nu crezi că...

— Am văzut-o pe Vrăjitoare, zise Antain.

Ținuse ascunsă această informaţie vreme îndelungată. Acum aproape că ţâșnea din el.

— Imposibil! răbufni Gherland.

Ceilalţi Seniori se uitau la tânăr cu gurile căscate, ca o adunare de șerpi.

— Deloc. Am văzut-o. M-am ţinut după procesiune. Știu că este interzis și îmi cer iertare. Dar așa am făcut. Am urmărit-o, am așteptat aproape de copilul sacrificat și *am văzut-o pe Vrăjitoare.*

— Nici vorbă să fi văzut așa ceva! strigă Gherland și se ridică în picioare.

Nu exista nicio vrăjitoare. Nu existase niciodată. Toţi Seniorii ştiau asta. Se ridicaseră în picioare cu feţe acuzatoare.

— Am văzut-o cum aştepta ascunsă. Am văzut-o cum s-a aplecat deasupra copilului, cloncănind flămândă. I-am văzut strălucirea din ochii haini. M-a observat şi s-a transformat în pasăre. Dar a urlat de durere când a făcut asta. *A urlat de durere,* domnilor.

— Sminteală! zise unul dintre Seniori. Asta-i sminteală!

— Ba nu. Vrăjitoarea există. Sigur că există. Ştim cu toţii. Ce nu ştiam este că *îmbătrâneşte.* Că simte durerea. Şi nu doar atât: ştim unde s-o găsim.

Antain scoase din traistă harta desenată de nebună. O întinse pe masă şi urmări cu degetele o potecă.

— Pădurea este periculoasă, desigur.

Seniorii se uitară lung la hartă, albindu-se la faţă. Antain îl privi pe unchiul său în ochi.

„Înţeleg ce vrei să faci, băiete", părea să spună privirea lui Gherland.

Antain îi răspunse tot din priviri: „Schimb lumea, unchiule. Fii atent la mine." Pe urmă zise cu voce tare:

— Drumul reprezintă traseul cel mai drept prin pădure şi în mod cert cel mai sigur, pentru că este lat, întins şi cu vizibilitate. Mai există însă şi alte poteci care o traversează în siguranţă, chiar dacă sunt mai întortocheate şi mai înşelătoare.

Antain înconjură cu degetul câteva locuri pe unde răbufneau gaze fierbinţi, trecu pe lângă creste abrupte de unde cădeau bucăţi colţuroase de piatră de fiecare dată când muntele ofta şi găsi alte cărări care ocoleau

prăpăstii, gheizere sau nisipuri mișcătoare. Pădurea acoperea laturile unui munte foarte mare și foarte întins, ale cărui văi adânci și coaste line se întindeau în spirală în jurul unui vârf central cu un crater în mijloc, înconjurat el însuși de un șes mare și de un smârc mic. În dreptul smârcului fusese desenat un copac noduros. Pe copac se vedea semiluna unui crai-nou.

„Ea e aici", scria pe hartă. „Ea e aici, ea e aici, ea e aici."

— De unde ai harta asta? șuieră Seniorul Guinnot.

— Nu contează, zise Antain. Am convingerea că este corectă. Și sunt gata s-o dovedesc cu prețul vieții.

Făcu harta sul și o puse la loc în traistă.

— Exact de asta am venit aici, venerabili părinți, adăugă el.

Gherland simți că respiră sacadat. „Și dacă este adevărat? Dacă chiar este?"

— Nu știu de ce ne batem capul cu astfel de lucruri... zise el, recăpătându-și pe deplin ținuta falnică, vulturească.

Antain nu-l lăsă să termine.

— Unchiule, știu că cer ceva destul de neobișnuit. Și poate că ai dreptate. Poate că este un lucru zadarnic. Dar, la drept vorbind, nu vă cer mai nimic. Doar să-mi dați binecuvântarea voastră. Nu am nevoie de unelte, de echipament sau de provizii. Soția mea știe ce intenție am și mă sprijină. În Ziua Sacrificiului, Robele vor veni la noi acasă, iar ea le va încredința scumpul nostru prunc de bunăvoie. Întregul Protectorat va suferi după plecarea voastră, va fi o mare de amărăciune. Iar voi vă veți duce la copacii aceia oribili cărora li se spune

Slujnicele Vrăjitoarei. Veţi lăsa pruncul jos pe muşchi şi vă veţi gândi că n-o să-i mai vedeţi niciodată chipul.

Antain simţi că i se frânge vocea. Închise ochii strâns şi încercă să se adune.

— Poate că va fi adevărat. Poate că voi pieri ucis de pericolele din pădure şi atunci va veni Vrăjitoarea să-mi ia copilul.

Încăperea rămase glacială şi tăcută. Seniorii nu îndrăzneau să vorbească. Antain părea să crească mai înalt decât toţi. Avea faţa luminată dinăuntru, ca un felinar.

— Sau poate că nu, continuă el. Poate că eu vă voi aştepta acolo, la crângul de copaci. Poate că eu voi ridica pruncul din mijlocul cercului de sicomori. Poate că eu voi aduce copilul acasă în siguranţă.

Lui Guinnot îi reveni vocea piţigăiată.

— Dar... dar cum, băiete?

— Am un plan simplu, părinte înţelept. Voi urma harta. Voi găsi Vrăjitoarea. Şi pe urmă o voi ucide, zise Antain cu ochii negri ca tăciunele.

25

În care Luna descoperă o lume nouă

Luna se trezi în întuneric cu o durere zdravănă de cap. Izvora dintr-un punct nu mai mare decât un fir de nisip aflat chiar în spatele frunții. Dar simțea că întregul univers exploda sub ochii ei, devenind alb, pe urmă negru, pe urmă iar alb și iar negru. Se rostogoli din pat și căzu cu zgomot pe podea. Bunica sforăia în patul ei suspendat din cealaltă parte a camerei și fiecare respirație îi suna ca filtrată printr-un mănunchi de mușchi.

Lună își apăsă fruntea cu palmele, încercând să-și țină țeasta să nu crape în bucăți. Se simțea încinsă, pe urmă rece, pe urmă iar încinsă. Și își imagina sau mâinile chiar îi străluceau? Picioarele la fel.

— Ce se întâmplă? icni ea.

— Cra, ar fi trebuit să zică cioara de pe pervazul ferestrei, dar în loc de asta cârâi „Luna".

— Sunt bine, șopti ea.

Dar știa că nu era. Își simțea fiecare os ca făcut din lumină. Îi ardeau ochii. Avea pielea umedă și lucioasă. Se ridică în picioare și se duse împleticindu-se la ușă, inspirând cu nesaț aerul nopții. Luna aproape plină abia apusese, iar cerul strălucea de stele. Fără să se gândească, Luna ridică mâinile spre cer, lăsând să i se adune pe

degete lumina stelelor. Apoi duse degetele la gură unul câte unul și lăsă lumina aceea să-i alunece pe gât. Oare mai făcuse asta și altă dată? Nu-și amintea. În orice caz, durerea de cap se potoli și mintea i se linişti.

— Cra, zise cioara.

— Haide, zise Luna și porni spre potecă.

Luna nu avusese de gând să se ducă la piatra rămasă în picioare în iarba cea înaltă. Și totuși se trezi acolo. Se uita la cuvintele cioplite, luminate acum de stele.

„Nu uita", spunea piatra.

— Ce să nu uit? zise ea cu voce tare.

Făcu un pas înainte și își lipi palma de piatră. În ciuda orei și a umezelii, piatra era neobișnuit de caldă. Vibra și zumzăia sub palma ei.

— *Ce* să nu uit? zise ea din nou.

Stânca se deschise ca o ușă.

„Nu", își dădu seama Luna. Nu *ca* o ușă. *Era* o ușă. O ușă suspendată în aer. O ușă deschisă spre un coridor de piatră luminat de lumânări, cu scări care coborau în întuneric.

— Cum... șopti Luna, dar nu reuși să continue.

— Cra, zise cioara, deși suna mai degrabă ca „Nu cred că ar trebui să cobori acolo".

— Tu să taci, zise Luna.

Intră pe ușa de piatră și porni în jos pe scări.

Scările duceau spre un atelier cu mese de lucru curate și teancuri-teancuri de hârtii. Cărți deschise. Un jurnal cu o pană lăsată de-a curmezișul paginilor, de vârful ascuțit al căreia atârna un strop negru de cerneală, ca și cum cineva s-ar fi oprit în mijlocul unei propoziții, apoi s-ar fi gândit mai bine și ar fi plecat în grabă.

— Hei! strigă Luna. E cineva aici?

Nu răspunse nimeni. Doar cioara.

— Cra, zise cioara. Deşi suna mai degrabă ca „Fir-ar să fie, Luna, hai să plecăm de aici!"

Luna se uită la cărţi şi la hârtii. Arătau toate de parcă erau mâzgălite de un nebun: o încâlceală de bucle, pete şi cuvinte care nu însemnau nimic.

— De ce şi-ar bate capul cineva să facă o carte plină prostii? se miră ea.

Merse de-a lungul pereţilor, trecând cu palma peste masa mare şi birourile mai mici. Nicăieri nu era praf, dar nici urme de degete. Aerul nu era închis, dar nici nu simţea miros de vreo urmă de viaţă.

— Hei! strigă ea din nou.

Vocea ei nu răsună, nici nu se pierdu. Păru să-i cadă pur şi simplu din gură şi să se izbească de podea cu un bufnet slab. Exista o fereastră, ceea ce i se păru ciudat, pentru că se afla clar sub pământ, nu-i aşa? Coborâse pe scări. Şi mai ciudat, afară părea mijlocul zilei. În plus, Luna nu recunoştea peisajul pe care îl vedea. În locul unde trebuia să se fi aflat craterul, era acum un vârf. Un vârf de munte din care ieşea fum ca dintr-un ceainic uitat pe foc.

— Cra, zise iarăşi cioara.

— E ceva ciudat cu locul ăsta, şopti Luna.

I se ridică părul de pe braţe şi începu să-i transpire ceafa. O foaie de hârtie dintr-un teanc zbură şi îi ateriză în palmă.

Pe asta o putea citi. „Nu uita", scria.

— Cum aş putea uita dacă nu ştiu de unde să încep? întrebă ea.

Dar pe cine întreba?

— Cra, zise pasărea.

— NIMENI NU-MI SPUNE NIMIC! strigă Luna.

Dar nu era adevărat. Știa și ea că nu era adevărat. Bunica îi spunea uneori anumite lucruri, sau Glerk îi spunea lucruri, dar vorbele lor îi zburau din minte imediat după ce le rosteau. Luna își amintea cum vedea înălțându-se din inima ei cuvinte ca niște bucățele rupte de hârtie, care îi pluteau prin fața ochilor și pe urmă se împrăștiau ca suflate de vânt. „Întoarceți-vă", striga disperată inima.

Scutură din cap.

— Mă prostesc, zise ea cu voce tare. Nu s-a întâmplat niciodată așa ceva.

O durea capul. Grăuntele acela de nisip, mărunt și infinit în același timp, deopotrivă compact și vast. Credea că o să-i crape țeasta.

Altă hârtie zbură din teanc și îi ateriză în palme.

Din propoziție lipsea primul cuvânt, sau cel puțin așa i se părea ei. În locul lui părea să fie o pată. Mai departe, propoziția era clară: „...este elementul fundamental, deși cel mai puțin înțeles, al universului cunoscut."

Se uită lung la foaie.

— Ce este fundamental? întrebă ea, apropiind hârtia de față. Arată-te!

Dintr-odată, grăuntele de nisip din spatele frunții ei începu să se înmoaie și să se destindă – doar un pic. Se uită lung la cuvânt și văzu literele desfăcându-se din nodul încețoșat. Le rosti pe măsură ce apăreau.

— M, murmură ea. A-G-I-A.

Scutură din cap.

— Ce naiba înseamnă asta?

Îi bubui un sunet în urechi. Văzu fulgere în faţa ochilor. M, A, G, I, A. Cuvântul ăsta însemna ceva. Era sigură că însemna ceva. În plus, era sigură că îl mai auzise, deşi nu-şi putea aminti unde nici s-o tai.

— Mmmmm, începu Luna, simţind că-i împietreşte limba în gură.

— Cra, o încurajă cioara.

— Mmmmm, zise ea din nou.

— Cra, cra, cra, cârâi veselă cioara. Luna, Luna, Luna.

— Mmmmagia, se înecă Luna.

26

În care o nebună învață un meșteșug nou și îl folosește

Când era fetiță, nebuna desena. Mama îi spunea povești despre Vrăjitoarea din pădure – povești despre care ea nu știa niciodată sigur dacă erau sau nu adevărate. După spusele mamei, Vrăjitoarea se hrănea cu suferință, sau cu suflete, sau cu vulcani, sau cu prunci, sau cu vrăjitori mici și curajoși. După spusele mamei, Vrăjitoarea avea cizme mari și negre cu care mergea șapte leghe dintr-un pas. După spusele mamei, Vrăjitoarea călărea un dragon și locuia într-un turn înalt de străpungea cerul.

Dar mama nebunei murise. Iar Vrăjitoarea nu.

În liniștea Turnului, departe de ceața întunecată din oraș, nebuna simțea lucruri pe care nu le mai simțise niciodată în anii dinaintea celor petrecuți aici. Și, când le simțea, le desena. Iar și iar și iar.

În fiecare zi, Surorile veneau neanunțate în celula ei și țâțâiau la vederea cantității uriașe de hârtie dinăuntru. Împăturită în formă de păsări. În formă de turnuri. În formă de Sora Ignatia și călcată apoi în picioare de nebuna desculță. Acoperită de mâzgălituri. De desene. De hărți. În fiecare zi Surorile scoteau din celulă brațe întregi de hârtie pe care o tocau, o muiau și o transformau în foi noi în legătoriile de la subsol.

„Dar de unde a ajuns hârtia aici?“ se întrebau Surorile.

„E foarte ușor“, ar fi vrut să le spună nebuna. „Ajunge să înnebunești. Nebunia și magia sunt legate între ele. Sau cel puțin așa mi se pare mie. În fiecare zi, lumea se vânzolește și se ondulează. În fiecare zi găsesc ceva strălucitor în molozul ei. Hârtie strălucitoare. Adevăr strălucitor. Magie strălucitoare. Strălucitor, strălucitor, strălucitor.“ Își dădea seama cu tristețe că era nebună tare. Putea să nu se mai facă bine niciodată.

Într-o zi, în timp ce stătea turcește în mijlocul celulei, observă din întâmplare niște pene rămase în urma unei rândunici care se hotărâse să-și facă cuib pe pervazul îngust, înainte ca un șoim să hotărască să se înfrupte cu ea. Penele alunecară pe fereastră și ajunseră pe podea.

Nebuna le urmări aterizând. Penele căzură chiar în fața ei. Le privi atentă – pana, cotorul, fiecare fir. Pe urmă le văzu structura profundă – praf, puf, celulă. Privirea ei pătrunse tot mai adânc, până când putu să vadă cum se învârtea în jurul ei înseși fiecare particulă, ca o mică galaxie. Era nebună de legat, la urma urmei. Mută particulele încoace și încolo peste golul care se căsca între ele până când apăru un nou întreg. Penele nu mai erau pene. Erau hârtie.

Praful devenea hârtie.

Ploaia devenea hârtie.

Uneori și cina ei devenea hârtie.

De fiecare dată desena o hartă. „Ea e aici“, scria iar, și iar, și iar.

Nu citea nimeni hărțile. Nu-i citea nimeni vorbele. Nimeni nu-și bate capul cu vorbele nebunilor, la urma

urmei. Îi tocau hârtia și o vindeau la piață pentru un preț considerabil.

După ce stăpâni arta hârtiei, descoperi că era la fel de ușor să transforme și *alte* lucruri. Pentru scurtă vreme, patul ei deveni barcă. Gratiile de la fereastră deveniră panglici. Singurul ei scaun deveni o bucată de mătase în care se înfășură ca într-un șal, doar ca să se bucure de atingerea ei. În cele din urmă descoperi că se putea transforma chiar și pe ea însăși, dar numai în lucruri mici și doar pentru scurt timp. Propria transformare era atât de istovitoare, încât o dobora la pat zile în șir.

Un greier.

Un păianjen.

O furnică.

Trebuia să fie atentă să n-o calce cineva. Sau s-o strivească intenționat.

O libarcă.

Un gândac de bucătărie.

O albină.

Avea grijă mereu să fie înapoi în celulă atunci când simțea că legătura dintre atomii ei stătea să se desfacă. Reuși cu timpul să rămână într-o anumită formă pentru perioade tot mai lungi. Spera că într-o zi va rămâne pasăre destul cât să poată zbura până în mijlocul pădurii.

Într-o zi.

Nu încă.

Se transformă în schimb într-o rădașcă. Dură. Lucioasă. Se strecură chiar printre picioarele Surorilor arcașe și coborî scara. Se cățără pe gheata băiatului timid care îndeplinea corvezile zilnice ale Surorilor. Sărmanul se temea și de umbra lui.

— Băiete! o auzi strigând pe Sora-Șefă. Cât te mai aşteptăm cu ceaiul?

Băiatul scânci, puse pe o tavă farfurii şi prăjituri, cu zgomot infernal, şi se grăbi pe hol. Nebuna abia reuşi să i se agaţe de şiretul ghetei.

— În sfârşit, zise Sora-Șefă.

Băiatul lăsă tava pe masă cu un clinchet teribil.

— Ieşi! tună Sora-Șefă. Înainte să mai distrugi ceva.

Nebuna se strecură sub masă, recunoscătoare pentru umbră. Inima îl urmă pe băiatul care se împleticea să iasă, frecându-şi mâinile de parcă erau arse. Sora inspiră adânc pe nas. Miji ochii. Nebuna încercă să se facă cât mai mică cu putinţă.

— Simţi un miros? îl întrebă Sora pe bărbatul aşezat în faţa ei.

Nebuna îl cunoştea pe bărbat. De data asta nu purta roba. Avea o cămaşă frumoasă dintr-o ţesătură minunată şi o haină lungă din lâna cea mai fină. Hainele lui miroseau a bani. Era şi mai plin de riduri decât data trecută când îl văzuse. Avea faţa bătrână şi obosită. Nebuna se întrebă dacă şi ea arăta la fel. Trecuse mult, foarte, foarte mult de când îşi văzuse chipul ultima oară.

— Nu-mi miroase a nimic, doamnă, zise Marele Senior. Doar a ceai şi a prăjituri. Plus superbul dumneavoastră parfum, desigur.

— Nu-i nevoie să mă linguşeşti, tinere, zise Sora, deşi Marele Senior era mult mai în vârstă decât ea.

Sau cel puţin aşa arăta.

Văzând-o lângă Marele Senior, nebuna îşi dădu seama dintr-odată că, după atâţia ani, Sora Ignatia nu părea să fi îmbătrânit deloc.

Bătrânul își drese glasul.

— Ajungem astfel la motivul pentru care sunt aici, scumpă doamnă. Am făcut ce mi-ați cerut și am aflat tot ce am putut afla. La fel și ceilalți Seniori. Și m-am străduit din răsputeri să-l fac să se răzgândească, dar fără folos. Antain are de gând în continuare s-o vâneze pe Vrăjitoare.

— Măcar ți-a urmat sfatul? Și-a ținut planurile secrete?

Vocea Sorei-Șefe ascundea ceva, își dădu seama nebuna. Durere. Recunoștea oriunde sunetul pe care-l făcea.

— Din păcate, nu. Oamenii au aflat. Nu știu cine le-a spus, el sau caraghioasa lui soție. Antain crede că o poate găsi pe Vrăjitoare și se pare că ea crede la fel. Mai sunt și alții care cred, acum. Toți... *speră*.

Marele Senior rosti cuvântul de parcă era o pastilă groaznic de amară și se înfioră.

Sora oftă. Se ridică și începu să se plimbe prin încăpere.

— Chiar nu simți niciun miros?

Marele Senior ridică din umeri, iar Sora scutură din cap.

— Nu contează. După toate probabilitățile, pădurea îl va ucide. Nu s-a mai înhămat niciodată la o astfel de călătorie. Nu se pricepe. Habar n-are ce face. Iar dispariția lui va preveni alte întrebări... mult mai neplăcute. Există totuși posibilitatea să se întoarcă. Asta mă îngrijorează.

Nebuna ieși din umbră cât de mult îndrăzni. Văzu cum mișcările Sorei erau tot mai bruște și mai dezordonate. Văzu cum îi luceau lacrimi în colțurile ochilor.

— E prea riscant, zise Sora, respirând adânc ca să se liniştească. Şi nu pune capăt întrebărilor. Dacă se întoarce fără să găsească nimic nu înseamnă că nu există *ceva* care ar putea fi descoperit de alt cetăţean destul de nesăbuit să ia drumul pădurii. Şi dacă nici *acela* nu găseşte nimic, poate încerca *altcineva*. Curând, *nimicul* se va transforma în *ceva*. Şi la fel de curând, Protectoratul va începe să intre la idei.

Sora Ignatia era palidă, remarcă nebuna. Palidă şi sfrijită. De parcă murea încet de foame.

Marele Senior rămase tăcut multă vreme. Pe urmă îşi drese glasul.

— Presupun, scumpă doamnă...

Vocea i se pierdu. Tăcu din nou. Apoi reluă:

— Presupun că una dintre Surori ar putea... Dacă ar putea...

Înghiţi. Nu mai avea glas.

— Nu-i uşor pentru niciunul dintre noi, zise Sora-Şefă. Îmi dau seama că ţii la băiat. Într-adevăr, suferinţa ta...

I se frânse vocea. Limba îi ţâşni scurt afară, apoi dispăru brusc la loc în gură. Închise ochii şi se înroşi în obraji, de parcă tocmai gustase cel mai delicios lucru din lume.

— Suferinţa ta este cât se poate de reală. Dar nu ţi-o pot alina. Nu se poate ca băiatul să se întoarcă. Şi trebuie să le fie clar tuturor că l-a omorât Vrăjitoarea.

Marele Senior se rezemă greoi de spătarul brodat al canapelei din biroul Sorei. Era palid şi tras la faţă. Ridică privirea spre tavan. Chiar şi din locul ei ferit, nebuna vedea că avea ochii umezi.

— Care dintre ele? întrebă el răguşit. Cine o va face?

— Contează? întrebă Sora.

— Pentru mine contează.

Sora Ignatia se ridică, se duse la fereastră și se uită afară. Aşteptă îndelung. În cele din urmă spuse:

— Toate Surorile, după cum ştii, sunt bine pregătite şi antrenate. Nu le stă în obicei să se lase copleşite de sentimente. Numai că toate au ţinut la Antain mai mult decât la oricare alt băiat venit în Turn. Dacă era vorba despre oricine altcineva, aş fi trimis orice Soră. În cazul ăsta însă o voi face chiar eu, oftă ea şi se întoarse spre Marele Senior.

Gherland clipi să-i cadă lacrimile şi o ţintui pe Soră cu privirea.

— Sunteţi sigură?

— Sunt. Şi poţi sta fără grijă. Se va petrece rapid. Va muri fără dureri. Nu va şti de venirea mea. Şi nu va şti ce l-a lovit.

27

În care Luna află mai mult decât îşi dorea

Pereţii de piatră erau imposibil de bătrâni şi imposibil de umezi. Luna dârdâia. Întinse degetele, apoi le strânse pumn, o dată şi încă o dată, încercând să-şi pună sângele în mişcare. Îşi simţea buricele degetelor de gheaţă. I se părea că n-o să se mai încălzească niciodată.

Hârtiile se învârteau în jurul picioarelor ei. Caiete întregi alunecau pe lângă pereţi şi se izbeau de ei. Cuvinte de cerneală se desprindeau de pagini şi se târau pe jos ca gândacii, apoi se întorceau la loc, trăncănind tot timpul. După cum se dovedea, fiecare carte şi fiecare hârtie avea tare multe de spus. Bombăneau şi divagau; vorbeau unele peste altele; ridicau tonul ca să se acopere.

— Ssst! strigă Luna, acoperindu-şi urechile cu palma.

— Scuze, murmurară hârtiile.

Se împrăştiau şi se adunau; se învârteau în mari vârtejuri; se unduiau de-a curmezişul încăperii în valuri.

— Pe rând, le ordonă Luna.

— Cra, îi dădu dreptate cioara. „Şi fără prostii", asta însemna.

Hârtiile se supuseră.

Magia, afirmau cu putere hârtiile, era importantă pentru studiu.

Era importantă pentru cunoaștere.

Astfel, Luna află că un grup de magicieni, vrăjitori, poeți și învățați, devotați cu toții protejării, continuării și înțelegerii magiei, organizaseră un paradis al învățării și studiului într-un vechi castel care înconjura un Turn încă și mai vechi din mijlocul pădurii.

Luna află că unul dintre învățați, o femeie înaltă cu o putere considerabilă (și ale cărei metode îi făceau uneori pe ceilalți să ridice din sprâncene), adusese o orfană din pădure. O copilă mică, bolnăvicioasă și lovit de soartă. Părinții îi muriseră, sau cel puțin așa spunea femeia – și de ce ar fi mințit? Copila avea inima frântă, plângea necontenit. Era un adevărat izvor de suferință. Învățații hotărâseră s-o îndoape cu magie până la refuz. Să-i umple cu magie pielea, oasele, sângele, fiecare fir de păr. Voiau să vadă dacă *erau în stare*. Voiau să știe dacă *era posibil*. Un adult putea doar *folosi* magia, însă un copil, susținea teoria, putea *deveni* magic. Dar teoria nu fusese niciodată testată și studiată, nu în mod științific. Nimeni nu consemnase descoperiri în acest sens și nu trăsese concluzii. Tot ce știau era doar din auzite, anecdotic. Învățații erau avizi să înțeleagă fenomenul, dar unii protestaseră că asta ar fi putut omorî copila. Alții îi contraziseseră cu argumentul că dacă n-ar fi găsit-o ei oricum ar fi murit. Așadar ce rău făceau?

Dar fetița nu murise. În schimb, magia insuflată fiecăreia dintre celulele ei continuase să sporească. Creștea, creștea, creștea. Învățații simțeau asta de fiecare dată când o atingeau. Îi bubuia sub piele. Îi umplea fiecare loc gol din țesuturi. Trăia în spațiul rămas liber în atomii ei. Vibra în armonie cu cele mai mărunte

filamente ale materiei. Magia ei era particulă, undă și mișcare. Probabilitate și posibilitate. Se îndoia, se unduia, se încorpora în ea însăși. O inunda pe de-a-ntregul.

Dar unul dintre învățați, un vrăjitor bătrân pe nume Zosimos, se împotrivise vehement ideii ca fetița să capete puteri magice, ba se opunea și mai abitir continuării experimentului. Fusese el însuși vrăjit pe când era copil și știa care erau consecințele acelui fapt – izbucniri neobișnuite, perturbarea gândirii, prelungirea neplăcută a duratei de viață. O auzea pe copilă hohotind noaptea și știa ce-ar fi putut face cineva cu acea suferință. Știa că nu toți cei care trăiau în castel erau buni.

Așa că oprise experimentul.

Se desemnase tutore al fetei și astfel își legaseră destinele. Dar și asta avea consecințe.

Zosimos îi avertizase pe ceilalți învățați în legătură cu uneltirile Devoratoarei de Suferință.

Puterea ei creștea de la o zi la alta. Influența ei era tot mai mare de la o zi la alta. Nimeni nu pleca urechea la avertismentele bătrânului Zosimos. Bătrânul îi scria numele tremurând de spaimă.

(Luna, care stătea în camera ei și citea povestea, înconjurată de toate acele hârtii, se înfiora și ea.)

Iar fata creștea. Puterile ei creșteau și ele. Era impulsivă și uneori egoistă, așa cum sunt copiii deseori. Nu observa că vrăjitorul care o iubea, scumpul ei Zosimos, începuse încet să se zbârcească. Să îmbătrânească. Să devină tot mai lipsit de putere. Nu observase nimeni. Până când a fost prea târziu.

— Putem doar să sperăm, șoptiră hârtiile la urechea Lunei, că, atunci când se va întâlni din nou cu

Devoratoarea de Suferinţă, fata noastră va fi mai matură, mai puternică, mai sigură pe ea. Putem doar spera că după sacrificiul nostru ea va şti ce are de făcut.

— Dar cine e? le întrebă Luna. Cine era fata aceea? O pot avertiza?

— Vai, ziseră hârtiile în timp ce fremătau prin aer. Credeam că ţi-am spus deja. O cheamă Xan.

28

În care câțiva oameni se duc în pădure

Xan ședea în fața căminului și își răsucea șorțul încolo și încoace până când îl umplu de noduri.

Era ceva în aer. Simțea. Și ceva sub pământ, ceva care zumzăia și huruia, ceva iritat. Simțea și asta.

O durea spatele. O dureau mâinile. Genunchii, șoldurile, coatele, gleznele și fiecare oscior din corpul ei umflat o dureau, o dureau, o dureau. Cu fiecare tic-tac, cu fiecare bătaie de inimă și cu fiecare secundă care o împingeau mai aproape de acel punct din viața Lunei când toate limbile ceasului ei intern urmau să se alinieze în dreptul numărului treisprezece, Xan se simțea tot mai slăbită, mai zbârcită și mai stinsă. Era ușoară și fragilă ca hârtia.

„Hârtie", se gândi ea. „Viața mea este făcută din hârtie. Păsări de hârtie. Hărți de hârtie. Cărți de hârtie. Totul pălește, se zdrențuiește și se mototolește până dispare." Și-l amintea pe Zosimos, dragul de Zosimos! Cât de apropiat i se părea acum, aplecat deasupra teancului de hârtii, cu șase lumânări arzând strălucitor pe marginile biroului, așternându-și cunoașterea pe spațiul aspru al foii albe.

„Viața mea a fost scrisă pe hârtie și păstrată în hârtii de toți înțelepții aceia blestemați care își notau

însemnările, gândurile și observațiile lor. Dacă aș fi murit, mi-ar fi consemnat dispariția pe hârtie și n-ar fi vărsat nicio lacrimă. Iar Luna este acum exact cum eram eu. Eu sunt păstrătoarea singurului cuvânt care poate explica totul, iar fata nu-l poate citi și nici măcar auzi."

Nu era drept. Ce-i făcuseră lui Xan bărbații și femeile din castelul acela nu era drept. Ce-i făcuse Xan Lunei nu era drept. Ce le făcuseră locuitorii din Protectorat propriilor copii nu era drept. Nimic din toate astea nu era drept.

Xan se ridică și se uită pe fereastră. Luna nu se întorsese. Poate că era mai bine așa. O să-i lase un bilet. Unele lucruri erau oricum mai ușor de spus pe hârtie.

Xan nu plecase niciodată cu atât de mult timp înainte să ia pruncul abandonat de Protectorat. Dar nu putea risca să întârzie. Mai ales după ce se întâmplase ultima oară. Și nu putea risca nici să fie văzută. Transformările deveniseră dificile și trebuia să ia în considerare posibilitatea ca de data asta să nu se poată schimba la loc. Adică și mai multe consecințe.

Își puse mantia de călătorie, se încălță cu niște ghete zdravene și umplu traista cu sticle de lapte, cu scutece moi, uscate și cu puțină mâncare pentru ea însăși. Șopti un descântec menit să împiedice acrirea laptelui și încercă să nu se gândească în ce hal o storsese de energie și duh până și vraja asta măruntă.

— Ce pasăre? murmură în sinea ei. Ce pasăre, ce pasăre?

Se gândi să se transforme în corb, ca să capete ceva din deșteptăciunea lui, sau într-un vultur, ca să capete de la el vitejie. Un albatros, cu zborul lui fără efort,

părea și el o idee bună, numai că lipsa apei o putea stânjeni la decolare și aterizare. În cele din urmă, alese o rândunică, mică și delicată, da, dar o zburătoare bună și cu ochi ageri. Va fi nevoită să facă pauze, iar rândunica era mică, brună și aproape invizibilă pentru prădători.

Xan închise ochii, apăsă pământul cu tălpile și simți cum curge fluxul magic prin oasele ei bătrâne. Simți cum devine ușoară, mică și agilă. Ochi strălucitori, degete sprintene, gură ascuțită de tot. Scutură din aripi și simți profund nevoia de a zbura, simți că murea dacă nu zbura. Cu un țipăt ascuțit și trist, încărcat de singurătate și dor de Luna, se ridică în aer și se înălță deasupra coroanelor copacilor.

Era ușoară ca hârtia.

Înainte să plece în călătorie, Antain așteptă să i se nască copilul. Mai erau multe săptămâni până la Ziua Sacrificiului, dar în timpul rămas nu mai urma să se nască niciun prunc. În Protectorat erau mai mult de douăzeci de femei gravide, dar tuturor abia dacă începea să li se vadă burta. Aveau să nască peste niște luni bune, nu peste câteva săptămâni.

Din fericire, nașterea decurse ușor. Sau cel puțin așa susținea Ethyne. Dar la fiecare țipăt al ei Antain simțea cum moare pe dinăuntru. Pentru el nașterea se dovedi gălăgioasă, murdară și înspăimântătoare și i se păru că durează o viață sau chiar mai mult de-atât, deși în realitate nu ținu decât o bună parte din dimineață. Copilul veni scâncind pe lume la vremea prânzului.

— Un adevărat gentilom, băiatul ăsta, zise moașa. Știe să-și facă apariția la ora cea mai potrivită.

Îi dădură numele Luken și se minunară de degetele lui micuțe, de mânuțele delicate și de felul cum se uita fix la fețele lor. Îi sărutară gurița cercetătoare cu care urla din răsputeri.

Antain nu fusese niciodată mai sigur de ce avea de făcut.

Plecă a doua zi, mult înainte de răsăritul soarelui, lăsându-și soția și copilul încă adormiți. N-ar fi suportat să-și ia rămas-bun.

Nebuna stătea la fereastră, cu fața lipită de gratii. Îl văzu pe tânăr strecurându-se afară din casa tăcută. Îl aștepta să apară de ore în șir. Nu știa de ce îl aștepta, o făcea pur și simplu. Soarele încă nu se ivise, iar stelele presărate pe cer străluceau ca sticla spartă. Îl văzu pe Antain ieșind pe ușă și închizând-o cu grijă în urmă. Îl urmări lipindu-și palma de lemnul ușii. Nebuna se gândi o clipă că poate se răzgândește și se întoarce la familia lui încă adormită în întuneric. Dar nu se întoarse. Închise ochii strâns, oftă din rărunchi, se răsuci pe călcâie și porni grăbit pe aleea întunecoasă spre locul unde zidul orașului era mai ușor de sărit.

Nebuna suflă în urma lui un sărut, să-i poarte noroc. Îl văzu oprindu-se și tresărind când îl ajunse sărutarea ei. Pe urmă își continuă drumul, cu pașii considerabil mai ușori. Nebuna zâmbi.

Exista o viață pe care pe vremuri o cunoștea. Exista o lume în care trăise, dar cu greu își mai amintea de

ea. Viaţa ei dinainte era imaterială ca fumul. În schimb, trăia în lumea ei de hârtie. Păsări de hârtie, hărţi de hârtie, oameni de hârtie, praf şi cerneală şi pastă de lemn şi timp.

Tânărul mergea pe întuneric şi verifica din când în când dacă îl urmărea cineva. Avea o traistă şi un aşternut făcut sul în spate. O pelerină prea groasă pentru zi şi nu destul de călduroasă pentru noapte. La şold i se legăna un cuţit lung şi ascuţit.

— Nu trebuie să pleci singur, şopti nebuna. Pădurea-i plină de primejdii. Sunt şi aici primejdii care te vor urma în pădure. Iar una este mai periculoasă decât ţi-ai putea imagina.

Când era fetiţă, auzise poveşti despre Vrăjitoare. Vrăjitoarea trăia în pădure, aşa i se spusese, şi avea inimă de tigru. Dar poveştile greşeau, iar sâmburele lor de adevăr fusese strâmbat şi sucit. Vrăjitoarea era aici, în oraş. Şi, chiar dacă nu avea inimă de tigru, te putea face bucăţi dacă avea ocazia.

Nebuna se uită la gratiile de fier ale ferestrei până când nu mai fură gratii de fier, ci de hârtie. Le rupse bucăţele. Iar lespezile din jurul geamului nu mai erau pietre, doar ghemotoace de hârtie udă. Le dădu la o parte cu mâinile.

Păsările de hârtie din jurul ei murmurau, se agitau şi ţipau. Îşi deschideau aripile. Ochii începură să le devină vii şi cercetători. Se ridicară în aer toate ca una şi ţâşniră ca un şuvoi pe fereastră, purtând-o pe nebună pe spinările lor adunate laolaltă, apoi se ridicară tăcute spre cer.

*

Surorile descoperiră că nebuna evadase la o oră după ivirea zorilor. Urmară acuzații, explicații, căutări de probe și echipe de detectivi. Căzură capete. Ștergerea urmelor era o muncă lungă și neplăcută. Dar se făcu în tăcere, desigur. Surorile nu puteau permite să se scurgă informația în Protectorat. Atât le-ar mai fi trebuit, să le îngăduie oamenilor să intre la idei. Ideile sunt cele mai periculoase.

Marele Senior Gherland pretinse o întâlnire cu Sora Ignatia chiar înainte de prânz, în ciuda protestelor ei că azi îi era pur și simplu peste măsură de greu.

— Mă doare-n cot de complicațiile voastre feminine, mugi Marele Senior când intră în biroul ei.

Celelalte Surori se strecurară afară, aruncându-i Marele Senior Gherland priviri ucigașe, pe care din fericire el nu le observă.

Sora Ignatia consideră oportun să nu-i pomenească de evadarea prizonierei. Ceru să li se aducă ceai și prăjituri și se purtă ospitalier cu Marele Senior care fierbea de mânie.

— Te rog, dragă Gherland, zise ea. Despre ce este vorba?

Îl privea cu ochii pe jumătate acoperiți de pleoape, ca animalele de pradă.

— S-a întâmplat, zise el îngrijorat.

Fără să-și dea seama, Sora Ignatia se uită scurt în direcția celulei goale.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nepotul meu. A plecat azi-dimineață. Soția și copilului lui se află la adăpost în casa surorii mele.

Mintea Sorei Ignatia începu să gonească. Nu putea exista nicio legătură între cele două dispariții. Nu *putea*.

Ar fi ştiut... nu-i aşa? Bineînţeles, suferinţa nebunei parcă mai scăzuse. Sora Ignatia nu se gândise prea mult la asta. Deşi era neplăcut să flămânzeşti la tine acasă, exista mereu suferinţă din belşug în Protectorat, ba chiar atârna deasupra oraşului ca un nor.

Sau cel puţin aşa era de obicei. Dar afurisita de *speranţă* stârnită de Antain se împrăştia prin tot oraşul şi slăbea suferinţa. Sora Ignatia simţea că-i chiorăie stomacul.

Zâmbi şi se ridică în picioare. Puse blând mâna pe umărul Marelui Senior şi îl strânse afectuos. Unghiile ei lungi şi ascuţite străpunseră roba ca ghearele unui tigru, făcându-l să ţipe de durere. Ea zâmbi şi îl sărută pe amândoi obrajii.

— Nu te teme, băiete. Lasă-l pe Antain în seama mea. Pădurea este plină de primejdii, zise ea.

Îşi trase gluga pe cap şi porni cu paşi mari spre uşă.

— Am auzit că în pădure trăieşte o vrăjitoare. Ştiai?

Şi cu asta Sora Ignatia dispăru pe hol.

— Nu, zise Luna. Nu, nu, nu, nu, nu.

Ţinu biletul bunicii în mână doar o clipă şi apoi îl rupse în bucăţi. Nici măcar nu citise mai departe de prima frază.

— Nu, nu, nu, nu, nu.

— Cra, zise cioara, deşi suna mai degrabă a „Să nu faci vreo prostie".

Luna tremura toată de furie, din creştet până în tălpi. „Probabil că aşa se simte un copac când îl loveşte trăsnetul", se gândi ea. Aruncă o privire biletului rupt,

dorindu-și să se fi putut lipi singur la loc, ca să-l mai rupă o dată.

(Se întoarse înainte să poată observa că bucățelele începeau să vibreze ușor și să se apropie încet una de alta.)

Luna se uită sfidător la cioară.

— Mă duc după ea.

— Cra, zise cioara, dar Luna știa ce înseamnă: „Este o idee foarte tâmpită. Nici măcar nu știi încotro s-o apuci."

— Ba știu, zise Luna, împingându-și bărbia înainte și scoțând jurnalul din traistă. Vezi?

— Cra, zise cioara. „Alea sunt invențiile tale", voia să spună. „Am visat și eu odată că puteam respira sub apă ca un pește. Dar nu mă vezi încercând așa ceva, nu?"

— Nu-i destul de puternică, zise Luna, simțind că i se schimbă vocea.

Dacă bunica se rănea prin pădure? Sau i se făcea rău? Sau se rătăcea? Dacă Luna n-o mai vedea niciodată?

— Trebuie s-o ajut. *Am nevoie de ea.*

(Bucățelele de hârtie pe care scria „Dragă" și „Luna" ajunseră una lângă alta și își lipiră marginile până când nu mai rămase nicio urmă că se despărțiseră vreodată. La fel și cele pe care scria „În momentul când vei citi acest", iar dedesubt „sunt lucruri pe care trebuie să ți le explic". Și mai jos scria „ești mult mai mult decât îți dai seama".)

Luna își trase ghetele și puse într-un rucsac tot ce credea că i-ar putea fi de folos în călătorie. Brânză tare. Fructe de pădure uscate. O pătură. O ploscă cu apă. O busolă cu oglindă. Harta stelelor a bunicii. Un cuțit foarte ascuțit.

— Cra, zise cioara, deşi suna mai degrabă ca „N-ai de gând să le spui lui Glerk şi lui Fyrian?“

— Sigur că nu. Ar încerca să mă oprească.

Luna oftă. (Un petic mic şi boţit de hârtie se strecură de-a curmezişul camerei, vioi ca un şoricel. Luna nu observă. Nu-l observă când i se căţără pe picior şi pe urmă pe spatele mantiei. Nu observă nici când i se ascunse în buzunar.)

— Nu, zise ea în cele din urmă. Şi-ar da seama unde mă duc. Şi orice-aş spune se va înţelege greşit. Tot ce spun se înţelege greşit.

— Cra, zise cioara. „Nu cred că e adevărat.“

Dar nu conta ce credea cioara. Luna se hotărâse. Îşi legă gluga şi verifică harta pe care o desenase. Părea destul de amănunţită. Sigur că cioara avea dreptate şi sigur că Luna ştia cât de periculoasă era pădurea. Dar cunoştea drumul. Era *sigură* de asta.

— Vii cu mine sau cum? o întrebă pe cioară în timp ce ieşea din casă şi pornea de-a lungul pajiştii.

— Cra, zise cioara. „Până la capătul pământului, Luna mea. Până la capătul pământului.“

— Măi, măi, zise Glerk, uitându-se la dezordinea din casă, asta nu-i bine deloc.

— Unde-i mătuşica Xan? se văicări Fyrian.

Îşi îngropă faţa într-o batistă, mai întâi aprinzând-o cu flacără mare, apoi stingând-o cu lacrimi.

— De ce nu ne-a spus la revedere?

— Xan ştie să-şi poarte singură de grijă, zise Glerk. Luna mă îngrijorează.

Spusese asta pentru că trebuia să fie adevărat. Dar nu era. Murea de îngrijorare pentru Xan. „Ce-a fost în mintea ei?“ gemu Glerk în gând. „Și cum s-o aduc înapoi teafără?“

Se așeză greoi pe jos, cu coada mare încovrigată în jurul lui, și citi biletul pe care îl lăsase Xan pentru Luna.

Dragă Luna, scria. În momentul când vei citi tu acest bilet, eu voi călători iute prin pădure.

— Iute? Aha, s-a transformat, murmură Glerk și clătină din cap.

Știa mai bine ca oricine cât de tare se istovise magia lui Xan. Ce s-ar fi întâmplat dacă rămânea blocată în corpul în care se transformase? Dacă rămânea definitiv veveriță, pasăre sau căprioară? Sau dacă, lucru încă și mai tulburător, îi ieșea doar jumătate de transformare?

Te schimbi, scumpa mea. Pe dinăuntru și pe dinafară. Știu că tu nu simți, dar nu ai cuvinte pentru această schimbare. Este vina mea. Nu știi cine ești, iar asta e tot vina mea. Există lucruri pe care ți le-am ascuns din cauza împrejurărilor și lucruri pe care ți le-am ascuns ca să nu-ți frâng inima. Dar asta nu schimbă realitatea: ești mult mai mult decât îți dai seama.

— Ce spune acolo, Glerk? zise Fyrian, zumzăind dintr-o parte într-alta a capului monstrului, ca un bondar insistent și enervant.

— Lasă-mă o clipă, prietene, te rog, murmură Glerk.

Auzindu-l pe Glerk că folosea cuvântul „prieten" în legătură cu el, Fyrian se simţi voios şi fericit. Scoase un tril vibrând limba în cerul gurii şi făcu un salt pe spate şi două piruete în aer, izbindu-se din greşeală cu capul de tavan.

— Sigur că te las o clipă, Glerk, *prietene*, zise Fyrian ignorând cucuiul. Te las toate clipele din lume.

Fâlfâi din aripi spre braţul balansoarului şi se aşeză acolo cât de manierat şi de liniştit era în stare.

Glerk se uită mai bine la hârtie – nu la cuvinte, la foaia însăşi. Îşi dădu seama că fusese ruptă şi lipită la loc atât de bine, încât mulţi ochi n-ar fi văzut schimbarea. Dar Xan ar fi văzut-o. Glerk se uită şi mai atent la firele magiei. Albastre. Cu o licărire argintie pe margini. Erau milioane. Niciunul nu-i aparţinea lui Xan.

— Luna, şopti el. Of, Luna.

Magia din ea se manifesta mai devreme. Toată puterea ei, oceanul acela uriaş, începuse să dea pe dinafară. Nu avea de unde şti dacă fata făcuse asta intenţionat sau dacă nici măcar nu observase ce se petrecea. Îşi aminti că atunci când Xan era tânără făcea fructele coapte să explodeze într-o ploaie de stele doar pentru că stătea prea aproape de ele. Era periculoasă pe vremea aceea, şi pentru ea, şi pentru alţii. La fel ca Luna când era mică. La fel cum părea să fie şi acum.

Când erai bebeluş, te-am salvat de la o soartă îngrozitoare. Şi pe urmă ţi-am dat să bei din greşeală luna, iar tu ai băut-o, şi în felul ăsta ai ajuns în voia unei sorţi şi mai teribile. Îmi pare rău. Vei trăi mult, vei uita multe, iar oamenii pe care îi

iubești vor muri în timp ce tu vei merge mai departe. Asta a fost soarta mea. Acum este și a ta. Și are un singur motiv...

Glerk știa motivul, desigur, dar el nu exista în scrisoare. În locul unde fusese cuvântul „magia" era acum o gaură cu margini perfecte. Se uită pe jos, dar nu văzu nicăieri bucățica ruptă. Ăsta era unul dintre lucrurile pentru care nu putea suferi el magia în general. Era o treabă enervantă. Nesăbuită. Și avea rațiune proprie.

Tu nu poți ține minte acest cuvânt, dar el îți caracterizează viața. La fel cum a caracterizat-o și pe a mea. Sper doar că voi avea destul timp să-ți explic totul înainte să plec din nou, definitiv. Te iubesc mai mult decât pot spune.

Bunica ta care te iubește

Glerk împături scrisoarea și o băgă sub sfeșnic. Se uită prin cameră și oftă. Într-adevăr, zilele lui Xan se împuținau și într-adevăr, prin comparație cu viața lui exagerat de lungă, viața lui Xan nu mai era decât o suflare, o înghițitură sau un clipit. Curând urma să plece pentru totdeauna. Își simți inima urcându-i în gât ca un nod greu, tăios.

— Glerk? îndrăzni Fyrian.

Zbură bâzâind spre fața bătrânului monstru al mlaștinii și se uită în ochii lui mari și umezi. Glerk clipi și îl privi la rândul lui. Dragonașul, trebuia să recunoască, era un scump. Avea suflet mare. Era tânăr, dar într-un mod nenatural. Venise timpul să se maturizeze.

Trecuse timpul, de fapt.

Glerk se ridică în picioare și în primul rând de brațe, îndoindu-se puțin pe spate ca să scape de junghiurile din spinare. Își îndrăgea micul smârc, nici nu încăpea vorbă, și își îndrăgea viața măruntă din craterul vulcanului. Alesese viața asta fără pic de regret. Dar îndrăgea la fel de mult și lumea largă. Renunțase la anumite părți din el însuși ca să trăiască alături de Xan. Abia dacă și le mai aducea aminte, dar știa că erau bogate, însuflețitoare și *vaste*. Mlaștina. Lumea. Toate vietățile pământului. Uitase cât de mult iubea aceste lucruri. Făcu primul pas și inima îi săltă în piept odată cu el.

— Vino, Fyrian, zise el, ridicând mâna stângă de sus și invitându-l pe dragon să i se așeze în palmă. Plecăm într-o călătorie.

— Într-o călătorie adevărată? zise Fyrian. Vrei să spui *departe de-aici*?

— Acela e singurul fel de călătorie, tinere prieten. Da, departe de-aici. Genul ăsta de călătorie.

— Dar... începu Fyrian.

Bătu din aripi, se îndepărtă de palma monstrului și zbură zumzăind de cealaltă parte a capului său uriaș.

— Dacă ne rătăcim?

— Eu nu mă rătăcesc niciodată, zise Glerk.

Era adevărat. Odată ca niciodată, cu multe ere în urmă, călătorise în jurul lumii de mai multe ori decât putea număra. Și prin lume. Pe deasupra și pe dedesubtul ei. Un poem. O Mlaștină. Un dor arzător. Abia dacă și le mai amintea acum, normal – erau doar niște întâmplări dintr-o viață foarte, foarte lungă.

— Dar... începu Fyrian, zumzăind dintr-o parte în alta a feței lui Glerk și pe urmă înapoi. Dacă o să sperii lumea? Cu dimensiunea mea ieșită din comun? Dacă o să fugă toți care-ncotro, îngroziți?

Glerk dădu ochii peste cap.

— Este adevărat, tinere prieten, că ai o dimensiune... *remarcabilă*, dar cred că o simplă explicație din partea mea va fi de-ajuns să le potolească frica. După cum știi, mă pricep excelent la explicat.

Fyrian ateriză pe spatele lui Glerk.

— Adevărat. Nimeni nu explică lucrurile mai bine decât tine, Glerk, murmură el și își apropie trupșorul cu aripile deschise larg de spatele enorm și umed al monstrului mlaștinii, într-o încercare de a-l îmbrățișa.

— Nu-i nevoie să mă iei în brațe, zise Glerk, iar Fyrian se ridică din nou în aer și plană pe deasupra prietenului său. Uite, continuă monstrul. Vezi? Sunt urmele pașilor Lunei.

Și astfel, străvechiul monstru al mlaștinii și Dragonul Mic și Drăguț intrară în pădure după fată.

Cu fiecare urmă de pas, Glerk își dădea seama tot mai mult că magia care se revărsa din Luna sporea. Se prelingea, lucea, se aduna în băltoace pe pământ și pe urmă se împrăștia peste margini. În ritmul ăsta, cât mai dura până când magia începea să curgă ca apa, să se miște ca pâraiele, râurile și oceanele? Cât mai dura până să inunde lumea?

Într-adevăr, cât?

29

În care există o poveste cu un vulcan

Nu-i un vulcan obişnuit, să ştii. A fost făcut acum mii şi mii de ani de o vrăjitoare.

Care vrăjitoare? Ei, nu ştiu. Dar sigur nu de Vrăjitoarea noastră. O fi ea bătrână, dar nu-i chiar atât de bătrână. Sigur că nu ştiu câţi ani are. Nu ştie nimeni. Şi n-a văzut-o nimeni. Aud că uneori arată ca o fată tânără, uneori ca o babă şi alteori ca o doamnă în puterea vârstei. Depinde.

Vulcanul are dragoni înăuntru. Sau avea. A fost o vreme când era dragoni în tot ce exista, dar acum n-a mai văzut nimeni vreunul de-o veşnicie. Poate chiar mai mult.

De unde să ştiu ce s-a întâmplat cu ei? Poate că le-a făcut felul Vrăjitoarea. Poate că i-a mâncat. Ea-i mereu flămândă, să ştii. Vrăjitoarea, adică. Ai grijă să nu te dai jos din pat noaptea.

De fiecare dată când erupe, vulcanul e mai mare, mai furios, mai fioros. Pe vremuri era cât un muşuroi de furnici. Pe urmă s-a făcut cât o casă. Acum e mai mare ca pădurea. Iar într-o zi va cuprinde lumea întreagă, să vezi dacă nu.

Ultima dată a erupt din cauza Vrăjitoarei. Nu mă crezi? Este adevărat cum te văd şi cum mă vezi. În

vremea aceea, pădurea nu era primejdioasă. Nu existau gropi fără fund şi nici fuioare otrăvitoare de fum. Nu ardea nimic. Iar prin pădure erau presărate sate. Sate care culegeau ciuperci. Sate care făceau negoţ cu miere. Sate care făceau sculpturi frumoase din lut şi le întăreau în foc. Toate legate între ele de poteci şi drumeaguri care străbăteau pădurea în lung şi-n lat ca o pânză de păianjen.

Dar Vrăjitoarea urăşte fericirea. Urăşte tot. Aşa că şi-a dus armata de dragoni în burta muntelui.

„Suflaţi!" le-a strigat ea, iar dragonii au suflat foc în inima vulcanului. „Suflaţi!" le-a strigat încă o dată.

Dragonilor le-a fost frică. Trebuie să ştii că dragonii sunt creaturi păcătoase, cum nu se poate mai violente, mai făţarnice şi mai mincinoase. Dar mârşăvia unui dragon era nimic pe lângă răutatea Vrăjitoarei.

„Te rugăm", s-au văitat dragonii, cutremurându-se de căldură. „Te rugăm, opreşte-te, ai să distrugi lumea!"

„Ce-mi pasă mie de lume?" a râs Vrăjitoarea. „Lumii nu i-a păsat de mine câtuşi de puţin. Dacă vreau s-o ard, atunci o să ardă."

Iar dragonii n-au avut de ales. Au suflat şi au suflat până n-a mai rămas din ei decât cenuşă, tăciuni şi fum. Au suflat până când vulcanul a explodat în înaltul cerului, aruncând o ploaie distrugătoare peste fiecare pădure, peste fiecare fermă, peste fiecare fâneaţă. Au nimicit până şi Mlaştina.

Erupţia vulcanului ar fi distrus tot ce există dacă n-ar fi fost vrăjitorul cel mic şi curajos. El s-a dus în vulcan şi nu ştiu exact ce-a făcut, dar l-a oprit imediat şi a salvat lumea. A murit din cauza asta, sărmanul. Păcat că

n-a ucis-o şi pe Vrăjitoare, dar nimeni nu-i perfect. Mai presus de orice, trebuie să-i mulţumim pentru ce-a făcut.

Numai că vulcanul nu s-a stins niciodată de tot. Vrăjitorul l-a oprit, dar el clocoteşte sub pământ. Îşi varsă furia în bălţi, în vulcanii de noroi, în gurile cu fum otrăvitor. Otrăveşte Mlaştina. Infectează apa. Este pricina pentru care ne flămânzesc copiii, ne îmbătrânesc bunicile şi ni se veştejesc deseori recoltele. Este motivul pentru care nu putem pleca niciodată de-aici şi nici n-are rost să încercăm.

Dar nu contează. Într-o zi va erupe din nou. Şi atunci va pune capăt nefericirii noastre.

30

În care lucrurile se dovedesc mult mai grele decât fusese plănuit

Luna nu apucă să meargă multă vreme și se trezi că se rătăcise foarte, foarte rău și că îi era foarte, foarte frică. Avea harta la ea și vedea în minte traseul pe care ar fi trebuit să meargă, dar deja rătăcise calea.

Umbrele arătau ca niște lupi.

Copacii scârțâiau și trosneau în vânt. Crengile lor se strâmbau ca niște gheare ascuțite gata să zgârie cerul. Liliecii țipau și bufnițele le răspundeau cu bu-hu-huuu!

Pietrele pocneau sub picioarele ei, iar dedesubt muntele se zbătea, se zbătea, se zbătea. Pământul era fierbinte, pe urmă rece, pe urmă fierbinte din nou.

Luna se împiedică pe întuneric și căzu rostogolindu-se într-o râpă noroioasă.

Se tăie la mână; își suci o gleznă; se lovi cu capul de o creangă joasă și se fripse la picior într-un pârâu clocotit. Era cât se poate de sigură că avea sânge în păr.

— Cra, zise cioara. „Ți-am spus că e o idee groaznică."

— Taci, mormăi Luna. Ești mai rea decât Fyrian.

— Cra, zise cioara, dar de fapt spusese o grămadă de lucruri de nerepetat.

— *Ai grijă cum vorbești!* o certă Luna. Oricum, nu cred că-mi place tonul tău.

Între timp, în Luna continua să se petreacă ceva ce nu-şi putea explica. Ticăitul din mecanismul ei interior pe care îl simţise aproape toată viaţa semăna acum a dangăt de clopot. Cuvântul „magie" exista. Ştia deja. Dar ce însemna rămânea mai departe un mister.

Ceva i se foi în buzunar. Ceva mic, de hârtie, se mototolea, foşnea şi se vânzolea. Luna se strădui să nu-l bage în seamă. Avea probleme mai serioase.

Pădurea era deasă, plină de copaci şi de tufe. Umbrele lor ţineau lumina la distanţă. Fata se oprea la fiecare pas şi pipăia atentă cu piciorul în faţa ei, căutând teren stabil. Merse toată noaptea, iar luna aproape plină dispăru printre copaci, luând cu ea orice geană de lumină.

„În ce te-ai băgat?" păreau să spună umbrele, ţâţâind şi hârâind dezaprobator.

Luna nu avea destulă lumină să poată vedea harta pe care o desenase. Nu că harta i-ar mai fi fost de vreun folos după ce se îndepărtase atât de mult de la traseul plănuit.

— Mare bătaie de cap, murmură Luna, făcând cu grijă încă un pas.

Cărarea devenise complicată – curbe în ac de păr şi stânci ascuţite ca pumnalele. Luna simţea vibraţia vulcanului sub tălpi. Nu se potolea nici măcar o clipă. „Dormi", îi spuse ea în minte. „Ar trebui să dormi." Vulcanul nu părea să ştie.

— Cra, zise cioara. „Dă-l încolo de vulcan. *Tu* ar trebui să dormi", însemna asta.

Era adevărat. Aşa, rătăcită, Luna abia dacă înainta. Ar fi trebuit să se oprească, să se odihnească şi să aştepte dimineaţa.

Dar bunica ei era undeva acolo.

Dacă se rănise?

Dacă era bolnavă?

Dacă nu se mai întorcea?

Luna știa că tot ce-i viu trebuie să moară într-o zi – văzuse asta cu ochii ei când o însoțise pe bunica. Oamenii mureau. Și, cu toate că asta îi întrista pe cei care îi iubeau, morții nu păreau deranjați deloc. Era morți și gata. Aveau altele pe cap.

Îl întrebase cândva pe Glerk ce se întâmplă cu oamenii când mor.

El închisese ochii și spusese:

— Mlaștina.

Avea un zâmbet visător pe chip.

— Mlaștina, Mlaștina, Mlaștina.

Era cel mai nepoetic lucru pe care îl rostise Glerk vreodată. Luna fusese impresionată. Numai că nu-i răspunsese la întrebare.

Bunica Lunei nu vorbise niciodată despre faptul că urma să moară într-o bună zi. Dar era clar că *urma* să moară și după toate aparențele *murea* deja – toată uscăciunea aceea, slăbiciunea ei, eschivare. Erau întrebări cu un răspuns înspăimântător, pe care bunica refuza să i-l dea.

Luna continuă să meargă înainte cu inima strânsă de durere.

— Cra, zise cioara. „Fii atentă."

— *Sunt* atentă, zise Luna arțăgoasă.

— Cra, zise cioara. „Se întâmplă ceva foarte ciudat cu copacii."

— Nu știu despre ce vorbești, zise Luna.

— Cra! bolborosi cioara. „Ai grijă unde calci!“

— Tu ce crezi că încerc să...

Nu mai apucă să spună altceva. Pământul hurui, stânca de sub picioarele ei cedă și Luna căzu învârtindu-se ca o morișcă în întunericul de dedesubt.

31

În care o nebună găsește o casă în copac

Să zbori în spatele unor păsări de hârtie este mai puțin comod decât și-ar imagina cineva. Chiar dacă nebuna era obișnuită cu greutățile, mișcarea aripilor de hârtie îi răni pielea. Se umplu de tăieturi până la sânge.

— Încă puțin, zise ea.

Vedea locul în minte. Un smârc. Un șir de cratere. Un copac foarte mare cu o ușă în el. Un mic observator prin care puteai să te uiți la stele.

„Ea e aici, ea e aici, ea e aici." În toți acești ani, inima ei desenase imaginea fetei. Copila ei, nu o plăsmuire a imaginației, copila ei lumească. Imaginea desenată de inima ei era *adevărată*. Acum știa.

Înainte să se fi născut nebuna, mama ei sacrificase un prunc pentru Vrăjitoare. Un băiat. Așa i se spusese. Știa că mama avea viziuni cu băiatul crescând. Le avusese până când murise. Nebuna își vedea și ea scumpa copilă devenită acum fată mare. Păr negru, ochi negri și piele de culoarea chihlimbarului șlefuit. Un odor. Degete pricepute. Privire sceptică. Surorile spuneau că-i doar produsul nebuniei ei. Și totuși, putuse desena o hartă. Una care o ducea la fiica ei. Îi simțea adevărul în bubuitul și fierbințeala din oase.

— Aici, oftă nebuna și arătă în jos.

Un smârc. Exact cum îl văzuse ea în minte. Era real.

Șapte cratere pe margine. Exact cum le văzuse în minte. Și ele erau reale.

Un atelier clădit din piatră, cu un observator. Real și el.

Iar mai încolo, lângă o grădiniță, un grajd și două scaune de lemn așezate sub un umbrar înflorit, un copac uriaș. Cu ușă. Și ferestre.

Nebuna simți că-i sare inima în piept.

„Ea e aici, ea e aici, ea e aici."

Păsările se înălțară în zbor și apoi aterizară încet pe pământ, ducând-o pe nebună cu ele și lăsând-o jos cu blândețea unei mame care își pune copilul în pat.

„Ea e aici."

Nebuna se ridică în picioare. Deschise gura. Își simți inima zbătându-i-se în piept. Cu siguranță că-i dăduse copilei un nume. Nu se putea altfel.

„Care copilă?" obișnuiau să-i șoptească Surorile. „Nu știe nimeni despre ce vorbești."

„Nu ți-a luat nimeni copilul", îi spuneau. „L-ai pierdut tu. L-ai lăsat în pădure și l-ai pierdut. Prostuțo."

„Copilul tău a murit. Nu-ți aduci aminte?"

„Câte mai inventezi! Ești tot mai nebună."

„Copilul tău era periculos."

„Tu ești periculoasă."

„N-ai avut niciodată vreun copil."

„Viața pe care ți-o amintești nu-i decât o închipuire a minții tale înfierbântate."

„Întotdeauna ai fost nebună."

„Numai suferința ta este reală. Suferința, suferința, suferința."

Știa că și copila era reală. Și casa în care trăise, și soțul care o iubise. Care avea cum o soție nouă și o familie nouă. Un alt copil.

„N-a existat nicicând niciun copil."

„Nimeni nu știe cine ești."

„Nimeni nu-și amintește de tine."

„Nimeni nu-ți simte lipsa."

„Tu nu exiști."

Surorile erau doar venin, șerpuială și șuierat printre dinți. Vocile lor i se târau în sus pe spinare și i se încolăceau în jurul gâtului. O strângeau tare cu minciunile lor. Dar făceau ce li se spunea. În Turn exista o singură mincinoasă, iar nebuna știa cine era.

Scutură din cap.

— Minciuni, zise ea cu voce tare. Mi-a spus minciuni.

Pe vremuri fusese o fată îndrăgostită. Și o nevastă deșteaptă. Și o mamă în devenire. Pe urmă o mamă furioasă. O mamă îndurerată. Durerea o înnebunise, da. Sigur că da. Dar o făcuse și să vadă adevărul.

— Cât timp a trecut de-atunci? șopti ea.

Se îndoi de spate și își luă burta în brațe, de parcă voia să țină suferința înăuntru. Un gest fără rezultat, din păcate. Avusese nevoie de mulți ani ca să învețe moduri mai bune de a i se împotrivi Devoratoarei de Suferință.

Păsările de hârtie planau pe deasupra capului ei, bătând ușor din aripi, cu un foșnet. Așteptau ordine. Erau gata să aștepte toată ziua. Ea știa că ar fi așteptat. Nu știa cum de știa.

— Este...

I se frânse vocea. Era răguşită şi spartă pentru că nu o folosise atâta timp. Şi-o mai drese o dată.

— Este cineva aici?

Nu răspunse nimeni.

Încercă din nou.

— Nu-mi aduc aminte cum mă cheamă.

Era adevărat. Hotărî că adevărul era singurul lucru pe care îl avea.

— Dar am avut un nume. Odinioară. Îmi caut copila. Nici pe ea nu-mi aduc aminte cum o cheamă. Dar există. Şi numele meu există. Înainte s-o ia totul razna, trăiam cu fiica şi cu soţul meu. Pe ea mi-au luat-o. Au luat-o nişte bărbaţi răi. Şi nişte femei rele. Poate şi o vrăjitoare. Despre Vrăjitoare nu sunt sigură.

Tot niciun răspuns.

Nebuna se uită în jur. Nu se auzeau decât bolboroseala smârcului şi foşnetul aripilor de hârtie. Uşa din burta copacului uriaş era întredeschisă. Traversă curtea. O dureau picioarele. Era desculţă şi nu avea tălpile bătătorite. Oare când atinseseră pământul ultima oară? Nu-şi prea amintea. Celula ei era mică. Piatra era netedă. Ajungea dintr-o parte în cealaltă din şase paşi mici. Când era fetiţă, alerga desculţă ori de câte ori avea ocazia. Dar asta se întâmplase cu o mie de vieţi în urmă. Poate că i se întâmplase altcuiva.

O capră începu să behăie. Pe urmă alta. Una era de culoarea pâinii prăjite, cealaltă de culoarea cărbunelui. Se uitau la nebună cu ochii lor mari şi umezi. Le era foame. Şi aveau ugerele umflate. Trebuiau mulse.

Tresări și își dădu seama că mulsese capre. Acum multă vreme.

Găinile cotcodăceau în țarcul lor și își lipeau ciocurile de împletiturile de răchită care le țineau înăuntru. Băteau disperate din aripi.

Și lor le era foame.

— Cine are grijă de voi? întrebă nebuna. Și unde sunt acum?

Lăsă deoparte țipetele vrednice de milă ale animalele și intră pe ușă.

Înăuntru era o casă ordonată, curată și plăcută. Covoare pe jos. Cuverturi pe fotolii. Două paturi ridicate sub tavan printr-un sistem ingenios de frânghii și scripeți. Erau rochii pe umerașe și mantii în cuier. Sub unul dintre paturi ședeau rezemate de perete mai multe bastoane. Existau gemuri, mănunchiuri de ierburi, carne uscată presărată cu mirodenii și sare. Pe masă se învechea o roată de brânză. Pe perete erau desene făcute de mână – pe hârtie, pe lemn, pe coajă întinsă de copac. Un dragon care stătea pe capul unei femei. Un monstru cu înfățișare ciudată. Un munte deasupra căruia era o lună ca un pandantiv. Un turn din care se apleca afară o femeie cu părul negru întinzând mâna spre o pasăre. „Ea e aici", scria în partea de jos.

Fiecare desen era semnat cu un scris de copil. „Luna", așa scria pe ele.

— *Luna*, șopti nebuna. *Luna, Luna, Luna.*

De fiecare dată când rostea numele, parcă ceva dinăuntrul ei se așeza cu un țăcănit la locul potrivit. Își simți inima bătând. Și bătând. Și bătând. Oftă.

— Pe fiica mea o cheamă Luna, șopti ea.

Știa în inima ei că era adevărat.

Așternuturile erau reci. Vatra era rece. Pe covorașul de la ușă nu se vedeau pantofi. Nu era nimeni în jur. Asta însemna că Luna și cine mai trăia în casa aceea nu erau acolo. Erau în pădure. Iar în pădure exista o vrăjitoare.

32

În care Luna găsește o pasăre de hârtie. Mai multe, de fapt

Soarele era deja sus pe cer când Luna își recăpătă cunoștința. Zăcea pe ceva foarte moale – atât de moale, încât la început crezuse că era la ea în pat. Deschise ochii și văzu cerul brăzdat de crengile copacilor. Se uită chiorâș la el, se înfioră și se ridică. Încercă să evalueze situația.

— Cra, oftă cioara. „Slavă cerului."

Mai întâi își verifică tot corpul. Avea o zgârietură pe obraz, dar nu părea deosebit de adâncă, și un cucui care o durea la atingere. Avea sânge uscat în păr. Rochia i se rupsese la poale și în coate. În afară de asta, nimic nu părea *stricat* în mod special, ceea ce era remarcabil.

Și mai remarcabil, stătea pe un pâlc de ciuperci enorme care crescuseră la marginea albiei unui pârâu. Luna nu mai văzuse niciodată ciuperci atât de mari. Sau atât de comode. Nu numai că îi amortizaseră căderea, dar o împiedicaseră să se rostogolească în pârâu și poate să se înece.

— Cra, zise cioara. „Hai acasă."

— Așteaptă un pic, zise Luna îmbufnată.

Scormoni în traistă și scoase jurnalul, apoi îl deschise la hartă. Casa ei era marcată. Izvoarele, colinele

și povârnișurile erau marcate. La fel, locurile periculoase. Orașele vechi devenite ruine. Prăpăstiile. Craterele. Cascadele. Gheizerele. Locurile pe unde nu putea trece. Iar în colțul de jos...

„Ciuperci", scria pe hartă.

— Ciuperci? zise Luna cu voce tare.

— Cra, zise cioara. „Despre ce vorbești?"

Ciupercile de pe hartă erau lângă un pârâu. Nu ducea spre traseul ei, dar ducea spre un loc unde putea trece pe un teren mai stabil. Poate.

— Cra, se văicări cioara. „*Te rog*, hai acasă."

Luna clătină din cap.

— Nu, zise ea. Bunica are nevoie de mine. Simt cu toată ființa mea. Nu plecăm din pădure fără ea.

Se ridică în picioare clătinându-se și strâmbându-se, puse caietul la loc în traistă și se strădui să meargă fără să șchiopăteze.

Cu fiecare pas, rănile o dureau ceva mai puțin și mintea i se limpezea ceva mai mult. Cu fiecare pas își simțea oasele mai puternice, mai puțin vătămate și chiar sângele uscat din păr i se părea mai puțin greu, mai puțin închegat și lipicios. Curând își trecu degetele prin păr și sângele dispăruse. Cucuiul dispăruse și el. Chiar și tăietura de pe față și rochia ruptă păreau să se fi vindecat singure.

„Ciudat", gândi Luna. Nu se întoarse, așa că nu observă că urmele pașilor ei se umpleau de flori, că fiecare floare se legăna în vânt și că toate eflorescențele lor mari și viu colorate își întorceau fața după fata care le părăsea.

*

O rândunică în zbor este grațioasă, agilă și precisă. Țâșnește, se avântă, plonjează, se răsucește, învinge. Este o dansatoare, o muziciană, o săgeată.

De obicei.

Rândunica de față se străduia să ajungă de la un copac la altul. Fără arabescuri. Fără să zboare cu viteză. De pe pieptul pătat îi cădeau mănunchiuri de pene. Avea ochii încețoșați. Se lovi de trunchiul unui anin și se rostogoli în brațele unui pin. Zăcu o clipă acolo, să-și recapete răsuflarea, cu aripile deschise spre cer.

Avea ceva de făcut. „Oare ce anume?"

Rândunica se ridică în picioare și se agăță cu ghearele de vârful verde al ramurii de pin. Își umflă penele ca un balon și se strădui să cerceteze pădurea din priviri.

Lumea era neclară. „Oare fusese neclară întotdeauna?" Rândunica mijì ochii și se uită în jos la ghearele ei zbârcite.

„Picioarele mele au fost așa întotdeauna?" Probabil că da. Și totuși rândunica nu putea scăpa de gândul vag că nu fuseseră. Simțea că ar fi trebuit să fie undeva anume. Că avea ceva de făcut. Ceva important. Inima îi bătea repede, pe urmă își încetinea ritmul periculos, apoi prindea iar viteză, ca un cutremur.

„Mor", se gândi rândunica, sigură că ăsta era adevărul. „Nu chiar în clipa asta, dar par să fiu pe moarte." Simțea rezervele de viață din adâncul ei. Iar rezervele astea începeau să se împuțineze. „Ei, nu contează. *Sunt convinsă* că am avut o viață bună. Aș dori numai să mi-o pot aminti."

Închise ciocul strâns și își frecă capul cu aripile, încercând să scoată la iveală o amintire. „N-ar trebui să fie atât de greu să-ți amintești cine ești", se gândi ea. Chiar și un prost ar fi în stare s-o facă. În timp ce rândunica își storcea mintea, pe cărare se auzi o voce.

— Dragul meu Fyrian, zicea vocea. După ultima mea socoteală, ai vorbit fără încetare mai mult de o oră. Sunt de-a dreptul șocat că n-ai simțit deloc nevoia să-ți tragi sufletul puțin.

— Pot să-mi țin respirația multă vreme, să știi, zise cealaltă voce. Face parte din firea noastră de Dragoni Pur și Simplu Enormi.

Prima voce tăcu o clipă.

— Ești sigur?

Alt moment de liniște.

— O asemenea însușire nu e enumerată în niciun text despre fiziologia dragonului. Cine ți-a spus asta poate te-a păcălit.

— Cine să mă păcălească? zise a doua voce, în care se simțeau ochi mari și o mirare uluită. Toată lumea mi-a spus doar adevărul. Întreaga mea viață. Nu-i așa?

Prima voce mormăi scurt și se lăsă din nou liniștea.

Rândunica știa aceste voci. Se apropie să se uite mai bine.

A doua voce se îndepărtă în zbor, apoi se întoarse și aterizează în spatele posesorului primei voci. Prima voce avea multe brațe, o coadă lungă și un cap mare, lat. Se legăna încet, ca un sicomor enorm. Un copac care se mișca. Rândunica se apropie și mai mult. Creatura-copac cu multe brațe și coadă se opri. Se uită în jur. Își încreți fruntea.

— Xan? zise ea.

Rândunica rămase nemișcată. Știa numele acela. Știa vocea aceea? „De unde?“ Nu-și putea aminti.

Reveni a doua voce.

— Există lucruri în pădure, Glerk. Am găsit un horn. Și un zid. Și o căsuță. Sau ceva care a fost o căsuță, pentru că acum a crescut în ea un copac.

Prima voce nu răspunse imediat. Își roti capul foarte încet dintr-o parte într-alta. Rândunica stătea în spatele unui hățiș de frunze. Abia respira.

În cele din urmă prima voce oftă.

— Pesemne că ai văzut unul dintre satele abandonate. Sunt multe în partea asta de pădure. După ultima erupție, oamenii au fugit și au fost primiți cu brațele deschise în Protectorat. Acolo i-au adunat vrăjitorii. Pe cei care au rămas, adică. N-am aflat niciodată ce s-a mai întâmplat cu ei pe urmă. Nu se puteau întoarce în pădure, desigur. Era prea periculos.

Creatura întoarse din nou capul mare într-o parte și în alta.

— Xan a fost aici, zise. Foarte de curând.

— Luna-i cu ea? zise a doua voce. S-ar afla mai în siguranță. Ea nu poate zbura, după cum știi. Și nu-i impenetrabilă la flăcări ca Dragonii Pur și Simplu Enormi. Este un lucru bine știut.

Prima voce gemu.

Dintr-odată, Xan își dădu seama cine era.

„Glerk“, se gândi ea. „În pădure. Departe de smârc.“

„Luna. De capul ei.“

„Și mai era un prunc. Urma să fie lăsat în pădure. Iar eu trebuia să-l salvez, așa că de ce naiba pierd vremea pe-aici?“

„Cerule mare! Ce-am făcut?“

Și astfel Xan, rândunica, țâșni din frunziș și se înălță în zbor peste copaci, bătând din aripile bătrâne cât de bine putea.

Cioara era cât se poate de îngrijorată. Luna își dădea seama.

— Cra, zise cioara, adică „Cred că ar trebui să ne întoarcem“. Cra, zise ea din nou, iar Luna înțelese „Fii atentă. Îți dai seama că piatra aceea arde?“

Avea dreptate. De fapt, un șir întreg de pietre intrau făcând un cot în pădurea umedă și verde, licărind ca un râu de tăciuni încinși. Sau poate chiar era un râu de tăciuni. Luna se uită pe hartă. „Râul de Tăciuni“, scria acolo.

— Aha, zise Luna și încercă să găsească un drum ocolit.

Partea asta de pădure era mult mai fioroasă decât cea pe unde călătorea ea de obicei.

— Cra, zise cioara.

Luna nu înțelese ce voia să spună.

— Vorbește mai clar, zise ea.

Dar cioara nu mai spuse nimic. Se ridică în zbor și se așeză scurt pe cea mai înaltă creangă a unui pin uriaș. Croncăni. Coborî în zbor. Și tot așa, sus, jos, sus, jos. Pe Luna o lua amețeala.

— Ce vezi? zise ea.

Dar cioara nu voia să-i spună.

— Cra, zise ea, înălțându-se din nou deasupra coroanelor copacilor.

— Ce te-a apucat? întrebă Luna.

Cioara nu zise nimic.

Pe hartă scria „Sat", ar fi trebuit să se vadă imediat după prima culme. Cum putea locui cineva în pădure?

Luna urcă panta, atentă pe unde călca, așa cum o sfătuia harta.

Harta ei.

Ea o desenase.

Cum?

Habar n-avea.

— Cra, zise cioara. „Vine ceva", adică.

Ce putea să vină? Luna se uită prin vegetație.

Vedea satul cuibărit în vale. Era o ruină. Resturile unei clădiri centrale, o fântână și temeliile zimțuite ale câtorva case, ca niște dinți rupți așezați în pătrate regulate. Acolo unde trăiseră cândva oameni creșteau acum copaci și plante pipernicite.

Luna ocoli un vulcan noroios și merse pe pietre până în locul unde fusese pe vremuri satul. Clădirea centrală fusese un turn rotund, scund, cu ferestre curbate care se uitau afară ca niște ochi. Partea din spate se prăbușise și acoperișul căzuse înăuntru. Dar lespezile clădirii erau sculptate. Luna se apropie și puse palma pe cea mai apropiată.

Dragoni. Asta era cioplit în lespezi. Dragoni mari, dragoni mici, dragoni de mărime mijlocie. Oameni cu condeie în mâini, oameni cu stele în mâini și oameni cu semne din naștere în formă de crai-nou pe frunți. Luna își lipi degetele de propria frunte. Avea același semn din naștere.

Mai era sculptat un munte, pe urmă un munte fără vârf din care ieșea fum ca un nor și un munte în craterul căruia se arunca un dragon.

Ce însemna asta?

— Cra, zise cioara. „E aproape", voia să spună.

— Lasă-mă puțin, zise Luna.

Auzi un foșnet de hârtie.

Și o tânguire slabă undeva sus.

Ridică privirea. Cioara țâșni spre ea într-un viraj scurt, toată numai pene negre, cioc negru și cârâit speriat. Se întoarse apoi în zbor și i se aruncă în brațe, cuibărindu-și adânc ciocul în îndoitura cotului ei.

Cerul se umplu dintr-odată de păsări de toate felurile și mărimile. Se adunau cu zvon mare, strângându-se, răsfirându-se și cotind încolo și-ncoace. Țipau, cârâiau și se roteau în cârduri mari, apoi coborâră spre satul distrus, ciripind, fremătând și învârtindu-se aproape de el.

Dar nu erau câtuși de puțin păsări. Erau făcute din hârtie. Își îndreptau fețele fără ochi spre fata de jos.

— Magie, șopti Luna. Asta face magia.

Și, pentru prima oară, înțelese.

33

În care Vrăjitoarea întâlneşte o cunoştinţă veche

Când fusese mică de tot, Xan trăise într-un sat din pădure. Tatăl ei, din câte îşi amintea, era cioplitor în lemn. De linguri, mai ales. Şi de animale. Mama culegea florile unor anumiţi cârcei căţărători, le storcea seva şi o combina cu miere scoasă din stupii de albine sălbatice cocoţaţi în copacii cei mai înalţi. Se urca în vârful copacilor sprintenă ca un păianjen şi cobora mierea în coşuri legate cu frânghie pe care trebuia să le prindă Xan. Xan nu avea voie s-o guste. Teoretic. Dar o gusta oricum. Iar mama cobora şi săruta mierea de pe buzele fetiţei.

Îşi amintea lucrul ăsta şi o durea sufletul. Erau oameni harnici, părinţii ei. Neînfricaţi. Nu le ţinea minte feţele, dar îşi amintea cum se simţea în apropierea lor. Îşi amintea mirosul sevei de copac, al rumeguşului, al polenului. Îşi amintea strânsoarea unor degete mari pe umerii mici şi răsuflarea mamei când îşi lipea buzele de creştetul ei. Iar pe urmă muriseră. Sau dispăruseră. Sau n-o mai iubiseră şi plecaseră. Xan habar n-avea.

Învăţaţii spuneau că o găsiseră singură în pădure.

Una dintre ei o găsise. Femeia cu vocea clară şi precisă. Şi cu inimă de tigru. Ea o adusese pe Xan la castel cu atâţia ani în urmă.

Xan își odihni aripile într-un ungher scobit dintr-un copac înalt. În ritmul ăsta dura o veșnicie să ajungă la Protectorat. Ce-o fi fost în mintea ei? Mai bine alegea un albatros. N-ar fi trebuit decât să țină aripile desfăcute și să lase restul în seama vântului.

— Acum nu mai contează, ciripi ea cu voce de pasăre. O să ajung cum pot. Pe urmă mă întorc la Luna mea. Voi fi acolo când se va arăta magia. Am s-o învăț cum s-o folosească. Cine știe? Poate m-am înșelat. Poate că magia din ea nu va ieși la iveală niciodată. Poate că nici n-o să mor. Se pot întâmpla o mulțime de lucruri.

Căutând ceva dulce, înfulecă o înghițitură din furnicile care mișunau pe scoarța copacului. Nu era cine știe ce, dar își potolise cât de cât foamea. Pe urmă își înfoie penele ca să-i țină cald, închise ochii și adormi.

Deasupra copacilor răsări luna, mare și rotundă ca un dovleac copt. Lumina ei căzu peste Xan și o trezi.

— Mulțumesc, șopti ea, simțind razele de lună pătrunzându-i în oase, mângâindu-i încheieturile și potolindu-i durerea.

— Cine-i acolo? se auzi o voce. Te avertizez! Sunt înarmat!

Xan nu se putu abține. Vocea aceea suna atât de speriată! Atât de pierdută! Iar ea îi putea sări în ajutor. Și se umpluse de lumina lunii. Dacă mai aștepta o clipă, putea fi în stare s-o adune în aripi și s-o bea până se sătura. N-avea cum să rămână plină de ea, desigur, era prea poroasă. Dar *deocamdată* se simțea minunat. Sub ea, o siluetă se mișca iute încolo și-ncoace; se gheboșa; se uita de la stânga la dreapta și înapoi la stânga. Era îngrozită. Iar pe Xan lumina lunii o însufleța. O umplea

de compasiune. Se ridică în zbor din ascunzătoare şi dădu ocol siluetei. Era un tânăr. El ţipă, aruncă piatra din mână şi o lovi pe Xan în aripa stângă. Ea căzu la pământ fără să apuce măcar să piuie.

Antain îşi dădu seama că nu se năpustise asupra lui o vrăjitoare fioroasă, aşa cum presupunea (poate călare pe un dragon şi cu un toiag aprins în mâini), ci o păsărică maronie care pesemne căuta ceva de mâncare. Îl cuprinse imediat ruşinea. De îndată ce piatra îi zbură dintre degete, îşi dori s-o fi putut aduce înapoi. Oricât făcuse el pe grozavul în faţa Consiliului, niciodată în viaţa lui nu sucise nici măcar gâtul unei găini pe care s-o bage-n oală. Nu era foarte sigur că *ar fi putut* s-o omoare pe Vrăjitoare.

(„Vrăjitoarea va veni să-mi ia fiul", se dojenea el. Şi totuşi. Să curmi o viaţă. Simţea cu fiecare clipă că hotărârea începea să-i slăbească.)

Pasărea îi ateriză chiar la picioare. Nu scoase niciun sunet. Abia respira. Antain era sigur că murise. Îşi înăbuşi un suspin.

Apoi – miracol! – pieptul păsării se ridică şi coborî, se ridică şi coborî. Aripa i se îndoia în afară într-un mod oribil. Ruptă. În mod sigur.

Antain se lăsă în genunchi.

— Îmi pare rău, oftă el. Îmi pare tare, tare rău.

Luă pasărea în palme. Nu părea sănătoasă. Cum să fi fost sănătoasă, în pădurea asta blestemată? Jumătate din apă era otrăvită. Vrăjitoarea. Totul avea de-a face cu Vrăjitoarea. Blestemat să-i fie numele! Duse pasărea la piept, încercând s-o încălzească cu trupul lui.

— Îmi pare tare, tare rău, zise el din nou.

Pasărea deschise ochii. O rândunică, își dădu seama Antain. Ethyne adora rândunicile. Doar gândul la Ethyne îi spintecă inima în două. Ce dor îi era de ea! Ce dor îi era de fiul lor! Ce n-ar da să-i vadă din nou!

Pasărea îl privi urât. Strănută. Tânărul n-o putea învinovăți.

— Ascultă, îmi pare rău pentru aripa ta. Și din păcate nu mă pricep să te vindec. Dar soția mea, Ethyne...

Vocea i se frânse când îi rosti numele.

— Ethyne e deșteaptă și bună. Lumea vine mereu la ea cu animale rănite. Ea te poate ajuta. Știu sigur.

Legă partea de sus a vestei și făcu un mic buzunar, apoi puse pasărea înăuntru la adăpost. Pasărea ciripi. „Nu-i place de mine", se gândi Antain. Ca și cum ar fi vrut să-i dea dreptate, pasărea îl ciupi de degetul arătător imediat ce îl aduse prea aproape de ea. Îi dădu sângele.

Pe lângă fața lui Antain fâlfâi un fluture de noapte, atras probabil de lumina lunii reflectată de pielea lui. Se gândi iute, îl înșfăcă și i-l oferi păsării.

— Poftim, zise el. Ca să vezi că nu-ți vreau răul.

Pasărea îl privi iar urât. Pe urmă înhăță cu șovăială fluturele dintre degetele lui și îl înfulecă din trei îmbucături.

— Așa. Vezi?

Tânărul se uită la lună, apoi la hartă.

— Haide. Vreau să ajung sus pe culme și pe urmă ne putem odihni.

Și astfel Antain și Vrăjitoarea înaintară mai adânc în pădure.

*

Sora Ignatia simțea cum devenea tot mai slăbită pe minut ce trecea. Se străduise să înghită cât mai multă suferință – nici nu-i venise să creadă cât de multă suferință plutea deasupra orașului! Nori mari și delicioși, stăruitori ca ceața. Se depășise într-adevăr pe sine, iar acum își dădea seama că nu-și îngăduise niciodată să se admire așa cum merita cu adevărat. Un oraș întreg transformat într-un veritabil izvor de suferință. O cupă care se umplea necontenit. În toată istoria celor Șapte Ere nu mai reușise nimeni, niciodată, o astfel de ispravă. Ar fi trebuit să i se închine ode. Sau măcar cărți.

Acum însă, după două zile fără acces la suferință, era deja slăbită și secătuită de puteri. Tremura. Izvoarele ei de magie se epuizau în fiecare clipă. Trebuia să-l găsească pe băiatul acela. Rapid.

Se opri și se lăsă în genunchi lângă un pârâu, cercetând pădurea din jur după semne de viață. În pârâu erau pești, dar peștii sunt obișnuiți cu soarta lor în viață și nu-i încearcă de obicei vreo suferință. Sus era un cuib de grauri cu pui de nici două zile. I-ar fi putut strivi unul câte unul ca să mănânce durerea mamei, sigur că da. Numai că suferința păsărilor nici nu se compara ca putere cu cea a mamiferelor. Iar mamifere nu existau pe o rază de mai mulți kilometri. Sora Ignatia oftă. Adună cele necesare să înjghebe o oglindă magică – puțină sticlă vulcanică din buzunar, oasele unui iepure ucis de curând și un șiret de gheată pe care îl avea în plus, pentru că era întotdeauna util să pui și cel mai folositor lucru pe care îl aveai la îndemână. Nimic nu-i mai folositor ca

un șiret. Nu putea construi ceva cu puteri la fel de mari ca uriașele oglinzi magice mecanice pe care le avea în Turn, dar nici nu voia să afle foarte multe.

Nu-l văzu pe Antain. Avea însă o idee pe unde se afla și era destul de sigură că zărise o pată pe unde credea ea că este, numai că ceva îi bloca vederea.

— Magie? murmură ea. N-are cum.

Toți magicienii de pe pământ – cel puțin toți care se pricepeau cu adevărat – pieriseră acum cinci sute de ani, când erupsese vulcanul. Sau aproape erupsese. Proștii! O trimiseseră pe ea cu Cizmele ei de Șapte Leghe să salveze oamenii din satele răsfirate în pădure. Ce-i mai salvase! Îi adunase pe toți teferi și nevătămați în Protectorat. Toată suferința lor fără sfârșit concentrată într-un singur loc. Exact cum plănuise.

Își linse buzele. Îi era nespus de foame. Trebuia să cerceteze împrejurimile.

Ținu oglinda magică în dreptul ochiul și scrută restul pădurii. Altă pată. „Ce are oglinda asta?" se întrebă ea. Strânse nodurile mai bine. Tot o pată. Îi era foame, asta era concluzia. Chiar și descântecele simple devin grele dacă le faci când ești slăbit.

Sora Ignatia se uită la cuibul graurilor.

Pe urmă cercetă muntele. Rămase cu răsuflarea tăiată.

— Nu se poate! strigă ea.

Se mai uită o dată.

— Cum de mai trăiești, urâciune?

Se frecă la ochi și se uită a treia oară.

— Credeam că te-am omorât, Glerk, șopti ea. Ei bine, cred că va trebui să încerc din nou. Supărătoare

creatură! Aproape că mi-ai zădărnicit planurile o dată. Nu te pot lăsa să mi le zădărnicești și a doua oară.

„Mai întâi o gustare", se gândi ea. Sora Ignatia vârî în buzunar oglinda magică și se căţără pe creanga cu cuibul de grauri. Se întinse și înșfăcă un pui care se zbătea. Îl strivi în pumn sub ochii îngroziţi ai mamei. Durerea de păsăruică a mamei era măruntă. Dar ajungea. Sora Ignatia își linse buzele și mai strivi un pui.

„Acum mai rămâne să-mi amintesc unde am ascuns Cizmele de Șapte Leghe", se gândi ea.

34

În care Luna întâlneşte o femeie în pădure

Păsările de hârtie se aşezară pe crengi, pe pietre, pe ruinele hornurilor, ale pereţilor şi ale clădirilor vechi. Nu scoteau alt sunet decât foşnetul hârtiei şi scârţâitul cutelor. Îşi liniştiră trupurile şi se întoarseră cu faţa spre fata de jos. Nu aveau ochi. Dar cu toate acestea o urmăreau. Luna simţea.

— Salut, zise ea, pentru că nu ştia ce altceva să spună.

Păsările de hârtie nu spuseră nimic. Cioara, pe de altă parte, nu putea să-şi ţină gura. Zbură rotindu-se în sus şi se repezi spre un mănunchi de crengi de pe braţul întins al unui stejar bătrân, strigând tot timpul:

— Cra, cra, cra, cra.

— Ssst, o certă Luna.

Se uita ţintă la păsările de hârtie. Îşi mişcau capetele la unison, mai întâi aţintindu-şi ciocurile spre fata de jos, pe urmă ca s-o urmărească pe cioara înnebunită, apoi din nou spre fată.

— Cra, zise cioara. „Mă bagă în sperieţi."

— Şi pe mine, zise Luna uitându-se la păsări.

Se împrăştiară şi pe urmă se adunară la loc, planând deasupra ei ca un nor mare şi unduitor înainte să se aşeze înapoi pe crengile stejarului.

„Mă cunosc", se gândi Luna.

„Cum de mă cunosc?"

„Păsările, harta, femeia din visele mele. Ea e aici, ea e aici, ea e aici."

Trebuia să se gândească la prea multe. Lumea avea în ea prea multe lucruri de ştiut, iar mintea Lunei era plină. O durea capul, exact în mijlocul frunţii.

Păsările de hârtie se uitau fix la ea.

— Ce vreţi de la mine? întrebă Luna.

Păsările de hârtie rămaseră pe locurile lor. Erau prea multe ca să le poţi număra. Aşteptau. Dar ce anume?

— Cra, zise cioara. „Cui îi pasă ce vor ele? Păsările de hârtie îţi dau fiori."

Chiar că-ţi dădeau fiori. Dar în acelaşi timp erau frumoase şi stranii. Căutau ceva. Voiau să-i spună ceva.

Luna se aşeză pe pământ, cu un ochi la păsări. O lăsă pe cioară să i se cuibărească în poală. Închise ochii, apoi scoase caietul şi un ciot de creion. Cândva îşi lăsase mintea să rătăcească în timp ce se gândea la femeia din vis. Apoi desenase o hartă. Iar harta era corectă. Sau cel puţin aşa se dovedise până acum. „Ea e aici, ea e aici, ea e aici", scria pe hartă, iar Luna nu putea bănui decât că îi spunea adevărul. Dar acum avea nevoie să facă să se întâmple altceva. Trebuia să afle unde era bunica.

— Cra, zise cioara.

— Ssst, zise Luna fără să deschidă ochii. Încerc să mă concentrez.

Păsările de hârtie o urmăreau. Le simţea. Pe urmă îşi simţi mâna alunecând pe pagină. Încercă să-şi aducă în minte chipul bunicii. Atingerea mâinii ei. Mirosul pielii. Îngrijorarea îi strânse inima în pumn şi două lacrimi

fierbinți i se rostogoliră pe obraji, apoi căzură pe hârtie cu un plescăit.

— Cra, zise cioara. Însemna „Pasăre".

Luna deschise ochii. Cioara avea dreptate. Nici vorbă s-o fi desenat pe bunica. Desenase o tâmpită de pasăre. Una care stătea în mâna unui bărbat.

— Ce naiba? mormăi Luna, cu inima cât un purice.

Cum putea s-o găsească pe bunica? Serios, cum?

— Cra, zise cioara. „Tigru."

Luna se ridică clătinându-se în picioare, dar rămase cu genunchii bine îndoiți.

— Stai pe-aproape, îi șoptii ciorii.

Își dorea ca păsările să fi fost făcute din ceva mai consistent ca hârtia. Din piatră, poate. Sau din oțel tăios.

— Ei, ei, zise o voce. Ce avem noi aici?

— Cra, zise cioara. „Tigru."

Nici vorbă de tigru. Era o femeie.

„Atunci de ce îmi este atât de frică?"

La sosirea Marelui Senior, flancat de două dintre Surorile Stelei înarmate până în dinți, Ethyne se ridică în picioare. După toate aparențele, nu se speriase câtuși de puțin. Asta era enervant, zău. Marele Senior se încruntă într-un fel despre care considera că-l face impozant. Fără niciun efect. Ca să fie totul și mai rău, femeia părea nu numai să le cunoască pe cele două gărzi din stânga și din dreapta lui, ci chiar să fie prietenă cu ele. Se lumină la față văzându-le venind, iar ele îi zâmbiră.

— Lillienz! zise Ethyne, zâmbindu-i gărzii de corp din stânga. Și scumpa mea Mae, adăugă, trimițându-i o bezea celei din dreapta.

Nu era intrarea pe care și-o dorise Marele Senior. Își drese glasul. Femeile din încăpere păreau să nu bage de seamă că era și el prezent. Asta îl scotea din pepeni.

— Bine ai venit, unchiule Gherland, zise Ethyne și făcu o mică plecăciune. Am apă fierbinte în ceainic și mentă proaspătă din grădină. Să-ți fac un ceai?

Marele Senior Gherland strâmbă din nas.

— Majoritatea gospodinelor, doamnă, zise el acru, nu s-ar obosi să crească fleacuri parfumate în grădină, când sunt atâtea guri de hrănit și atâția vecini de îngrijit. De ce nu cultivi ceva mai hrănitor?

Ethyne continuă să se miște netulburată prin bucătărie. Își legase pruncul la piept cu o pânză frumoasă, brodată chiar de ea, fără îndoială. Toate obiectele din casă erau iscusite și frumoase. Făcute cu pricepere, pline de imaginație și utile. Gherland mai văzuse și înainte combinația asta și nu-i plăcuse. Femeia turnă apă fierbinte în două căni lucrate manual pline cu frunze de mentă și îndulci ceaiul cu miere de la stupul ei din curte. În jurul casei erau albine, flori, chiar și păsări cântătoare. Gherland se foi neliniștit. Îi mulțumi gazdei și luă cana de ceai, convins că n-o să-i placă. Sorbi din ea. Ceaiul, își dădu el seama iritat, era cea mai delicioasă băutură pe care o gustase vreodată.

— Ei, unchiule Gherland, zise veselă Ethyne, aplecându-se să-și sărute pruncul pe creștet. Sigur știi și dumneata că o grădină este rodnică dacă-i bine cumpănită. Există plante care secătuiesc solul și plante care îl

hrănesc. Noi cultivăm mai mult decât am putea mânca vreodată, sigur că da, și împărțim mare parte din recoltă. După cum știi, nepotul dumitale este gata oricând să sară în ajutorul altora.

În caz că pomenirea soțului ei îi provocase vreo suferință, nu lăsă să se vadă. Fata părea incapabilă să sufere, prostuța. Părea mai degrabă să strălucească de mândrie. Gherland era nedumerit. Se străduí să n-o arate.

— Așa cum știi, copilă, Ziua Sacrificiului se apropie cu repeziciune.

Se așteptase s-o vadă pălind la auzul acestor vorbe. Se înșelase.

— Știu prea bine, unchiule, zise ea, sărutându-și încă o dată pruncul.

Ridică privirea și o întâlni pe a lui, cu o expresie în care se citea clar că se considera egala Marelui Senior. Bătrânul rămase mut în fața unei asemenea impertinențe.

— Dragă unchiule, zise blând Ethyne, de ce-ai venit? Ești bine-venit în casa mea oricând dorești, desigur, iar soțul meu și cu mine suntem întotdeauna bucuroși să te vedem. Dar Sora-Șefă este de obicei aceea care vine să intimideze familiile copiilor condamnați. Am așteptat-o toată ziua.

— Ei bine, Sora-Șefă este indisponibilă, zise Gherland. Am venit eu în locul ei.

Ethyne îl privi pătrunzător.

— Cum adică „indisponibilă"? Unde-i Sora Ignatia?

Marele Senior își drese glasul. Nu era obișnuit să-l ia lumea la întrebări. În Protectorat, oamenii nu puneau prea multe întrebări – își acceptau soarta fără să

crâcnească, așa cum se cuvenea. Tânăra asta, pruncul ei... „Nu putem spera decât că va înnebuni la fel ca cea de odinioară", se gândi Gherland. Fără discuție, era de preferat să stea închisă în Turn decât să pună întrebări obraznice la mesele de familie. Marele Senior își drese iarăși glasul.

— Sora Ignatia este plecată cu treburi, zise el rar.

— Ce fel de treburi? întrebă fata mijind ochii.

— Personale, bănuiesc, răspunse Gherland.

Ethyne se ridică în picioare și se apropie de cele două gărzi. Fuseseră instruite, desigur, să nu-i privească direct pe cetățeni și să se uite impasibile dincolo de ei. Trebuiau să se uite cum se uită o piatră și să simtă ce simte o piatră. Ăsta era semnul distinctiv al soldaților buni, iar toate Surorile erau soldați buni. Dar aceste gărzi părură să roșească atunci când fata se apropie de ele. Lăsară privirile în pământ.

— Ethyne, nu! șopti una din ele.

— Mae, zise Ethyne. Uită-te la mine. Și tu, Lillienz.

Gherland rămase cu gura căscată. Nu mai văzuse în viața lui așa ceva. Ethyne era mai măruntă decât oricare dintre gărzi. Și totuși părea să le domine pe amândouă.

— Ei bine, mă văd silit să obiectez... zise el repede.

Ethyne nu-l băgă în seamă.

— Tigrul a plecat la vânătoare?

Gărzile nu spuseră nimic.

— Simt că ne îndepărtăm de subiectul discuției... începu Gherland.

Ethyne ridică o mână, cerându-i unchiului prin alianță să tacă. Iar el, culmea, chiar tăcu. Nu-i venea să creadă.

— Noaptea, Mae? continuă tânăra femeie. Răspunde-mi. Tigrul a plecat la vânătoare?

Garda își lipi strâns buzele, ca și cum încerca să țină vorbele înăuntru. Se feri puțin.

— Ce înseamnă asta? izbucni Gherland. Care tigri? Ești prea mare pentru astfel de jocuri copilărești.

— Liniște! ordonă Ethyne.

Din nou, de neînțeles, Gherland tăcu. Era uluit.

Garda își mușcă buza și ezită o clipă. Apoi se aplecă spre Ethyne.

— Eu nu m-am gândit niciodată la asta așa cum ai făcut-o tu, dar ai dreptate. Nu se mai aude zgomot de labe ca de pisică. Nu mai mârâie nimic. De mai multe zile. Iar noi toate dormim fără grijă, zise garda închizând ochii. Prima oară după mulți ani.

Ethyne își înconjură pruncul de la piept cu brațele. Băiețelul oftă în somn.

— Așadar, Sora Ignatia nu e în Turn. Nu-i nici în Protectorat, altfel aș fi aflat. Înseamnă că a plecat în pădure. Și are de gând să-l omoare, n-am nicio îndoială, murmură Ethyne.

Se duse spre Gherland. El mijii ochii. În casa asta totul strălucea. Deși restul orașului era scufundat în ceață, casa asta era scăldată de lumină. Soarele se revărsa pe ferestre. Toate suprafețele luceau. Până și Ethyne părea să strălucească, aidoma unei stele înfuriate.

— Draga mea...

— TU!

Vocea lui Ethyne era ceva între muget și șuierat.

— Să-ți explic... zise Gherland, simțind că se fărâmițează și arde ca hârtia.

— TU MI-AI TRIMIS SOȚUL ÎN PĂDURE CA SĂ MOARĂ.

Femeia avea ochii în flăcări. Avea părul în flăcări. Până și pielea îi ardea. Gherland simți că începeau să i se pârlească genele.

— Poftim? Ce prostie spui! Adică...

— PROPRIUL TĂU NEPOT!

Scuipă pe podea, un gest barbar care venind din partea ei păru ciudat de adorabil. Pentru prima oară în viață, lui Gherland i se făcu rușine.

— AI TRIMIS DUPĂ EL O UCIGAȘĂ. DUPĂ PRIMUL NĂSCUT AL UNICEI TALE SURORI ȘI CEL MAI BUN PRIETEN AL TĂU. Vai, unchiule, cum ai putut?

— Nu-i cum crezi tu, draga mea. Stai jos, te rog. Suntem în familie. Hai să discutăm...

Dar Gherland simțea cum se năruia pe dinăuntru. Sufletul lui se frânse în mii de bucăți.

Ethyne trecu pe lângă el cu pași mari și se întoarse la cele două gărzi înarmate.

— Doamnelor, li se adresă ea. Dacă vreuna din voi a avut pentru mine măcar o fărâmă de afecțiune și respect, vă cer cu smerenie ajutorul. Am anumite lucruri de făcut și aș dori să le termin înainte de Ziua Sacrificiului, care, cum știm cu toții, nu așteaptă pe nimeni.

Aici îi aruncă lui Gherland o privire otrăvită și lăsă vorbele să plutească în aer o vreme. Pe urmă continuă.

— Cred că trebuie să-mi vizitez fostele Surori. Pisica e plecată. Pot intra în scenă șoarecii. Și un șoarece poate să facă multe, să știți.

— Of, Ethyne, zise Sora pe nume Mae, luând-o de braț pe tânăra mamă. Ce dor mi-a fost de tine!

Cele două femei plecară mână în mână. Cealaltă gardă șovăi, se uită la Marele Senior, apoi dădu fuga după ele.

— Sunt dator să vă spun că asta este deosebit de... zise Marele Senior, uitându-se în jur. Adică, există niște reguli, să știți.

Se ridică în picioare și se uită trufaș, dar nu mai era nimeni în încăpere.

— Reguli!

Păsările de hârtie nu se clintiră. Cioara nu se clinti. Nici Luna nu se clinti.

Femeia însă păși mai aproape fără să facă niciun zgomot. Luna nu-și dădea seama câți ani avea. Acum părea foarte tânără. Peste o clipă părea incredibil de bătrână.

Luna nu spuse nimic. Femeia ridică privirea spre păsările de pe crengi. Miji ochii.

— Am mai văzut șmecheria asta, zise ea. Tu le-ai făcut?

Se uită din nou la Luna, care simți că ochii femeii o sfredelesc fix în mijloc. Strigă de durere.

Femeia îi zâmbi larg.

— Nu, zise ea. Nu e magia ta.

Rostit cu voce tare, cuvântul o făcu pe Luna să simtă că îi crapă capul în două. Își apăsă fruntea cu palmele.

— Te doare? zise femeia. Mare suferință e durerea, nu crezi?

În vocea ei se simțea o nuanță ciudată de speranță. Luna rămase ghemuită la pământ.

— Nu, zise ea, cu vocea clară, pregătită, ca un arc întins. Nu-i suferință. E doar enervantă.

Zâmbetul femeii se transformă în încruntare. Se uită în spate la păsările de hârtie. Le zâmbi strâmb.

— Adorabile, păsările astea, zise ea. Sunt ale tale? Le-ai primit în dar?

Luna ridică din umeri.

Femeia lăsă capul pe-o parte.

— Uite cum se ţin scai de tine şi aşteaptă să le vorbeşti. Totuşi, nu sunt magia ta.

— Nimic nu-i magia mea, zise Luna.

Păsările din spatele ei foşniră din aripi. Luna s-ar fi întors să le privească, dar asta însemna s-o scape din ochi pe femeie şi ceva îi spunea că n-ar fi fost nimerit.

— Eu nu mă pricep deloc la magie, continuă ea. De ce m-aş pricepe?

Femeia râse, deloc prietenos.

— Ei, n-aş spune asta, prostuţo.

Luna hotărî că nu putea s-o sufere pe femeie.

— Aş spune chiar că unele lucruri sunt născute din magia ta. Mai urmează şi altele, dacă nu mă înşel. Deşi s-ar părea că cineva a încercat să-ţi ascundă puterile magice. Interesant, zise ea aplecându-se cercetător. Recunosc descântecul ăsta. Vai de mine, au trecut ani de-atunci!

Ca la un semn, păsările de hârtie se ridicară cu mare fluturare de aripi şi se aşezară apoi lângă fată. Îşi aţinteau ciocurile spre străină, iar Luna simţi clar că deveniseră cumva mai dure, mai ascuţite, mai periculoase decât înainte. Femeia tresări uşor şi se trase înapoi un pas sau doi.

— Cra, zise cioara. „Mai mergi."

Pietrele de sub mâinile Lunei începură să tremure şi să se înfioreze. Păreau să facă să vibreze până şi aerul. Chiar pământul se scutura.

— În locul tău, n-aș avea încredere în ele, zise femeia. Se știe că au mai atacat și altă dată.

Luna o privi cu îndoială.

— Nu mă crezi? Bine. Femeia care le-a făcut e primejdioasă. Și distrusă. A suferit până când n-a mai putut suferi, iar acum este nebună de legat. Și inutilă, ridică ea din umeri.

Luna nu înțelegea de ce o înfuria așa de rău femeia aceea. Trebuia să se abțină din răsputeri pornirii să sară și să-i tragă un șut în fluierul piciorului cât putea de tare.

— Aha, îi zâmbi larg străina. Furie. Foarte frumos. Mie nu-mi folosește la nimic, din păcate, dar, cum deseori precede suferința, mărturisesc că-mi place. Îmi place chiar mult, își linse ea buzele.

— Nu cred că vom deveni prietene, mârâi Luna.

„O armă", se gândi ea. „Am nevoie de o armă."

— Nu, zise femeia. Nici eu nu cred. Am venit aici să iau ce-mi trebuie și pe urmă îmi văd de drum. Eu...

Se opri. Ridică o mână.

— Stai puțin.

Femeia se întoarse și intră în ruinele satului. În centrul lor era un turn care nu părea în stare să mai stea în picioare multă vreme. În temelia lui era o spărtură mare, ca o gură căscată de surpriză.

— Erau în Turn, zise femeia, mai mult pentru sine. Le-am pus chiar eu acolo. Acum îmi amintesc.

Alergă spre spărtură și se lăsă în genunchi pe pământ. Cercetă cu privirea bezna dinăuntru.

— Unde-mi sunt cizmele? șopti ea. Veniți încoace, scumpele mele.

Luna se uită lung la ea. Visase ceva, nu foarte demult. Fusese sigur vis, nu-i așa? Fyrian scormonise într-o gaură dintr-un turn și scosese afară o pereche de cizme. Cu siguranță fusese un vis, pentru că Fyrian era ciudat de mare. Și pe urmă îi adusese ei cizmele. Iar ea le pusese într-un cufăr.

Cufărul ei!

Până în clipa asta nu se mai gândise la ele.

Dădu din cap ca să alunge gândul.

— UNDE SUNT CIZMELE MELE? zbieră femeia.

Luna se făcu mică.

Străina se ridică în picioare, iar rochia largă i se umflă în jurul trupului. Ridică mâinile deasupra capului și împinse aerul din fața ei cu o mișcare amplă, năucitoare. Turnul se prăbuși ca din senin. Luna se rostogoli pe pietre cu un scâncet. Cioara, îngrozită de zgomot, praf și zguduitură, țâșni spre cer. Se învârti prin aer, blestemând tot timpul.

— Oricum stătea să cadă, șopti Luna, încercând să dea un înțeles celor văzute.

Se uită prin norul de praf, țărână și sfărâmături la mormanul de moloz și la silueta îndoită spre spate a femeii care ținea brațele desfăcute larg, de parcă voia să prindă cerul. „Nimeni nu poate avea atât de multă putere", se gândi ea. „Nu-i așa?"

— AU DISPĂRUT! urlă femeia. CIZMELE AU DISPĂRUT!

Se întoarse și păși furioasă spre Luna. Răsuci aerul din fața ei cu un gest scurt din încheietura mâinii și o sili să se ridice în picioare. Femeia rămase cu palma stângă deschisă, ținând aerul cu degetele încleștate ca niște gheare și țintuind-o pe Luna de la câțiva metri distanță.

— Nu sunt la mine! scânci Luna.

Strânsoarea femeii o durea. Simţi cum o cuprinde frica şi cum se împrăştie în ea ca un nor de furtună. Pe măsură ce creştea frica, creştea şi zâmbetul femeii. Luna se strădui din răsputeri să-şi păstreze calmul.

— Eu abia am ajuns aici, adăugă ea.

— Dar le-ai atins, şopti femeia. Le văd urmele pe mâinile tale.

— Ba nu! zise Luna, ascunzând mâinile în buzunare.

Încercă să alunge amintirea visului.

— Spune-mi unde sunt!

Femeia ridică mâna dreaptă şi, chiar de la distanţă, Luna îi simţi degetele pe gât. Începu să se sufoce.

— Spune-mi chiar acum! zise femeia.

— Dă-mi drumul! gâfâi Luna.

Dintr-odată, totul se puse în mişcare. Păsările se ridicară de pe crengile lor şi se adunară în spatele fetei.

— Of, prostuţo, râse femeia. Crezi că trucurile tale pot să...

Păsările atacară, învolburându-se ca un taifun. Făcură aerul să tremure. Făcură pământul să se zguduie. Îndoiră trunchiurile copacilor.

— IA-LE DE PE MINE! urlă femeia dând din mâini.

Păsările îi tăiau mâinile. Îi tăiau fruntea. O atacau fără milă.

Luna strânse cioara la piept şi o rupse la fugă cât o ţineau picioarele.

35

În care lui Glerk nu-i miroase a bine

— Mă mănâncă, Glerk, zise Fyrian. Mă mănâncă peste tot. Ca pe nimeni altul pe lumea asta.

— Dragă băiete, zise Glerk apăsat, de unde poţi şti?

Închise ochii şi inspiră adânc. „Unde s-a dus?“ se întrebă el. „Unde eşti, Xan?“ Îşi simţea inima cuprinsă de cârceii fricii, strângând-o gata să i-o oprească. Fyrian se cocoţase exact în spaţiul dintre ochii mari şi depărtaţi ai monstrului şi începu să-şi scarpine nebunește spatele. Glerk dădu ochii peste cap.

— N-ai văzut lumea niciodată. S-ar putea să nu te mănânce pe tine cel mai tare.

Fyrian se scărpină pe coadă, pe burtă, pe gât. Se scărpină pe urechi, pe cap, pe botul lung.

— Dragonii năpârlesc? întrebă el din senin.

— Poftim?

— Năpârlesc? Ca şerpii? insistă Fyrian, ocupându-se de flancul stâng.

Glerk se gândi. Îşi scrută mintea. Dragonii erau specii solitare. Existau puţini, la distanţe mari între ei. Greu de studiat. Din experienţa lui, nici măcar dragonii nu ştiau mare lucru despre dragoni.

— Nu știu, prietene, zise el în cele din urmă. Poetul ne spune:

Fiecare animal muritor trebuie să-și găsească
Locul Potrivit –
fie el în pădure, în mlaștină, pe câmp sau în foc.

Poate că vei afla tot ce vrei să știi atunci când îți vei găsi Locul Potrivit.

— Dar care-i Locul meu Potrivit? întrebă Fyrian, chinuindu-și pielea de parcă avea de gând s-o smulgă.

— Dragonii s-au născut din stele. Asta înseamnă că Locul Potrivit pentru tine este focul. Treci prin foc și vei ști cine ești.

Fyrian stătu pe gânduri.

— Mi se pare o idee îngrozitoare, zise el în cele din urmă, scărpinându-se pe burtă. Nu vreau deloc să trec prin foc. Locul tău Potrivit care este, Glerk?

Monstrul mlaștinii oftă.

— Al meu?

Oftă din nou.

— Balta, zise el. Mlaștina.

Își apăsă inima cu mâna dreaptă de sus.

— Mlaștina, Mlaștina, Mlaștina, murmură el în ritmul bătăilor inimii. Mlaștina este inima lumii. Este pântecele lumii. Este poemul din care s-a născut lumea. Eu *sunt* Mlaștina.

Fyrian se încruntă.

— Ba nu ești, zise el. Tu ești Glerk. Și ești prietenul meu.

— Uneori oamenii nu sunt un singur lucru. Eu sunt Glerk. Sunt prietenul tău. Sunt familia Lunei. Sunt

Poet. Sunt creator. Și sunt Mlaștina. Dar pentru tine sunt pur și simplu Glerk. Glerk *al tău.* Și te iubesc foarte mult.

Era adevărat. Glerk îl iubea pe Fyrian. La fel cum o iubea pe Xan. La fel cum o iubea pe Luna. La fel cum iubea lumea întreagă.

Inspiră din nou. Ar fi trebuit să simtă vântul sau măcar *una* dintre vrăjile lui Xan. De ce nu reușea?

— Ai grijă, Glerk, zise dintr-odată Fyrian.

Făcu un salt în fața monstrului și pe urmă îi plană prin fața nasului, arătând în spate cu degetul mare.

— Pământul de acolo e foarte subțire, doar o coajă de piatră cu foc dedesubt. Te-ai prăbuși cu siguranță.

Glerk încreți fruntea.

— Ești sigur?

Se uită cercetător la întinderea de pietre dinaintea lui. Dintre ele ieșeau valuri de căldură.

— Aici n-ar trebui să ardă nimic.

Dar Fyrian avea dreptate. Se vedea clar că șirul de pietre ardea. Iar muntele zumzăia dedesubt. Se mai întâmplase și înainte, când un munte întreg amenințase să se decojească la fel ca un bulb de Zirin prea copt.

După erupție și după dopul magic cu care fusese oprită, vulcanul nu mai dormise niciodată profund, nici măcar la început. Huruise mereu, se foise, nu stătea locului. Dar de data asta era altfel. Era *mai mult.* Pentru prima dată în cinci sute de ani, lui Glerk îi era frică.

— Fyrian, băiete, zise monstrul, hai s-o luăm la picior, bine?

Începură să meargă pe marginea înaltă a șirului de pietre, căutând un loc pe unde să traverseze fără pericol.

Monstrul uriaş se uită prin pădure, cercetând tufărişul cu ochii mijiţi ca să vadă cât mai departe. Pe vremuri se pricepea mai bine la treaba asta. Pe vremuri se pricepea mai bine la multe lucruri. Respiră adânc, de parcă încerca să tragă pe nas tot muntele.

Fyrian îl privea curios.

— Ce se întâmplă, Glerk? zise el.

Glerk clătină din cap.

— Cunosc mirosul ăsta.

Închise ochii.

— Mirosul lui Xan?

Fyrian bătu din aripi şi se aşeză la locul lui pe capul monstrului. Încercă să închidă ochii şi să adulmece şi el, dar sfârşi prin a strănuta.

— Eu *ador* mirosul lui Xan. Îmi place *enorm*.

Glerk clătină din cap încet, să nu cadă Fyrian.

— Nu, mârâi el grav. E mirosul altcuiva.

Când voia, Sora Ignatia putea alerga repede. Repede ca un tigru. Repede ca vântul. Mai repede decât alerga acum, în orice caz. Dar nici vorbă să fi fost la fel ca atunci când avea cizmele.

Of, cizmele!

Uitase cât de mult ţinea la ele pe vremuri. Demult, atunci când avea curiozitatea, plăcerea de a călători şi pornirea de a merge dintr-o parte în cealaltă a lumii şi înapoi într-o singură după-amiază. Înainte ca suferinţa delicioasă şi abundentă din Protectorat să-i fi hrănit sufletul până când devenise indolent, sătul şi magnific de gras. Acum doar gândul la cizme îi dădea o strălucire

tinerească. Erau atât de negre și de frumoase cizmele acelea, încât păreau să îndoaie lumina în jurul lor. Când le purta noaptea, Sora Ignatia se simțea plină ochi de lumina stelelor, iar dacă alegea momentul potrivit, și de lumina lunii. Cizmele se hrăneau direct din oasele ei. Magia lor era alt soi decât cea pe care o obținea din suferință. (Dar, vai, cât de ușor îi era să se ghiftuiască cu suferință!)

Acum rezervele de magie ale Sorei Ignatia începeau să scadă. Nu se gândise niciodată să pună ceva deoparte pentru zile negre. Ceața minunată din Protectorat nu era amenințată niciodată de zile negre.

„Proasto", se mustră ea. „Leneșo! Trebuie pur și simplu să-mi reamintesc să fiu abilă."

Dar mai întâi avea nevoie de cizmele acelea.

Se opri o clipă să se uite în oglinda magică. La început văzu numai întuneric, unul compact, dens, traversat de o singură dungă orizontală de lumină palidă. Foarte încet dunga se lăți și în ea apăru o pereche de mâini.

„O cutie", se gândi ea. „Cizmele sunt într-o cutie. Le fură cineva. Din nou!"

— Nu sunt pentru tine! strigă Sora Ignatia.

Cu toate că nu exista nicio posibilitate ca persoana căreia îi aparțineau mâinile s-o fi auzit – nu fără puteri magice, în orice caz –, degetele părură să șovăie. Se retraseră. Chiar tremurară puțin.

Mâinile nu erau ale fetiței, în mod clar. Erau mâini de adult. Dar ale cui?

Un picior de femeie se strecură în gura neagră a unei cizme. Cizma i se închise pe gleznă. Ignatia știa că cine le purta le putea scoate și încălța oricând dorea, și că

nu exista nicio cale de a-i fi scoase cu forţa atâta vreme cât purtătorul trăia.

„Ei bine", se gândi ea, „asta n-ar trebui să fie o problemă."

Cizmele începură să meargă spre ceva ce părea un ţarc de animale. Cine le purta nu ştia să le folosească. Cum să iroseşti puterile unor Cizme de Şapte Leghe purtându-le pe post de papuci? Era de-a dreptul o crimă, se gândi Ignatia. Ceva scandalos.

Purtătoarea cizmelor se opri lângă capre, iar caprele îi mirosiră fusta într-un fel slugarnic care Sorei Ignatia i se păru dezgustător. Pe urmă purtătoarea cizmelor începu să se plimbe prin jur.

— Aha, zise Sora Ignatia şi se uită mai atent. Hai să vedem unde te afli, da?

Văzu un copac mare cu o uşă la mijloc. Şi un smârc presărat cu flori. Smârcul i se părea cunoscut. Văzu o coastă abruptă cu o creastă zimţată...

„Cerule mare! Acelea sunt cratere?"

„Cunosc poteca aceea."

„Şi dincolo! Pietrele!"

Oare cizmele se întorseseră la vechiul castel? Sau, în fine, la locul unde *fusese* castelul?

„Acasă", se gândi ea fără să vrea. Locul acela fusese casa ei. Poate că mai era, chiar după atâţia ani. În ciuda vieţii uşoare din Protectorat, Sora Ignatia nu se mai simţise niciodată la fel de fericită cum fusese în compania vrăjitorilor şi a învăţaţilor din castel. Păcat că trebuiseră să moară. N-ar fi murit, desigur, dacă aveau cizmele, aşa cum plănuiseră. Nu le trecuse prin minte

că le-ar fi putut fura altcineva ca să fugă din calea primejdiei, lăsându-i pe toţi de izbelişte.

Şi se credeau atât de deştepţi!

Până la urmă nu existase niciodată vreun vrăjitor mai deştept decât Ignatia, îi stătea dovadă întregul Protectorat. Din păcate, nu lăsase în viaţă pe niciunul căruia să i-o dovedească. Nu mai avea decât cizmele. Care acum dispăruseră şi ele.

„Nu contează", îşi spuse ea. „Ce-i al meu e al meu. Iar asta înseamnă totul."

„Totul."

O luă la fugă pe potecă, spre casă.

36

În care o hartă se dovedește mai degrabă nefolositoare

Luna nu mai fugise în viața ei atât de mult și de repede. I se părea că fugea de ore în șir. De zile. De săptămâni. Fugea dintotdeauna. Fugea de la un bolovan la altul, de la o culme la alta. Sărea peste izvoare și pâraie. Copacii se fereau din calea ei. Nu se opri să se minuneze de ușurința cu care alerga sau de lungimea salturilor. Nu se gândea decât la femeia cu mârâit de tigru. Femeia aceea era periculoasă. Doar fuga reușea să stăvilească frica tot mai mare gata s-o cuprindă. Cioara se desprinse din strânsoarea fetei și țâșni în zbor, învârtindu-se pe deasupra capului ei.

— Cra, strigă cioara. „Nu cred că ne urmărește." Cra, strigă ea din nou. „S-ar putea să mă fi înșelat în privința păsărilor de hârtie."

Luna alergă până la o creastă abruptă de unde putea să vadă mult în jur și se asigură că nu era urmărită. Nu se vedea nimeni. Pădurea era doar pădure. Se așeză pe o piatră, deschise jurnalul și se uită la hartă. Se îndepărtase atât de mult de la traseu, încât nu mai era sigură că se afla măcar pe hartă. Oftă.

— Ei bine, zise ea, cred că am făcut o mare prostie. Nu suntem mai aproape de bunica decât la început. Și

uite! Soarele se pregătește de apus. Iar în pădure e o doamnă ciudată. Ceva nu-i în regulă cu ea, înghiți fata în sec. Nu pot explica ce anume. Dar nu vreau să se apropie de bunica. Deloc.

Creierul Lunei devenise dintr-odată doldora de lucruri pe care le știa fără să știe de unde. Mintea Lunei semăna cu o cămară mare în care dulapurile încuiate nu numai că se descuiaseră, dar chiar își deschiseseră ușile larg și își vărsaseră conținutul pe jos. Iar conținutul acela nu era deloc ceva ce Luna să-și fi amintit că pusese în dulapuri.

Era mică – nu-și amintea exact cât de mică, dar mică fără îndoială. Stătea în mijlocul unui luminiș. Avea ochii orbi. Gura uscată. Era țintuită în acel loc.

I se tăie răsuflarea. Amintirea era cât se poate de clară.

— Luna! strigase Fyrian ieșindu-i din buzunar și planând deasupra feței ei. De ce nu te miști?

— Fyrian dragă, spusese bunica. Du-te și adu-i Lunei un crin stacojiu din marginea îndepărtată a craterului înalt. Ea se joacă cu tine și se va mișca numai dacă îi aduci floarea.

— Mie-mi plac jocurile! strigase Fyrian înainte s-o șteargă iute, fluierând în zbor o melodie veselă.

Glerk se ivise de sub oglinda plină de alge roșii a smârcului. Deschisese un ochi, apoi pe celălalt. Pe urmă îi îndreptase pe amândoi spre cer.

— Alte minciuni, Xan, o mustră el.

— Unele folositoare, protestă Xan. Mint ca să protejez! Ce pot spune altceva? Nu le pot explica tot adevărul într-un fel pe care ei să-l înțeleagă.

Glerk ieşise greoi din smârc, cu mărgele negre de apă şiroind pe suprafaţa lucioasă a pielii lui şi mai negre. Se apropiase de ochii deschişi şi nemişcaţi ai Lunei. Gura lui mare se curbase dezaprobator.

— Nu-mi place treaba asta, spusese el, apucând cu două mâini faţa Lunei şi punându-i-le pe celelalte două pe umeri. Este a treia oară azi. De data asta ce s-a întâmplat?

— A fost vina mea, mormăise Xan. Puteam să jur că am simţit ceva. Un tigru care se mişca în pădure, dar nu chiar tigru, dacă pricepi. Sunt sigură că ştii la ce m-am gândit.

— A fost ea? Devoratoarea de Suferinţă?

Vocea lui Glerk se transformase într-un vuiet periculos.

— Nu. Mi-am făcut griji vreme de cinci sute de ani. Îmi bântuie visele, n-o pot confunda. De data asta n-a fost nimic. Dar Luna a văzut oglinda magică.

Glerk o luase pe Luna în braţe. Şchiopăta. Se proptise în coadă şi o lăsase pe fetiţă să se afunde în moliciunea burţii lui. Îi netezea părul cu o mână.

— Trebuie să-i spunem lui Fyrian.

— Nu putem! strigase Xan. Uite ce-a păţit după ce a zărit cu coada ochiului oglinda magică! Nu şi-a revenit nici după ce am dezmembrat oglinda, iar asta s-a întâmplat de ceva vreme. Imaginează-ţi ce s-ar întâmpla dacă Fyrian s-ar scăpa şi i-ar spune că bunica ei e vrăjitoare! Ar intra în transă de fiecare dată când m-ar vedea, absolut de fiecare dată! Şi n-ar înceta până când nu împlineşte treisprezece ani. Iar atunci ea ar căpăta puteri

magice şi eu aş dispărea. Aş dispărea definitiv, Glerk! Şi cine ar mai avea grijă de copilaşul meu?

Xan se dusese şi îşi lipise obrazul de obrăjorul Lunei, luându-l în braţe şi pe monstrul mlaştinii. Cel puţin o parte din el. Glerk era mare de tot.

— Acum ne îmbrăţişăm? spusese Fyrian întorcându-se cu floarea. Îmi plac îmbrăţişările.

Sărise în îndoitura unuia dintre braţele lui Glerk şi se vârâse în faldurile cărnoase ale trupului său, devenind din nou cel mai fericit dragon din lume.

Luna stătu nemişcată, încercând să cuprindă cu mintea ce îi dezvăluia propria ei memorie. Memoria ei desferecată.

Vrăjitoare.

Puteri magice.

Treisprezece ani.

Dispărută.

Îşi apăsă fruntea cu palmele, să nu i se mai învârtă capul. De câte ori simţise că îi zboară pur şi simplu un gând, ca o pasăre? Acum se întorceau şi se îngrămădeau la loc. Luna urma să împlinească treisprezece ani foarte curând. Iar bunica era bolnavă. Şi slăbită. Iar într-o zi foarte apropiată avea să dispară. Iar Luna urma să rămână singură. Şi cu puteri magice...

Vrăjitoare.

Era un cuvânt pe care nu-l mai auzise până atunci. Şi totuşi, când scormonea printre amintiri, îl descoperea peste tot. Oamenii îl rosteau în pieţe când Luna şi Xan vizitau oraşele din cealaltă parte a pădurii. Îl rosteau când le vizitau casele. Îl rosteau când aveau nevoie de

ajutorul bunicii – la vreo naștere, poate. Sau ca să pună capăt unei dispute.

— Bunica mea este vrăjitoare, zise Luna tare.

Era adevărat.

— Iar acum sunt și eu vrăjitoare.

— Cra, zise cioara. „Și ce-i cu asta?"

Luna o privi pieziș, încreţind buzele nemulţumită.

— Tu știai? întrebă ea.

— Cra, zise cioara. „Sigur că da. Tu ce credeai că ești? Nu-ți amintești cum ne-am întâlnit?"

Luna se uită la cer.

— Cred că nu m-am gândit la asta, zis ea.

— Cra, zise cioara. „Exact. Exact asta-i problema ta."

— O oglindă magică, murmură Luna.

Și atunci își aminti. Bunica le făcea deseori. Uneori din sfoară. Uneori dintr-un ou crud. Uneori din miezul lipicios al unei tulpini de iarba-fluturilor.

— Intenţia contează, zise Luna tare, cu oasele zbârnâind. Orice vrăjitoare bună se pricepe să facă o oglindă magică din ce are la îndemână.

Nu erau cuvintele ei. Bunica le rostise. Le spusese *în timp ce Luna era în încăpere.* Dar pe urmă cuvintele zburaseră și ei i se golise mintea. Iar acum reveneau. Se aplecă și scuipă pe jos, făcând o băltoacă mică de noroi. Înșfăcă cu mâna stângă un pumn de iarbă uscată crescută în crăpătura stâncii. Înmuie iarba în noroiul cu scuipat și începu s-o răsucească într-un nod complicat.

Nu înţelegea pe deplin ce făcea. Se mișca din instinct, ca și cum ar fi încercat să recompună un cântec pe care abia și-l amintea.

— Arată-mi-o pe bunica, zise ea și bagă degetul mare în mijlocul nodului, făcând o gaură.

Luna nu văzu nimic la început.

Pe urmă văzu un bărbat cu fața brăzdată de multe cicatrice mergând prin pădure. Era speriat. Se împiedica de rădăcini și de două ori se izbi de copaci. Se mișca prea iute pentru cineva care în mod clar nu știa încotro mergea. Nu conta, era limpede că unealta nu funcționa. Nu ceruse să vadă un bărbat. Ceruse s-o vadă pe bunica.

— Pe bunica *mea,* zise Luna mai hotărât, cu voce tare.

Bărbatul purta o vestă de piele. Avea la cingătoare, de fiecare parte, cuțite scurte. Deschise punguța din partea de sus a vestei și vorbi încet cu ceva dinăuntru. Un cioculeț se ivi dintre cutele pielii.

Luna mîji ochii. Era o rândunică. Bătrână și bolnavă.

— Te-am desenat deja, zise ea tare.

Rândunica scoase capul și se uită în jur, de parcă i-ar fi răspuns.

— Am spus că o vreau pe bunica *mea,* aproape strigă Luna.

Rândunica se zbătu, cârâi și se tângui. Părea disperată să iasă de-acolo.

— Nu acum, prostuțo, zise bărbatul din oglindă. Așteaptă până îți dregem aripa. Pe urmă poți pleca. Uite, mănâncă un păianjen.

Bărbatul îndesă în ciocul nemulțumit al rândunicii un păianjen care se zbătea. Ea îl înghiți cu un amestec de necaz și recunoștință pe față.

Luna gemu dezamăgită.

— Încă nu mă prea pricep la treaba asta. Arătă-mi-o pe BUNICA, zise ea ferm.

Oglinda îi aduse clar în faţă chipul păsării. Pasărea se uita de-acolo direct în ochii Lunei. Rândunica n-o putea vedea. Sigur că nu. Şi totuşi, Lunei i se păru că pasărea clătină din cap foarte încet, dintr-o parte în alta.

— Bunica? şopti Luna.

Imaginea se întunecă.

— Vino înapoi! strigă fata.

Oglinda improvizată rămase oarbă. Luna îşi dădu seama tresărind că nu se stricase. O împiedica cineva să vadă.

— Of, bunica, şopti Luna. Ce-ai făcut?

37

În care Vrăjitoarea află ceva revoltător

„Nu era Luna", își spuse Xan de mai multe ori. „Luna mea este acasă, în siguranță." Își repetă asta până când i se păru adevărat. Bărbatul îi îndesă în gură încă un păianjen. Oricât de respingător i s-ar fi părut, recunoștea că gâtlejul ei de pasăre îl considera delicios. De fapt, mânca pentru prima oară de când se transformase. Urma să fie și ultima. Faptul că viața ei dispărea încet nu-i stârnea regrete. Dar când se gândea că o părăsea pe Luna...

Xan se înfioră. Păsările nu plâng. Dacă ar fi fost în forma ei de femeie bătrână, ar fi plâns cu sughițuri. Ar fi hohotit toată noapte.

— Te simți bine, micuță prietenă? șopti îndurerat bărbatul.

Xan nu putea rostogoli spre cer ochii de pasăre ca niște mărgele negre la fel de bine ca pe cei omenești, așa că, vai, bărbatul nu înțelese gestul.

Dar Xan era nedreaptă. Tânărul era om de treabă, poate numai prea emotiv. Prea *sensibil*. Mai văzuse genul.

— Știu că ești doar o pasăre și nu mă poți înțelege, dar să știi că n-am mai făcut rău niciodată vreunei făpturi, zise el cu voce gâtuită în vreme ce două lacrimi mari îi apărură în ochi.

„Vai!“ se gândi Xan. „Suferi.“ Se cubări ceva mai aproape, clămpănind din cioc și piuind în strădania de a-l face să se simtă mai bine. Xan se pricepea de minune să facă oamenii să se simtă mai bine, doar avea cinci sute de ani de experiență. Ușura suferința. Alina durerea. Asculta necazurile altora.

Tânărul făcuse un foc mic la care frigea acum o bucată de cârnat scoasă dintr-un pachet. Dacă ar fi avut nasul și papilele gustative de om, lui Xan cârnatul i-ar fi mirosit delicios. Așa, ca pasăre, distinse nu mai puțin de nouă mirodenii diferite, plus iz de mere uscate și de petale de Zirin zdrobite. Și dragoste. Cantități copioase de dragoste. Le simțise imediat ce tânărul desfăcuse pachetul. „Cineva l-a pregătit pentru el“, se gândi Xan. „Cineva îl iubește foarte mult pe băiatul ăsta. E tare norocos.“

Cârnatul sfârâia și se umfla pe foc.

— Nu cred că vrei și tu, ce zici?

Xan ciripi, sperând ca el să înțeleagă. În primul rând, nici nu se gândea să ia din mâncarea băiatului – nu atâta vreme cât era pierdut în pădure. În al doilea rând, gâtlejul ei de pasăre nu suporta carnea cu niciun chip. Insectele mergeau. Orice altceva o făcea să vomite.

Tânărul mușcă din cârnat și, cu toate că zâmbea, pe obraji începură să-i curgă lacrimi din belșug. Se uită în jos la pasăre și se făcu roșu de rușine.

— Iartă-mă, prietenă înaripată. Știi, cârnatul ăsta l-a făcut iubita mea soție, zise el cu vocea gâtuită. Ethyne. Așa o cheamă. Ethyne.

Xan ciripi, încercând să-l încurajeze să vorbească mai departe. Tânărul părea să aibă o mulțime de sentimente

adunate înăuntrul lui, ca un morman de surcele care aştepta doar o scânteie.

El mai luă o îmbucătură. Soarele dispăruse de tot, iar stelele abia începuseră să se ivească pe cerul tot mai întunecat. Închise ochii şi inspiră adânc. Xan simţi în adâncul pieptului tânărului un huruit, prevestitor al unei pierderi. Ciripi veselă, piui şi îl ciuguli încurajator. El se uită în jos şi zâmbi.

— Care-i treaba cu tine, prietena mea dragă? Simt că ţi-aş putea spune orice.

Se întinse şi mai puse câteva vreascuri pe foc.

— Nu prea multe, zise el. Doar cât să ne ţină de cald până răsare luna. Pe urmă pornim la drum. Ziua Sacrificiului nu aşteaptă pe nimeni. Cel puţin n-a aşteptat până acum. Dar vom vedea, micuţă prietenă. Poate o fac să aştepte pe vecie.

„Ziua Sacrificiului", se gândi Xan. „Despre ce vorbeşte?"

Îl mai ciupi puţin. „Spune mai departe", se gândi ea.

El râse.

— Pătimaşă mai eşti! Dacă Ethyne nu va reuşi să-ţi vindece aripa, să ştii că-ţi asigurăm noi un cămin şi o viaţă confortabilă până la sfârşitul zilelor. Ethyne... oftă el. Ethyne e o minune. Face totul să fie frumos. Chiar şi pe mine, care sunt pocit rău. O iubeam de când eram copii. Dar am fost timid şi ea a intrat la Surori, iar eu am fost desfigurat. Mă împăcasem cu singurătatea.

Se lăsă pe spate. Faţa lui brăzdată adânc strălucea în lumina focului. Nu era urât. Dar era mutilat. Şi nu de cicatrice. Altceva îl mutilase. Xan îşi fixă privirea pe inima tânărului şi se uită înăuntru. Văzu o femeie cu

părul zvârcolindu-se ca şerpii urcată pe grinzile unei case cu un prunc strâns la piept.

Un prunc cu un semn din naştere în formă de crai-nou.

Xan simţi că îi îngheaţă inima.

— Poate că tu nu ştii, scumpă prietenă, dar în pădure există o vrăjitoare.

„Nu", se gândi Xan.

— Şi ne ia copiii. Câte unul în fiecare an. Trebuie să lăsăm pruncul cel mai mic în cercul de sicomori şi să nu ne mai uităm înapoi. Altminteri Vrăjitoarea ne va distruge pe toţi.

„Nu", se gândi Xan. „Nu, nu, nu."

„Copiii aceia!"

Sărmanele lor mame! Sărmanii lor taţi!

Ea îi iubise pe toţi, nu încape vorbă, şi ei trăiseră fericiţi... Dar vai! Suferinţa se adunase deasupra Protectoratului ca un nor. „De ce n-am văzut-o?"

— Mă aflu aici din cauza ei. Din cauza frumoasei mele Ethyne. Pentru că m-a iubit şi a vrut să avem o familie. Pentru că pruncul nostru este cel mai mic din Protectorat. Iar eu nu pot îngădui ca fiul meu, copilul lui Ethyne, să ne fie luat. Cei mai mulţi dintre oameni merg mai departe, n-au de ales, dar au existat suflete mai sensibile, aşa cum este şi al lui Ethyne a mea, care au înnebunit de durere. Şi au ajuns în temniţă.

Tăcu. Tremura din tot corpul. Sau poate că tremura Xan.

— Băiatul nostru. E minunat. Dacă îl ia Vrăjitoarea? Asta ar omorî-o pe Ethyne. M-ar omorî şi pe mine.

Dacă ar fi simţit că are rezerve de magie, Xan s-ar fi transformat atunci, pe loc. L-ar fi luat în braţe pe

sărmanul tânăr. I-ar fi vorbit despre greşeala ei. I-ar fi povestit despre nenumăraţii copiii pe care îi dusese în partea cealaltă a pădurii. Despre cât erau de fericiţi. Despre cât de fericite erau familiile lor.

Dar vai! Suferinţa care spânzura deasupra Protectoratului!

Şi vai! Tirania durerii!

Şi vai! Urletele unei mame înnebunite de suferinţă. Jalea şi durerea că nu făcuse nimic să împiedice nenorocirea, chiar dacă n-ar fi ştiut cum. Xan vedea amintirea cuibărită în inima tânărului. Vedea cum prinsese rădăcini, cum se pietrificase aprinsă de propria lui vinovăţie şi ruşine.

„Cum a început treaba asta?" se întrebă Xan. „Cum?"

Drept răspuns, auzi în hăurile propriei memorii paşii înăbuşiţi a ceva tăcut, a unui prădător înspăimântător care se furişa tot mai aproape.

„Nu", se gândi ea. „Nu se poate." Avusese grijă să-şi ascundă suferinţa înăuntrul ei. Ştia mai bine decât oricine ce ravagii putea face suferinţa dacă ajungea pe mâini greşite.

— În orice caz, scumpă prietenă, să ştii că eu n-am mai ucis pe nimeni până acum. N-am mai făcut rău niciunei făpturi. Dar o iubesc pe Ethyne. Şi îl iubesc pe Luken, fiul meu. Voi face tot ce e nevoie să-mi apăr familia. Îţi spun toate acestea, rândunica mea, pentru că nu vreau să te sperii când mă vei vedea făcând ce trebuie să fac. Nu sunt un om hain. Sunt un om care îşi iubeşte familia. Şi pentru că o iubesc, o voi omorî pe Vrăjitoare. Aşa voi face. O voi omorî pe Vrăjitoare sau voi muri încercând.

38

În care începe să se ridice ceața

În timp ce Ethyne și Mae traversau piața spre Turn, populația din Protectorat umbla cu mâinile streașină la ochi. Oamenii își lepădaseră șalurile și hainele groase și savurau căldura soarelui pe piele, se minunau de absența răcelii umede cu care erau obișnuiți și învățau cum să se uite mijind ochii, după ce se ridicase ceața.

— Ai mai văzut un asemenea cer? se miră Mae.

— Nu, zise încet Ethyne. N-am mai văzut.

Pruncul murmură și se foi în pânza colorată cu care era legat la pieptul mamei. Ethyne strânse în brațe ghemotocul cald și îl sărută pe frunte. Curând trebuia hrănit. Și schimbat. „Mai așteaptă puțin, iubire", se gândi Ethyne. „Mama vrea să termine o treabă, una care trebuia terminată acum multă vreme."

Când era Ethyne mică, mama îi spusese povești după povești despre Vrăjitoarea din pădure. Ethyne, copil curios, după ce aflase că fratele ei mai mare fusese unul dintre copiii sacrificați, rămăsese cu o mulțime de întrebări. Unde fusese dus cu adevărat băiatul? Ce s-ar fi întâmplat dacă încerca să-l găsească? Din ce era făcută Vrăjitoarea? Ce mânca? Era singură? Sigur era femeie? Dacă-i imposibil să te lupți cu ceva ce nu înțelegi, de ce

nu încercau să înţeleagă? Vrăjitoarea era haină, dar cât de haină? Cât, mai exact?

Întrebările permanente ale lui Ethyne avuseseră urmări. Urmări oribile. Mama ei, o femeie palidă, sfrijită, plină de resemnare şi suferinţă, începuse să vorbească obsesiv despre Vrăjitoare. Povestea despre ea şi când n-o asculta nimeni. Îşi murmura singură în timp ce gătea, deretica sau mergea drum lung prin Mlaştină alături de ceilalţi culegători.

— Vrăjitoarea îi mănâncă pe copii. Sau îi face sclavi. Sau le suge sângele, spunea mama lui Ethyne. Vrăjitoarea colindă pădurea cu paşi neauziţi. A mâncat acum multă vreme inima unui tigru suferind, iar inima aceea bate acum în ea. Vrăjitoarea se transformă uneori în pasăre. Poate intra noaptea la tine în cameră şi-ţi ciuguleşte ochii! Vrăjitoarea e bătrână ca pământul. Poate traversa lumea cu Cizmele ei de Şapte Leghe. Aveţi grijă cum vă purtaţi, altfel vă fură din pat!

Cu timpul, poveştile ei se lungiseră şi încâlciseră; îi înconjuraseră corpul ca nişte lanţuri grele până când nu le mai putuse ridica. Atunci murise.

Sau asta înţelesese Ethyne.

Ethyne avea şaisprezece ani la vremea aceea şi era cunoscută în Protectorat drept o fată remarcabil de deşteaptă, cu mâini iuţi şi ghiduşă.. După înmormântarea mamei, Surorile Stelei veniseră şi îi oferiseră un loc de novice, iar Ethyne stătuse pe gânduri doar o clipă. Tatăl ei murise; mama murise; fraţii mai mari (cei pe care nu-i luase Vrăjitoarea) se însuraseră şi nu treceau prea des pe-acasă. Mare tristeţe! Îl cam avea la inimă pe unul dintre băieţii din clasă – cel tăcut, care stătea

în spate –, dar el aparţinea unei familii importante. Oameni cu proprietăţi. Nici nu putea fi vorba să se uite de două ori la ea. Când veniseră Surorile Stelei, Ethyne îşi făcu bagajul şi le urmase.

Pe urmă observase că dintre toate lucrurile pe care le învăţa în Turn – astronomie, botanică, mecanică, matematică, vulcanologie – niciunul nu pomenea de Vrăjitoare. Mici măcar o dată. Parcă nici n-ar fi existat cu adevărat.

Apoi băgase de seamă că Sora Ignatia nu părea să îmbătrânească deloc.

Şi remarcase paşii furişaţi care străbăteau tiptil holul Turnului în fiecare noapte.

Pe urmă o văzuse pe una dintre celelalte novice plângând moartea bunicului ei şi pe Sora Ignatia privind-o fix pe fată, toată numai foame, muşchi şi salt de prădător.

Ethyne îşi petrecuse toată copilăria purtând povara grea a poveştilor mamei ei despre Vrăjitoare. Toţi cei pe care îi cunoştea purtau aceeaşi povară. Aveau spinările încovoiate sub greutatea Vrăjitoarei, iar inimile lor îndurerate atârnau greu ca nişte bolovani. Ethyne se alăturase Surorilor Stelei ca să afle adevărul. Dar adevărul despre Vrăjitoare nu era de găsit nicăieri.

O poveste poate spune adevărul sau poate minţi, Ethyne ştia prea bine. Poveştile pot fi îndoite, răsucite şi zăpăcite. Să controlezi poveştile însemna o adevărată putere. Cine ar fi profitat cel mai mult de pe urma unei asemenea puteri? Cu timpul, ochii lui Ethyne se îndreptaseră tot mai rar spre pădure şi tot mai des spre Turnul care îşi arunca umbra asupra Protectoratului.

Pe urmă își dăduse seama că învățase tot ce avea nevoie de la Surorile Stelei și că venise vremea să plece. Mai bine să plece înainte să-și piardă sufletul.

Iar acum, cu sufletul intact, Ethyne se întorcea în Turn, braț la braț cu Mae.

Le întâmpină la ușă Wyn, fratele cel mai mic al lui Antain. Dintre toți frații soțului, Wyn era preferatul ei. Ethyne îl luă în brațe și îl ținu strâns, strecurându-i în palmă un petic de hârtie.

— Pot avea încredere în tine? îi șopti ea aproape neauzit la ureche. Mă ajuți să-mi salvez familia?

Wyn nu zise nimic. Închise ochii și simți vocea cumnatei lui înfășurându-i-se în jurul inimii ca o panglică. În Turn avea parte de puțină bunătate, iar Ethyne era cea mai bună persoană pe care o cunoștea. O mai îmbrățișă o dată, doar ca să se asigure că exista cu adevărat.

— Cred că fostele mele Surori meditează, dragă Wyn, zise zâmbind Ethyne.

Wyn tremură când îi rosti numele. Nimeni nu-i spunea pe nume în Turn, era doar „băiete". Se hotărî pe loc s-o ajute pe Ethyne cu orice ar fi dorit.

— Mă conduci la ele, te rog? Și între timp vreau să-ți cer să mai faci ceva.

Surorile se adunaseră pentru meditația de dimineață, adică o oră de tăcere urmată de cântat și pe urmă de lupte pe perechi. Ethyne și Mae intrară în încăpere chiar când începeau să se reverse pe holurile de piatră primele note

ale cântecului. Ethyne păși în mijlocul Surorilor și ele tăcură. Pruncul bolborosi și gânguri. Surorile se uitau cu gura căscată. În cele din urmă, una dintre ele vorbi.

— Tu, zise ea.

— Tu ne-ai părăsit, zise alta.

— Nimeni nu ne părăsește vreodată, zise a treia.

— Știu, zise Ethyne.

„Cunoașterea este o putere cu adevărat enormă." Așa suna mottoul neoficial al Surorilor. Nimeni nu știa mai multe decât ele. Nimeni nu avea mai mare acces la cunoaștere. Și totuși, iată-le. Nu bănuiau nimic. Ethyne își lipi buzele strâns. „Ei bine", se gândi ea, „asta se schimbă azi".

— Am plecat. Și n-a fost ușor. Îmi pare rău. Dar, dragele mele Surori, trebuie să vă spun ceva înainte să plec din nou.

Se aplecă și își sărută fiul pe frunte.

— Trebuie să vă spun o poveste.

Wyn se rezemă cu spatele de zid lângă ușa care ducea în Sala de Meditație.

Avea în mână o bucată de lanț. Și un lacăt. Și cheia pe care urma s-o strecoare în palma lui Ethyne. Îi bubuia inima numai când se gândea. Până atunci nu încălcase niciodată vreo regulă. Dar Ethyne era atât de bună. Iar Turnul era atât de... *lipsit de bunătate.*

Își lipi urechea de ușă. Vocea lui Ethyne răsuna ca un clopoțel.

— Vrăjitoarea nu-i în pădure, zicea ea. Vrăjitoarea este aici. A format Ordinul Surorilor acum multă vreme. A

născocit povești despre o altă Vrăjitoare, una care mănâncă prunci. Vrăjitoarea din Ordinul Surorilor se hrănește cu suferința din Protectorat. Cu suferința familiilor noastre. A prietenilor noștri. Am suferit enorm, iar asta a făcut-o puternică. Simt că știu asta de multă vreme, numai că un nor mi-a acoperit inima și mintea, același nor care a acoperit fiecare gospodărie, fiecare clădire și fiecare suflet din Protectorat. Norul acesta de suferință mi-a blocat înțelegerea ani în șir. Dar acum norii s-au risipit și strălucește soarele. Pot vedea clar. Cred că și voi la fel.

Wyn avea la cingătoare un inel cu chei. Următorul pas al planului.

— Nu vreau să vă mai răpesc timpul, așa că voi pleca împreună cu cele care doresc. Celorlalte vă mulțumesc. Prețuiesc timpul pe care l-am petrecut împreună ca Soră a voastră.

Ethyne ieși cu pași mari din cameră, urmată de nouă Surori. Îi făcu lui Wyn un semn scurt din cap. El închise repede ușa și legă strâns mânerele cu lanțul, pe care îl încuie apoi cu lacătul. Puse cheia în palma lui Ethyne. Ea îi prinse degetele între degetele ei și îl strânse delicat.

— Novicele?

— În sala manuscriselor. Fac muncă de copiști până la cină. Am încuiat ușa, iar ele nici măcar nu știu că sunt închise înăuntru.

— Bine, încuviință Ethyne. Nu vreau să le sperii. Voi vorbi curând cu ele. Mai întâi, să eliberăm prizonierii. Turnul trebuie să fie un loc de învățătură, nu un instrument al tiraniei. Azi deschidem ușile.

— Chiar și ale bibliotecii? întrebă Wyn plin de speranță.

— Chiar şi ale bibliotecii. Cunoaşterea înseamnă putere, dar adunată la un loc şi ţinută ascunsă devine o putere înspăimântătoare. De azi, cunoaşterea este la îndemâna tuturor.

Îl luă pe Wyn de braţ şi porniră repede prin Turn, descuind uşi.

Mamele copiilor pierduţi din Protectorat se treziră asaltate de viziuni. Asta se întâmpla de câteva zile, de când plecase Sora-Şefă în pădure, deşi nimeni nu ştia că făcuse asta. Mamele ştiau numai că se ridica ceaţa. Iar minţile lor vedeau dintr-odată lucruri. Lucruri imposibile.

„Uite pruncul în braţele unei bătrâne."

„Uite pruncul cu burta plină de stele."

„Uite pruncul în braţele unei femei care nu sunt eu. O femeie care îşi spune mama."

— Nu-i decât un vis, îşi repetau mamele iar şi iar.

Oamenii din Protectorat erau obişnuiţi să viseze. Ceaţa îi făcea somnoroşi, la urma urmei. Sufereau în vis şi sufereau când se trezeau. Nu era nimic nou.

Dar acum, ceaţa se ridicau. Şi astea nu mai erau doar vise. Erau viziuni.

„Uite pruncul cu fraţi şi surori noi. Ei îl iubesc. Îl iubesc tare mult. Iar el străluceşte în prezenţa lor."

„Uite pruncul făcând primul pas. Ce încântat e! Uite cum radiază!"

„Uite pruncul căţărându-se într-un copac."

„Uite pruncul sărind de pe stâncă într-o bulboană însoţit de nişte prieteni veseli."

„Uite pruncul învățând să citească."

„Uite pruncul construind o casă."

„Uite pruncul cu iubita de mână, cum spune «da, și eu te iubesc.»"

Erau atât de realiste aceste viziuni! Atât de clare! Mamelor li se părea că simt mirosul căpșoarelor de copil, că le pot atinge genunchii zdreliți, că le aud vocile îndepărtate. Se trezeau strigându-le numele, simțeau acut durerea pierderii lor, de parcă tocmai se întâmplase. Chiar și cele care își pierduseră copiii cu decenii în urmă.

Dar, pe măsură ce norii se răsfirau și cerul începea să se însenineze, descoperiră că mai simțeau ceva. Ceva ce nu mai simțiseră până atunci.

„Uite-l pe prunc ținând în brațe propriul lui copil. Nepotul meu. Iar mama lui știe că nu-i va lua nimeni copilul."

Speranță. Simțeau speranță.

„Uite-l pe prunc înconjurat de prieteni. Râde. Își iubește viața."

Bucurie. Simțeau bucurie.

„Uite-l pe prunc de mână cu soția și familia, uitându-se la stele. Habar n-are că sunt mama lui. Nu m-a cunoscut niciodată."

Mamele se opreau din ce făceau. Dădeau fuga afară. Cădeau în genunchi și își întorceau fețele spre cer. Viziunile erau doar niște imagini, își spuneau. Doar vise. Nu erau adevărate.

Și totuși.

„Erau atât de realiste!"

Odinioară, familiile se supuseseră Robelor, spuseseră „da" Consiliului și își dăduseră copiii Vrăjitoarei. Făceau

asta ca să-i salveze pe omenii din Protectorat. Făceau asta știind că pruncii vor muri. Pruncii lor erau morți.

„Dar dacă nu erau?"

Cu cât se întrebau mai mult cu atât se minunau mai mult. Și cu cât se minunau mai mult cu atât sperau mai mult. Și cu cât sperau mai mult cu atât norii suferinței se ridicau, se împrăștiau și se mistuiau la căldura soarelui strălucitor.

— Nu vreau să fiu necuviincios, Mare Senior Gherland, hârâi Seniorul Raspin.

Era teribil de bătrân. Gherland se mira că individul mai stătea în picioare.

— Dar faptele sunt fapte, continuă Seniorul Raspin. Este numai vina ta.

Adunarea din fața Turnului începuse cu numai câțiva cetățeni care scriseseră niște proteste pe foi de hârtie, dar curând se mărise și se transformase într-o adevărată mulțime cu pancarte, cântece, discursuri și alte atrocități. Văzând-o, Seniorii se retrăseseră în casa Marelui Senior, apoi ferecaseră ușile și ferestrele.

Marele Senior se încrunta acum la compatrioți din fotoliul său favorit.

— Vina mea?

Vorbea încet. Servitoarele, bucătarii, ajutoarele lor și patiserul se făcuseră cu toții nevăzuți, ceea ce însemna că nu aveau de mâncare, iar Gherland își simțea burta goală.

— Vina mea?

Lăsă cuvintele să zăbovească o clipă.

— Te rog. Explică-mi de ce.

Raspin începu să tușească. Părea că și-ar putea da duhul pe loc. Încercă să continue Seniorul Guinnot.

— Agitatoarea face parte din familia ta. Uite-o afară. Agită gloata.

— Gloata era deja agitată înainte să ajungă ea acolo! se răsti Gherland. Am vizitat-o pe ea și pe pruncul ei blestemat. După ce pruncul va fi lăsat în pădure, femeia va jeli și își va veni în fire, iar lucrurile se vor întoarce la normal.

— Te-ai uitat afară de curând? zise Seniorul Leibshig. Toată... lumina aceea solară. Îți atacă ochii, asta face. Și pare să inflameze populația.

— Și pancartele. Cine naiba să le fi făcut? mormăi Seniorul Oerick. Angajații mei în niciun caz, vă spun sigur. N-ar îndrăzni. Plus că am avut inspirația să ascund cerneala. Măcar unul dintre noi să aibă minte.

— Unde este Sora Ignatia? gemu Seniorul Dorrit. Ce moment și-a găsit să dispară! Și de ce nu înăbușă Surorile revolta în față?

— Băiatul acela e de vină. A fost o belea de la prima lui Zi a Sacrificiului. Trebuia să ne fi descotorosit de el atunci, zise Seniorul Raspin.

— Ba, să avem iertare! zise Marele Senior Gherland.

— Am știut cu toții că băiatul va deveni o problemă mai devreme sau mai târziu. Iată. Am ajuns în momentul acela. Este o problemă.

— Ascultați-vă cum vorbiți! îi repezi Marele Senior Gherland. Sunteți oameni în toată firea și vă văicăriți ca niște copii. Nu aveți de ce vă face griji. Mulțimea-i agitată, dar asta e ceva temporar. Sora-Șefă lipsește,

dar tot temporar. Nepotul meu s-a dovedit un ghimpe în coasta noastră, dar și asta-i temporar. Drumul este singurul mod de a străbate pădurea în siguranță. Antain se află în pericol. Și va muri.

Marele Senior făcu o pauză, închise ochii și încercă să-și îngroape adânc tristețea. S-o ascundă. Pe urmă deschise ochii și le aruncă celorlalți Seniori o privire oțelită. Fermă.

— Când se va întâmpla acest lucru, iubiții mei Frați, viața noastră va redeveni cea de dinainte. Este un lucru la fel de cert ca pământul de sub tălpile noastre.

În clipa aceea pământul de sub tălpile lor începu să se zguduie. Seniorii deschiseră grabnic ferestrele dinspre sud și se uitară afară. Din culmea cea mai înaltă a muntelui ieșea fum. Vulcanul ardea.

39

În care Glerk îi spune adevărul lui Fyrian

— Haide, zise Luna.

Încă nu răsărise luna, dar Luna îi simţea apropierea. Nu era ceva nou. Avusese întotdeauna o afinitate ciudată cu luna, dar n-o simţise niciodată atât de puternic ca acum. Urma să fie lună plină în seara aceea. Avea să lumineze lumea întreagă.

— Cra, zise cioara. „Sunt foarte, foarte obosită."

— Cra, continuă apoi. „În plus, s-a înnoptat, iar ciorile nu sunt păsări de noapte."

— Vino încoace, zise Luna, desfăcând gluga mantiei. Stai înăuntru. Eu nu sunt obosită deloc.

Era adevărat. Se simţea de parcă oasele i se transformau în lumină. Se simţea de parcă nu avea să mai obosească niciodată. Cioara ateriză pe umărul ei şi se urcă în glugă.

Când Luna era mica, bunica o învăţase despre magneţi şi busole. Îi arătase că magnetul acţiona într-un anumit câmp care devenea mai puternic în dreptul polilor. Luna aflase că magnetul atrăgea anumite lucruri, iar pe altele le lăsa în pace. Dar învăţase că şi lumea era la rândul ei un magnet şi că de aceea o busolă, adică un ac micuţ într-un bazinaş cu apă, se va îndrepta mereu

spre polul magnetic al pământului. Luna știa toate aceste lucruri și le înțelegea, dar acum simțea că mai existau un *alt* câmp magnetic și o *altă* busolă despre care bunica nu-i vorbise niciodată.

Inima Lunei era atrasă de inima bunicii. Era dragostea o busolă?

Mintea Lunei era atrasă de mintea bunicii. Era cunoașterea un magnet?

Și mai exista ceva. Senzația aceea de agitație din oase. Ticăitul din cap. Sentimentul că avea înăuntrul ei un mecanism invizibil care o împingea centimetru cu centimetru spre... *ceva.*

Toată viața ei de până atunci nu știuse asta.

„Magie", spuneau oasele ei.

— Glerk, zise Fyrian. Glerk, Glerk, Glerk. Mi se pare că nu mai încap pe spatele tău. Te micșorezi?

— Nu, prietene. Dimpotrivă. Tu pari să crești.

Era adevărat. Fyrian creștea. Lui Glerk nu-i venise să creadă la început, dar cu fiecare pas Fyrian mai creștea puțin. Și nu în mod uniform. În vârful botului, nasul i se umflase ca un pepene uriaș. Un ochi i se mărise de două ori cât celălalt. Pe urmă îi crescuseră aripile. Apoi picioarele. Apoi o labă. Creștea câte o bucățică, pe urmă o lăsa mai moale, pe urmă iar creștea, iar se oprea.

— Cresc? Adică o să fiu *și mai enorm?* zise Fyrian. Cum poate un Dragon Pur și Simplu Enorm să fie și mai enorm?

Glerk șovăi.

— Ei bine, știi ce ți-a spus mătușica ta. Ea ți-a remarcat mereu potențialul, chiar dacă nu dădeai încă semne. Înțelegi ce-ți spun?

— Nu, zise Fyrian.

Glerk oftă. Era o treabă dificilă.

— Uneori, Pur și Simplu Enorm nu se referă de fapt la mărime.

— Nu? zise gânditor Fyrian, în timp ce urechea stângă începea să i se lățească. Xan nu mi-a spus asta niciodată.

— Ei, o cunoști pe Xan. E delicată, zise Glerk, profitând de ocazie, apoi adăugă după o pauză: Mărimea e un spectru. Ca un curcubeu. În spectrul a ceea ce se definește drept enorm, tu erai, să zicem, la marginea de jos. Iar asta este complet, cum să spun...

Se opri din nou și își supse buzele.

— Uneori, adevărul se *curbează,* continuă el. La fel ca lumina.

Bătea câmpii și o știa prea bine.

— Da? zise Fyrian.

— Inima ta a fost întotdeauna enormă, zise Glerk. Și va fi mereu.

— Glerk, zise Fyrian grav.

Buzele îi crescuseră până la dimensiunile unor crengi de copac și îi atârnau dezordonat de fălci. Un dinte era mai mare decât ceilalți. Iar un braț îi creștea rapid chiar sub ochii lui Glerk.

— Ți se pare că arăt ciudat? întrebă dragonul. Fii sincer, te rog.

Era o făptură atât de onestă! Ciudat, desigur. Și lipsit de conștiință de sine. Dar în același timp, era onest. Glerk hotărî să-i răspundă la fel de sincer.

— Ascultă, Fyrian. Mărturisesc că nu-ți înțeleg complet situația. Și știi ceva? Nici Xan n-o înțelege. Dar totul e cum trebuie, serios. Crești. Presupun că urmează să devii Pur și Simplu Enorm ca mama ta. Ea a murit, Fyrian. Acum cinci sute de ani. Majoritatea odraslelor de dragon nu rămân pui atât de multă vreme. Sincer, nu-mi vine în minte niciun alt exemplu. Dar din cine știe ce motiv, tu ai rămas. Poate că te-a vrăjit Xan. Poate din cauză că ai stat prea aproape de locul unde a murit mama ta. Poate n-ai suportat să crești. În orice caz, crești acum. Eu am crezut că vei rămâne pentru totdeauna un Dragon Mic și Drăguț. M-am înșelat.

— Dar...

Fyrian se împiedică de aripile lui în creștere, se rostogoli în față și căzu de tremură pământul.

— Dar tu ești un gigant, Glerk.

Glerk clătină din cap.

— Nu, prietene. Nu sunt. Sunt mare și bătrân, dar nu sunt gigant.

Degetele de la picioarele lui Fyrian își dublară mărimea.

— Dar Xan? Și Luna?

— Nici ele nu sunt giganți. Au mărime normală. Iar tu ești atât de mic, încât le încapi în buzunare. Sau încăpeai.

— Iar acum nu mai încap.

— Nu, prietene. Nu mai încapi.

— Și ce înseamnă asta, Glerk?

Lui Fyrian i se umeziră ochii. Îi țâșniră lacrimi care făcură niște băltoace clocotite și scoase nori de aburi.

— Nu știu, dragul meu Fyrian. Știu însă că sunt aici, alături de tine. Știu că golurile noastre de informație vor fi umplute în curând, ceea ce este un lucru bun. Și mai știu că ești prietenul meu și că voi fi lângă tine în orice fel de transformare sau încercare. Indiferent cât ar fi ele de...

Fundul lui Fyrian se dublă brusc și deveni atât de mare, încât i se îndoiră picioarele și se așeză cu o bubuitură teribilă.

— Hmmm. Indiferent cât ar fi de lipsite de delicatețe, termină Glerk propoziția.

— Mulțumesc, Glerk, se smiorcăi Fyrian.

Glerk se propti în toate cele patru mâini și își ridică sus de tot capul mare, îndreptându-și spinarea și stând mai întâi pe picioarele dinapoi, pentru ca apoi să se ridice și mai mult, sprijinit în coda groasă, încolăcită. Ochii lui mari deveniră și mai mari.

— Uite! zise el, arătând spre coasta muntelui.

— Ce? întrebă Fyrian.

El nu vedea nimic.

— Uite acolo, coboară de pe culmea stâncoasă. Dar cred că tu nu poți vedea, prietene. E Luna. Magia din ea iese la iveală. Am mai văzut crâmpeie, dar Xan mi-a spus că mi-am imaginat. Sărmana Xan. S-a străduit din răsputeri să lungească copilăria Lunei, dar nu există scăpare. Fetița crește. Și nu va mai fi fetiță multă vreme.

Fyrian se uită la Glerk cu gura căscată.

— Se transformă în dragon? întrebă el cu un amestec de neîncredere și de speranță în voce.

— Poftim? zise Glerk. Nu. Nici vorbă! Se transformă în adult. Și în vrăjitoare. Amândouă în același timp. Uite! Eu îi văd magia de aici. Aș fi vrut s-o poți vedea și

tu, Fyrian. Are cea mai minunată nuanţă de albastru, cu o strălucire argintie lăsată în spate.

Fyrian se pregătea să mai spună ceva, dar se uită la pământ. Îşi puse amândouă mâinile în praf.

— Glerk? zise el, ascultând pământul cu urechea.

Glerk nu-i dădu atenţie.

— Şi uite! zise el arătând spre următoarea culme. Acolo-i Xan. Sau magia ei, în orice caz. Vai! E rănită. Îmi dau seama de-aici. Foloseşte chiar acum o vrajă, o transformare, după câte îmi dau seama. Of, Xan. Ce-ţi veni să te transformi, în starea ta? Dacă nu te mai poţi schimba la loc?

— Glerk? zise Fyrian, cu solzii pălind clipă de clipă.

— N-avem timp, Fyrian. Xan are nevoie de noi. Uite! Luna se îndreaptă spre culmea pe care este Xan acum. Dacă ne grăbim...

— GLERK! zise Fyrian. Vrei să asculţi? Muntele.

— Vorbeşte cu propoziţii întregi, te rog, zise Glerk nerăbdător. Dacă nu ne mişcăm repede...

— MUNTELE ARDE, GLERK! gemu Fyrian.

Glerk dădu ochii peste cap.

— Nici vorbă! Mă rog, nu mai mult decât de obicei. Gropile acelea cu fum sunt doar...

— Nu, Glerk, zise Fyrian ridicându-se în picioare. Aşa e cum spun eu. În adânc. Muntele arde sub picioarele noastre. Ca odinioară. Când a erupt. Mama şi cu mine...

Vocea i se umplu dintr-odată de durere.

— Noi l-am simţit primii. Ne-am dus să-i avertizăm pe vrăjitori. Glerk! zise Fyrian cu faţa aproape strâmbă de îngrijorare. Trebuie s-o prevenim pe Xan.

Monstrul mlaștinii încuviință. Simți că-i cade inima în coadă.

— Și încă repede, întări el. Haide, dragă Fyrian. Nu avem nicio clipă de pierdut.

În măruntaiele de pasăre ale lui Xan se strecură îndoiala.

„E numai vina mea", se frământă ea.

„Nu!", tăgădui ea pe urmă. „Tu ai protejat. Tu ai iubit! Tu i-ai salvat pe copiii aceia să nu moară de foame. Tu ai făcut familii fericite."

„Trebuia să fi știut", se contrazise mai târziu. „Trebuia să fi fost curioasă. Trebuia să fi făcut ceva."

Iar sărmanul băiat! Cât de mult își iubea soția! Cât de mult își iubea copilul! Uite numai ce era în stare să sacrifice ca să-i știe fericiți și la adăpost. Îi venea să-l îmbrățișeze. Îi venea să se transforme la loc și să-i explice totul. Numai că el ar fi încercat fără îndoială s-o ucidă înainte să apuce să facă asta.

— Nu mai e mult, scumpă prietenă, șopti tânărul. Vom pleca imediat ce răsare luna. Eu o voi omorî pe Vrăjitoare și pe urmă putem merge acasă. Îi vei vedea pe frumoasa mea Ethyne și pe minunatul meu fiu. Și vom avea grijă să fii în siguranță.

„N-aș prea zice", se gândi Xan.

După ce răsărea luna, avea să reușească, fără îndoială, să strângă ceva magie de la ea. Foarte puțină. Era ca și cum ai căra apă cu năvodul, dar tot mai bine așa decât nimic. Măcar câteva picături. Poate o să-i ajungă și să-l adoarmă puțin pe sărmanul tânăr. Poate va reuși

chiar să-i pună în mișcare hainele și cizmele, ca să-l trimită acasă, unde se putea trezi în sânul iubitoarei lui familii. Nu-i trebuia decât luna.

— Auzi? zise tânărul sărind în picioare.

Xan se uită în jur. Nu auzise nimic.

Dar bărbatul avea dreptate.

Se apropia ceva.

Sau cineva.

— Ar fi oare cu putință să vină vrăjitoarea la mine? întrebă el. Aș putea avea atâta noroc?

„Curat noroc", se gândi Xan, mai batjocoritoare decât merita tânărul. Îl ciupi ușor prin cămașă. „Imaginează-ți că vine Vrăjitoarea fix la tine. Noroc chior." Dădu peste cap ochii de păsăruică.

— Uite, zise tânărul, arătând în vale.

Xan se uită. Era adevărat. Cineva urca spre creastă. Două persoane. Xan nu-și dădea seama a cui era a doua siluetă, nu semăna cu nimic ce să fi văzut ea înainte, dar prima era inconfundabilă.

Lumina aceea albastră.

Licărirea aceea argintie.

Magia Lunei. *Magia* ei! Și se tot apropia.

— E Vrăjitoarea, zise tânărul. Sunt sigur.

Se ascunse după un tufiș încâlcit și rămase absolut nemișcat. Tremura. Muta cuțitul dintr-o mână în alta.

— Nu te îngrijora, scumpă prietenă. Voi acționa foarte, foarte rapid. Vrăjitoarea va ajunge aici. Nu mă va observa.

Înghiți în sec.

— Și atunci îi voi tăia gâtul.

40

În care există o neînțelegere cu privire la cizme

— Descalță-te, dragă, zise Sora Ignatia.

Avea vocea mieroasă. Era toată numai pași moi și gheare ascunse în pernuțe.

— Pur și simplu nu ți se potrivesc.

Nebuna lăsă capul pe-o parte. Luna era pe cale să răsară. Muntele îi huruia sub picioare. Stătea în fața unei pietre mari.

„Să nu uiți", scria pe o latură a pietrei. „Vorbesc serios", scria pe cealaltă.

Nebunei îi era dor de păsările ei. Zburaseră și nu se mai întorseseră. Dar oare existaseră cu adevărat? Nebuna nu știa.

În momentul acela nu știa decât că cizmele îi plăceau. Dăduse de mâncare caprelor și găinilor, mulsese laptele și adunase ouăle, apoi le mulțumise animalelor pentru timpul acordat. În toată această vreme, simțise însă că și cizmele o hrăneau pe ea. Nu putea explica treaba asta. Cizmele o animau, îi însufleteau mușchii și oasele. Se simțea ușoară ca o pasăre de hârtie. Se simțea în stare să fugă o mie de kilometri fără să i se taie răsuflarea.

Sora Ignatia făcu un pas înainte. Zâmbi subțire. Nebuna auzea cum creștea în adânc mârâitul de tigru al

Sorei-Şefe. Simţea cum începe să-i transpire spinarea. Făcu câţiva paşi grăbiţi în spate până ajunse lângă piatra cu acele înscrisuri. Se lipi de ea şi se simţi alinată. Simţi şi cum cizmele începură să vibreze. Locul acela era încărcat de magie. Bucăţele mici de magie. Nebuna putea simţi asta. Îşi dădu seama că şi Sora simţise asta. Amândouă femeile îşi întindeau degetele agile şi pricepute într-o parte şi în alta, adunând în palme crâmpeie lucioase de magie pe care le păstrau pentru mai târziu. Cu cât nebuna aduna mai multe cu atât devenea mai clară calea către fiica ei.

— Sărman suflet pierdut, zise Sora-Şefă. Cât de departe eşti de casă! Cât de derutată trebuie să fii! Mare noroc că te-am găsit înainte să dea peste tine vreun animal sălbatic sau tâlhar hoinar. Pădurea asta e periculoasă. Cea mai periculoasă din lume.

Muntele hurui. Din craterul cel mai îndepărtate ţâşni un fuior de fum. Sora-Şefă păli.

— Trebuie să plecăm de-aici, zise Sora Ignatia.

Nebuna simţi că încep să-i tremure genunchii.

— Uite, arătă Sora spre crater. Am mai văzut ceva asemănător. Cu multă vreme în urmă. Iese şi mai mult fum, pământul se zguduie, apoi apar primele explozii, iar pe urmă tot muntele îşi deschide faţa către cer. Dacă suntem aici când se întâmplă asta, murim amândouă. Dar, dacă îmi dai mie cizmele, zise ea şi îşi linse buzele, le pot folosi puterea ca să ne ducă acasă pe amândouă. Acasă în Turn. În Turnuleţul unde te simţi tu la adăpost şi acasă.

Zâmbi din nou. Până şi zâmbetul ei te băga în sperieţi.

— Minţi, Inimă de Tigru, şopti nebuna.

Sora Ignatia tresări la auzul acelui nume.

— N-ai nici cel mai mic gând să mă duci înapoi.

Ținea mâinile pe piatră. Piatra aceea o făcea să vadă lucruri. Sau poate cizmele o făceau să vadă lucruri. Văzu un grup de vrăjitori, bărbați și femei în vârstă, trădați de Sora-Șefă. Înainte să fi fost Sora-Șefă. Înainte să fi existat un Protectorat. Sora-Șefă ar fi trebuit să-i care în spate pe vrăjitorii aceia când erupsese vulcanul, dar nici vorbă să fi făcut asta. Îi lăsase în fum, să moară.

— De unde știi numele ăsta? șopti Sora Ignatia.

— Toată lumea îl știe, zise Nebuna. Era într-o poveste despre cum a mâncat Vrăjitoarea o inimă de tigru. O spune toată lumea în șoaptă. Dar povestea greșește, de bună seamă. Tu nu ai inimă de tigru. Tu nu ai inimă deloc.

— Nu există o asemenea poveste, zise Sora Ignatia.

Începu să se apropie. Își adună umerii. Mârâi.

— Eu am lansat poveștile în Protectorat. *Eu* am făcut-o. Toate au plecat de la mine. Nu există poveste pe care să n-o fi spus eu prima.

— Te înșeli. „Tigrul umblă pe-aici", spuneau surorile. Parcă le-aud. Vorbeau despre tine.

Sora Ignatia se albi la față.

— Imposibil, șopti ea.

— Era imposibil și ca fetița mea să mai trăiască, și totuși e adevărat, zise nebuna. A fost aici. De curând. Imposibilul este posibil. Îmi place locul ăsta, adăugă ea uitându-se în jur.

— Dă-mi cizmele.

— Uite încă ceva. E imposibil să zbori pe spatele unui stol de păsări din hârtie, și totuși am făcut-o. Nu știu

unde-mi sunt păsările acum, dar vor găsi drumul înapoi la mine. Era imposibil să știu unde s-a dus copila mea, și totuși văd cât se poate de clar unde este. Unde se află chiar acum. Și știu cum să ajung la ea. Nu în minte, ci cu picioarele. Cizmele astea sunt foarte deștepte.

— DĂ-MI CIZMELE! mugi Sora-Șefă.

Strânse mâinile pumn și le ridică deasupra capului. Când le coborî și desfăcu degetele, ținea patru cuțite ascuțite. Se lăsa pe spate fără să stea pe gânduri și le aruncă direct spre inima nebunei. Ar fi nimerit-o dacă nebuna nu s-ar fi răsucit pe călcâi și n-ar fi făcut trei salturi grațioase într-o parte.

— Cizmele sunt ale mele! urlă Sora Ignatia. Tu nici măcar nu știi cum să le folosești!

Nebuna zâmbi.

— De fapt, cred că știu.

Sora Ignatia se năpusti spre nebună, care făcu câțiva pași mari pe loc, apoi o rupse la fugă cât ai clipi. Sora se trezi singură.

Începu să fumege încă un crater. Pământul se zgudui atât de tare, încât aproape că o aruncă pe Sora Ignatia în genunchi. Își lipi palmele de pământ. Era fierbinte. Urma să se dezlănțuie dintr-o clipă în alta. Erupția aproape că ajunsese la suprafață.

Sora se ridică. Își netezi rochia.

— Bine, zise ea. Dacă așa vor să joace, *foarte bine*. Intru și eu în joc.

Plecă apoi pe urmele nebunei în pădurea care tremura.

41

În care se întâlnesc mai multe poteci

Luna se cățăra pe coasta abruptă către creastă. Marginea de sus a lunii tocmai începea să apară de după buza orizontului. Simțea înăuntrul ei un zumzăit ca de arc prea încordat care zbârnâia necontrolat. Se simțea cuprinsă de o tensiune care erupea dezlănțuit din toate extremitățile ei. Se împiedică și se sprijini tare cu palmele de pietricele de pe jos. Iar pietricelele începură să se înghesuie, să se târască și s-o ia la fugă ca niște insecte. Ba nu. Chiar erau insecte – aveau antene, picioare păroase și aripi irizate. Ori deveneau apă. Sau gheață. La orizont, luna se ridică și mai mult.

Când era fetiță mică, cu genunchii juliți și părul încâlcit, bunica o învățase pe Luna cum trăiau omizile, cum creșteau, cum se îngrășau și se linișteau până când formau o crisalidă. Iar înăuntrul crisalidei, se transformau. Corpul lor se modifica. Fiecare părticică se desfăcea, se descâlcea, se anula și se realcătuia în *altceva*.

— Și ce simt în timpul ăsta? întrebase Luna.

— Simt magie, îi spusese bunica foarte încet, îngustând ochii.

În clipa aceea, mintea Lunei devenise goală. Acum, în amintire, putea vedea de-a dreptul goliciunea aceea – cum

zburase cuvântul „magie“ ca o pasăre. Chiar îl putea vedea zburând, vedea fiecare sunet și fiecare literă ștergând-o afară prin urechile ei și îndepărtându-se. Dar acum se întorceau în zbor. Cândva, bunica încercase să-i explice magia. Poate chiar de mai multe ori. Dar pe urmă probabil că se obișnuise pur și simplu cu neștiința Lunei. Iar acum Luna se simțea năpădită de o furtună de amintiri care i se învălmășeau în cap.

Omida devine crisalidă, spusese bunica. Și apoi *se transformă*. I se schimbă pielea, i se schimbă ochii, i se schimbă gura. Îi dispar picioarele. Fiecare părticică din ea, până și ce știe despre sine, se face terci.

— Terci? întrebase Luna, cu ochii mari.

— Ei, o liniștise bunica. Poate nu chiar terci. Se transformă într-o materie. Materia din care sunt făcute stelele. Materia din care e alcătuită lumina. Materia unei planete dinainte de a deveni planetă. Materia din care sunt copiii înainte să se nască. Materia dintr-o sămânță înainte să devină sicomor. Tot ce vezi se află într-un proces de facere sau desfacere, de moarte sau de viață. Totul este într-o stare de *transformare*.

Iar acum, în timp ce urca spre creastă, Luna se transforma. Simțea asta. I se transformau oasele, pielea, ochii, spiritul. Mașinăria corpului ei – fiecare mecanism, fiecare arc, fiecare pârghie bine unsă din ea se modificase, se rearanjase, se potrivise într-un alt loc, un loc diferit. Iar ea era *nouă*.

În vârful crestei era un bărbat. Luna nu-l vedea, dar îl simțea. O simțea undeva aproape și pe bunica. Sau măcar avea impresia că era bunica. Îi vedea silueta în

sufletul ei, dar, când încerca să-și dea seama unde se afla bunica *acum,* totul devenea înceţoşat.

— E Vrăjitoarea, îl auzi spunând pe bărbat.

Luna simţi un junghi în inimă. Alergă şi mai repede, deşi coasta era abruptă şi drumul lung. Cu fiecare pas, creştea viteza.

„Bunica", striga inima ei.

„Pleacă." Nu auzise asta cu urechile. O auzise în oase.

„Fă cale întoarsă."

„Ce cauţi aici, copilă nesăbuită?"

Își imagina, fără îndoială. Și totuși. De ce i se părea că vocea venea de la silueta bunicii din sufletul ei? Și de ce suna *exact ca vocea lui Xan?*

— Nu te îngrijora, scumpă prietenă, îl auzi Luna pe bărbat. Voi acţiona foarte rapid. Vrăjitoarea va ajunge aici. Și atunci îi voi tăia gâtul.

— BUNICA! strigă Luna. AI GRIJĂ!

Auzi ceva. Semăna cu ţipătul unei rândunici. Răsună în noapte.

— Ţi-aș propune să ne mișcăm mai repede, prietene, zise Glerk, ţinându-l pe Fyrian de-o aripă şi trăgându-l înainte.

— Mi-e rău, Glerk, zise Fyrian şi căzu în genunchi.

Dacă ar fi căzut aşa de tare ceva mai devreme, sigur s-ar fi rănit. Dar genunchii lui, laolaltă cu picioarele, labele şi toată spinarea, ba chiar şi labele din faţă, se acoperiseră acum cu o piele groasă, tălpoasă, pe care începuseră să se formeze solzi duri.

— N-avem timp să-ţi fie rău, zise Glerk uitându-se în spate.

Fyrian era cât el de mare şi tot continua să crească. Dar avea dreptate. Era cam verde la faţă. Poate că asta era însă culoarea lui normală. Imposibil de spus.

Lui Glerk i se părea cel mai nepotrivit moment să crească. Dar poate era nedrept.

— Scuză-mă, zise Fyrian.

Se aplecă peste un tufiş şi vomită abundent.

— Vai de mine. Cred că am dat foc la ceva.

Glerk clătină din cap.

— Dacă poţi, stinge flăcările cu picioarele. Dar, dacă ai dreptate în legătură cu vulcanul, n-o să prea conteze ce arde şi ce nu.

Fyrian scutură din cap şi din aripi. Încercă să bată din ele de câteva ori, dar încă nu era destul de puternic să se ridice de la pământ. Se smiorcăi cu o expresie îndurerată pe chip.

— Tot nu pot să zbor.

— Cred că pot spune fără să mă înşel că este o stare trecătoare, zise Glerk.

— De unde ştii? zise Fyrian.

Se străduí din răsputeri să-şi ascundă suspinul din voce. Nu reuşi prea bine.

Glerk îşi privi prietenul. Creşterea încetinise, dar nu se oprise. Măcar acum Fyrian părea să se dezvolte uniform.

— Nu ştiu. Sper doar să fie bine, zise Glerk, strâmbându-şi fălcile late într-un zâmbet. Tu, dragă Fyrian, eşti unul dintre cei mai buni. Haide. Mergem pe creastă. Să ne grăbim!

O luară la fugă printre tufișuri, cățărându-se pe bolovani.

Nebuna nu se mai simțise niciodată atât de bine. Soarele apusese. Începea să răsară luna. Iar ea gonea prin pădure. Nu-i plăcea cum arăta terenul – erau prea multe gropi, prea multe bălți clocotite, prea multe fuioare fumegânde care ar fi putut-o prăji de vie. Dar cizmele o ajutau să alerge din creangă în creangă, ca o veveriță.

Sora-Șefă o urmărea. Simțea cum i se întind și i se contractă mușchii. Îi simțea vibrația vitezei și străfulgerarea de culoare în timp ce înainta în salturi prin pădure.

Nebuna se opri o clipă pe o creangă groasă a unui copac pe care nu-l recunoștea. Coaja avea crestături adânci și se întrebă dacă apa curgea râuri-râuri prin ele când ploua. Îi permise vederii să se întindă, să treacă peste culmi, râpe și creste, să se curbeze odată cu lumea.

Uite! O lucire albastră cu o licărire argintie.

Uite! Ceva ce strălucește ca verdele lichenilor.

Uite! Tânărul pe care l-a rănit.

Uite! Un fel de monstru cu animalul lui de companie.

Muntele hurui. Fiecare huruitură nouă era mai puternică, mai insistentă. Muntele înghițise putere, iar puterea voia să iasă afară.

— Am nevoie de păsările mele, zise femeia întorcându-și fața spre cer.

Sări și se agăță de altă creangă. Apoi de alta. Și de alta, și de alta.

— AM NEVOIE DE PĂSĂRILE MELE! strigă ea din nou, alergând din creangă în creangă cu uşurinţă, ca pe o pistă de pe pajişte, dar mult mai repede.

Simţea cum magia cizmelor îi uşura oasele. Lumina tot mai puternică a lunii părea să sporească această magie.

— Am nevoie de fiica mea, şopti ea alergând şi mai repede, cu ochii aţintiţi asupra strălucirii albastre.

În spatele ei se aduna o altă şoaptă: bătaia unor aripi de hârtie.

Cioara se strecură afară din gluga fetei. Îşi sprijini picioarele subţiri de umerii ei, apoi desfăcu aripile lucioase şi se ridică în aer.

— Cra, zise cioara. „*Luna*“, spunea vocea ei. Cra, zise din nou. „Luna.“ Cra, cra, cra. „Luna, Luna, Luna.“

Culmea deveni şi mai abruptă. Fata trebuia să se agaţe de trunchiurile subţiri şi de crengile de pe coastă ca să nu alunece. Era roşie la faţă şi respira sacadat.

— Cra, zise cioara. „Mă duc sus să văd ce nu poţi vedea tu.“

Ţâşni înainte printre umbre până la creasta golaşă unde bolovanii mari stăteau ca nişte străjeri, păzind muntele.

Văzu un bărbat. Bărbatul ţinea în mână o rândunică. Rândunica dădea din picioare, flutura din aripi şi îl ciupea.

— Sssst, scumpă prietenă! zise bărbatul pe un ton liniştitor, apoi înveli rândunica într-o bucată de pânză şi o băgă în haină.

Bărbatul se furişă spre unul dintre ultimii bolovani de la marginea crestei.

— Bun, îi spuse el rândunicii care se zbătea şi făcea tărăboi. A luat înfăţişare de fată. Chiar şi un tigru se poate îmbrăca în blană de miel, dar asta nu schimbă faptul că e tigru.

Apoi bărbatul scoase un cuţit.

— Cra! ţipă cioara. „Luna!“ Cra! „Fugi!“

42

În care lumea este albastru cu argintiu și argintiu cu albastru

Luna auzi avertismentul ciorii, dar nu putu încetini. O însufleţea lumina lunii. „Albastru cu argintiu, argintiu cu albastru“, se gândi, fără să știe de ce. Lumina lunii era delicioasă. O aduna în palme și o bea, iar și iar. După ce începuse, nu se mai putu opri.

Iar cu fiecare înghiţitură înţelegea tot mai bine ce vedea pe culme.

Strălucirea aceea verde ca lichenul.

Era bunica.

Penele.

Aveau cumva legătură cu bunica.

Îl văzu pe bărbatul cu faţa plină de cicatrice. I se părea cunoscut, dar nu știa de unde.

Avea blândeţe în ochi și în spirit. Avea dragoste în inimă. Și avea un cuţit în mână.

„Albastru“, se gândi nebuna, trecând printre copaci din creangă în creangă. „Albastru, albastru, albastru, albastru.“ Cu fiecare pas săltat, magia cizmelor îi străbătea trupul ca un fulger.

— Și argintiu, cântă ea tare. Albastru cu argintiu, argintiu cu albastru.

Fiecare pas o aducea mai aproape de fată. Luna răsărise complet. Lumina lumea. Lumina lunii îi aluneca nebunei peste oase, din creștetul capului până în minunatele ei cizme și înapoi.

Pas, pas, pas; salt, salt, salt; albastru, albastru, albastru. O licărire argintie. Un prunc periculos. Niște brațe protectoare. Un monstru cu fălci late și ochi blânzi. Un dragon mărunțel. Un copil plin de lumina lunii.

„Luna, Luna, Luna, Luna, Luna."

Copila ei.

În vârful crestei era un loc golaș. Alergă spre el. Niște bolovani stăteau ca străjerii. În spatele unuia dintre ei era un bărbat. Printr-un punct din haina lui se vedea o strălucire verde ca lichenul. Vreun fel de magie, se gândi nebuna. Bărbatul ținea în mână un cuțit. Chiar după buza crestei, foarte aproape de el, era altă strălucire, cea albastră.

Fata.

Fiica ei.

Luna.

Trăia.

Bărbatul ridică cuțitul. Își fixă privirea asupra fetei care se apropia.

— Vrăjitoareo! strigă el.

— Nu sunt vrăjitoare, zise fata. Sunt o fată. Mă cheamă Luna.

— Minți! zise bărbatul. Ești Vrăjitoarea. Ai mii de ani. Ai ucis copii fără număr. Iar acum te voi ucide eu pe tine! suspină el tremurat.

Bărbatul sări.
Fata sări.
Sări și nebuna.
Iar lumea se umplu de păsări.

43

În care o vrăjitoare face prima ei vrajă, de data asta intenționat

Se iscă un vârtej de aripi, coate, unghii, ciocuri și hârtie. Păsările de hârtie se învârtiră în jurul crestei golașe în cercuri tot mai strânse.

— Ochii mei! strigă bărbatul.

— Obrajii mei! urlă Luna.

— Cizmele mele! gemu femeia.

Era o femeie pe care Luna n-o cunoștea.

— Cra! cârâi cioara. „Fata mea! Nu vă apropiați de fata mea!"

— Păsări! gâfâi Luna.

Se rostogoli afară din harababură și se ridică în picioare. Păsările de hârtie se ridicară în formație și apoi coborâră în cercuri mari pe pământ. Nu atacau, nu încă. Dar felul în care își aținteau ciocurile și își deschideau amenințător aripile le făceau să pară gata de asalt.

Bărbatul își acoperi fața.

— Ține-le la distanță, se văicări el.

Tremura și se făcu mic, acoperindu-și fața cu mâinile. Scăpă cuțitul. Luna îi dădu un șut și arma se rostogoli peste marginea crestei.

— Te rog, șopti el. M-am mai întâlnit cu păsările astea. Sunt înspăimântătoare. M-au făcut ferfeniță.

Luna se lăsă în genunchi lângă el.

— Nu le las să-ţi facă niciun rău, şopti la rândul ei. Promit. M-au găsit mai devreme, când mă rătăcisem în pădure. Nu mi-au făcut rău şi nu cred că-ţi vor face nici ţie. În orice caz, nu le voi lăsa. Înţelegi ce-ţi spun?

Bărbatul dădu din cap că da. Îşi păstră faţa ascunsă între genunchi.

Păsările de hârtie ridicară capetele. Nu se uitau la Luna. Se uitau la femeia întinsă pe jos.

Luna o privi şi ea.

Femeia purta cizme negre şi o rochie gri, simplă, largă. Era rasă pe cap. Avea ochi mari, negri şi un semn din naştere pe frunte în formă de crai-nou. Luna îşi lipi degetele de propria ei frunte.

„Ea e aici", strigă inima ei. „Ea e aici, ea e aici, ea e aici."

— Ea e aici, şopti femeia. Ea e aici, ea e aici, ea e aici.

Luna avea în minte imaginea unei femei cu păr lung şi negru, cu şuviţele zvârcolindu-se ca nişte şerpi. Se uită la femeia din faţa ei. Încercă să şi-o imagineze cu păr.

— Te cunosc? zise Luna.

— Nimeni nu mă cunoaşte, zise femeia. Nu am nume.

Luna se încruntă.

— Dar ai avut nume?

Femeia se ghemui cu genunchii la piept. Ochii îi fugeau în toate părţile. Era rănită, dar nu la trup. Luna se uită mai bine. Avea mintea răcită.

— Odinioară, zise femeia. Odinioară am avut un nume. Dar nu mi-l amintesc. Exista un bărbat care îmi spunea „soţie" şi exista un copil care urma să-mi spună

„mamă". Dar asta cu mult timp în urmă. N-aș putea spune cât de mult. Acum mi se spune numai „prizonieră".

— Un turn, șopti Luna, făcând un pas mai aproape.

Femeia avea lacrimi în ochi. Se uită la Luna și pe urmă în altă parte, înainte și înapoi, de parcă se temea să-și lase ochii să zăbovească prea mult asupra fetei.

Bărbatul ridică privirea. Se așeză în genunchi. Se uită lung la femeie.

— Tu ești, zise el. Ai evadat.

— Eu sunt, zise nebuna.

Se târî pe pietre și se ghemui lângă el. Îi puse palmele pe față.

— Eu sunt de vină pentru asta, zise ea, trecându-și degetele peste cicatricele lui. Îmi pare rău. Dar viața ta... Viața ta este mai fericită acum, nu-i așa?

Ochii bărbatului se umplură de lacrimi.

— Nu, zise el. Adică, da. Este. Dar nu. Soția mea a născut un copil. Fiul nostru e minunat. Dar este cel mai mic din Protectorat. Trebuie să ne dăm pruncul Vrăjitoarei, așa cum ai făcut și tu.

Se uită la semnul din naștere de pe fruntea nebunei.

Privirea îi alunecă apoi spre Luna. Se uită la semnul ei din naștere, identic. Și la ochii mari și negri, tot identici. În haina lui se zbătea și lovea o umflătură. Un cioc negru apăru de după guler. Îl ciupi din nou.

— Au, zise bărbatul.

— Eu nu sunt vrăjitoare, zise Luna și înălță bărbia. Și n-am luat niciodată niciun prunc.

Cioara țopăi pe stânca goală și sări cu boltă spre umărul fetei.

— Sigur că n-ai luat, zise femeia.

Tot nu putea s-o privească în voie pe Luna. Trebuia să se uite în altă parte, de parcă fata ar fi fost o lumină orbitoare.

— Tu *eşti* pruncul.

— Care prunc?

O pasăre se chinui să iasă prin mâneca hainei bărbatului. Ea era strălucirea aceea verde ca lichenul. Pasărea cârâia îngrijorată şi lovea cu ciocul.

— Te rog, micuţa mea prietenă, zise bărbatul. Potoleşte-te. Linişteşte-te. N-are de ce să-ţi fie frică.

— Bunica! şopti Luna.

— Tu nu înţelegi. I-am rupt din greşeală o aripă acestei păsări, zise bărbatul.

Luna nu-l asculta.

— BUNICA!

Rândunica înlemni. O scrută pe fată cu un singur ochi strălucitor. Ochiul bunicii. Luna ştia.

În capul ei se aranjă la locul potrivit un ultim mecanism. Pielea îi zumzăia. Oasele îi zumzăiau. Mintea i se lumină de amintiri, fiecare căzând ca un asteroid care străfulgera întunericul.

Ţipătul femeii din tavan.

Bărbatul foarte bătrân cu nas uriaş.

Cercul de sicomori.

Sicomorul devenit femeie bătrână.

Femeia cu lumina stelelor pe degete. Şi pe urmă cu ceva mai dulce decât lumina stelelor.

Şi Glerk transformat cumva în iepure.

Şi pe urmă bunica încercând s-o înveţe vrăji. Textura vrăjilor. Construcţia vrăjilor. Poezia, arta şi arhitectura

vrăjilor. Lecţii pe care Luna le auzise şi le uitase, dar pe care acum şi le amintea şi le înţelegea.

Se uită la pasăre. Pasărea se uită la Luna. Păsările de hârtie îşi strânseră aripile şi aşteptară.

— Bunica, zise Luna şi ridică mâinile.

Îşi concentră toată dragostea, toate întrebările, toată afecţiunea, toată grija, toate nemulţumirile şi toată suferinţa asupra păsării de pe pământ. Femeia care o hrănise. Femeia care o învăţase să construiască, să viseze, să creeze. Femeia care nu-i răspunsese la întrebări, care *nu putuse* să-i răspundă. Pe ea voia s-o vadă. Simţi că începeau să-i vibreze degetele de la picioare. Magia, gândul, intenţia şi speranţa ei erau acum unul şi acelaşi lucru. Forţa lor îi cuprinse fluierele picioarelor. Apoi şoldurile. Apoi braţele. Apoi degetele de la mâini.

— *Arată-te!* comandă Luna.

Şi într-o vânzoleală de aripi, gheare, braţe şi picioare, apăru bunica. Se uita la Luna. Avea ochi urduroşi şi umezi. Înotau în lacrimi.

— Draga mea, şopti ea.

Pe urmă Xan se scutură cuprinsă de un fior, se îndoi de mijloc şi se prăbuşi la pământ.

44

În care cineva se răzgândește

Luna se aruncă în genunchi și își luă bunica în brațe.

Vai! Ce ușoară era! Niște bețe, niște hârtie și un suflu rece. Bunica fusese toți anii ăștia o forță a naturii, un stâlp de sprijin pentru cer. Lunei i se părea acum că ar fi putut-o ridica și fugi cu ea în brațe până acasă.

— Bunica, hohoti ea, lipindu-și obrazul de obrazul bătrânei. Trezește-te, bunica. Te rog, trezește-te!

Bunica respiră tremurător.

— Magia ta, zise ea. S-a pornit, nu-i așa?

— Nu vorbi despre asta, zise Luna, cu gura îngropată în continuare în părul ei verde ca lichenii. Ești bolnavă?

— Nu sunt bolnavă, șuieră bătrâna. Mor. Ceva ce trebuia să fi făcut acum multă vreme.

Tuși, se înfioră, tuși din nou.

Luna simți un sughiț de plâns urcându-i din mărunțaie până în gât.

— Nu muri, bunica. Nu se poate. Uite, eu pot vorbi cu o cioară. Iar păsările de hârtie mă iubesc. Și cred că am găsit... Nu știu exact ce este. Dar mi-o aduc aminte. De dinainte. Iar în pădure este o femeie care... cred că nu-i de treabă.

— Nu mor chiar în clipa asta, copilă, dar voi muri curând. Se apropie clipa. Acum, despre magia ta. Dacă rostesc cuvântul, îți rămâne în minte, așa-i?

Luna încuviință.

— L-am ferecat undeva în adâncul tău ca să nu-ți faci rău ție sau altora. Crede-mă, draga mea, erai periculoasă rău. Dar asta a avut consecințe. Dă-mi voie să ghicesc, acum te podidește magia de peste tot, nu-i așa?

Închise ochii și se strâmbă de durere.

— Nu vreau să vorbim despre ea decât dacă te poate vindeca, bunico. Pot să te vindec eu? zise fata și se ridică brusc în picioare.

Bătrâna tremura.

— Mi-e frig, zise ea. Mi-e tare, tare frig. A răsărit luna?

— Da, bunico.

— Ridică mâna. Adună pe degete lumina lunii și pe urmă hrănește-mă cu ea. Așa am făcut eu cu tine acum multă vreme, când erai bebeluș. Când ai fost lăsată în pădure și eu te-am luat de acolo ca să te salvez.

Xan se opri și se uită la femeia cu capul ras, ghemuită la pământ.

— Am crezut că te-a abandonat mama ta.

Duse mâna la gură și clătină din cap.

— Aveți același semn din naștere, șovăi Xan. Și aceiași ochi.

Femeia ghemuită încuviință.

— N-am abandonat-o, șopti ea. Mi-a fost luată. Mi-au luat fata.

Nebuna își îngropă fața între genunchi și își acoperi țeasta ciuntită cu brațele. Nu mai scoase niciun sunet.

Xan păru să se schimbe la față.

— Da. Acum înțeleg, zise ea și se întoarse iar spre Luna. În fiecare an, un prunc era lăsat să moară în pădure, în același loc. În fiecare an am dus pruncul acela afară din pădure și l-am dat unei familii noi, care să-l iubească și să-l crească în siguranță. Am greșit că n-am fost curioasă. Am greșit că nu mi-am pus întrebări. Dar locul acela era acoperit de un nor de suferință. Plecam cât mai iute cu putință.

Xan se înfioră din nou, se ridică în palme și în genunchi și se trase mai aproape de femeie. Femeia nu ridică capul. Xan îi puse blând mâna pe umăr.

— Mă poți ierta?

Nebuna nu spuse nimic.

— Copiii din pădure sunt toți Copii Stelari? șopti Luna.

— Da, Copiii Stelari, tuși bunica ei. Erau toți ca tine. Dar pe urmă tu ai fost vrăjită. N-am vrut, draga mea. A fost un accident, nu mai puteam schimba nimic. Și te-am iubit. Te-am iubit enorm. Nici asta nu putea fi schimbat. Așa că am susținut că ești scumpa mea nepoată. Și pe urmă am început să mor. Nici asta nu se mai poate schimba, pentru nimic în lume. Consecințe. Toate sunt consecințe. Am făcut prea multe greșeli. Mi-e frig, se cutremură ea din nou. Dă-mi puțină lumină de lună, dacă nu te superi, Luna mea.

Luna ridică mâna. Lumina lunii i se adună pe degete, dulce și lipicioasă. Curse din mâna ei în gura bunici și i se împrăștie apoi în corp. Bătrâna începu să prindă culoare în obraji. Și prin pielea Lunei radia aceeași lumină, luminându-i oasele.

— Lumina lunii mă ajută numai temporar, zise bunica. Magia trece prin mine ca printr-o găleată găurită. Tot ce am, tot ce sunt curge acum spre tine, draga mea. Așa trebuie să fie.

Se întoarse și puse palma pe fața Lunei. Luna își înlănțui degetele de ale bunicii și le strânse cu disperare.

— Cinci sute de ani înseamnă groaznic de mult. Mult prea mult. Iar tu ai o mamă care te iubește. Care te-a iubit în tot acest timp.

— Scumpa mea prietenă, zise bărbatul.

Plângea. Îi curgeau pe fața însemnată de cicatrice lacrimi mari, urâte. Acum, când nu mai avea cuțitul, părea inofensiv. Luna îl privi totuși prudentă. El se târî spre ele și întinse mâna stângă.

— Păstrează distanța, zise fata cu răceală.

Bărbatul încuviință.

— Scumpa mea prietenă, zise el din nou. Scumpa mea prietenă cândva pasăre. Eu...

Înghiți în sec, apoi își șterse lacrimile și mucii cu dosul mânecii.

— Îmi pare rău dacă o să sune nepoliticos, dar...

Vocea i se frânse. Luna l-ar fi putut opri cu o piatră, dar alungă gândul imediat ce o piatră se rostogoli lângă ea și începu să planeze amenințător.

„Fără lovituri", o fulgeră ea cu privirea. Piatra căzu la pământ cu o bufnitură tristă și se rostogoli ca pedepsită.

„Trebuie să fiu atentă", se gândi Luna.

— Dar... tu ești Vrăjitoarea? continuă bărbatul, cu ochii ațintiți spre Xan. Vrăjitoarea din pădure? Cea care insistă să sacrificăm în fiecare an câte un prunc, altfel ne distruge pe toți?

Luna îl privi cu răceală.

— Bunica mea n-a distrus niciodată nimic. Ea e bună, blândă și grijulie. Întreabă-i pe oamenii din Orașele Libere. Ei știu.

— *Cineva* cere totuși un sacrificiu, zise bărbatul. Și nu-i ea aceea, arătă el spre femeia cu capul ras și cu păsări de hârtie așezate pe umeri. Măcar atâta știu. Eram acolo când i-a fost luat pruncul.

— Din câte îmi amintesc, mârâi femeia, chiar tu mi l-ai luat.

Bărbatul lăsă capul în jos.

— Tu ai fost acela, șopti Luna. Îmi aduc aminte. Erai doar un băiat. Miroseai a rumeguș și n-ai vrut...

Se opri și se încruntă.

— I-ai înfuriat pe bătrâni.

— Da, icni bărbatul.

Bunica începu să se ridice, iar Luna dădu fuga s-o ajute. Xan o respinse fluturând din mână.

— Ajunge, copilă. Încă pot sta singură în picioare. Nu sunt atât de bătrână.

Dar chiar era atât de bătrână. Bunica îmbătrânea sub ochii Lunei. Xan fusese mereu bătrână, sigur că da. Dar acum... acum era altfel. Acum părea să se usuce de la o clipă la alta. Avea ochii înfundați în orbite și încercănați. Avea pielea de culoarea prafului. Luna adună din nou pe degete raze de lună și își îmboldi bunica să le bea.

Xan se uită la tânăr.

— Ar trebui să plecăm cât de curând. Eu eram pe drum să salvez încă un copil abandonat. Nici nu mai țin minte de când fac treaba asta.

O străbătu un fior și încercă să facă un pas nesigur. Luna se gândi că se putea spulbera cu totul.

— N-avem vreme de pierdut, copilă.

Luna își trecu brațul pe după mijlocul bunicii. Cioara bătu din aripi pe umărul ei. Fata se întoarse apoi spre femeia de pe jos și îi întinse mâna.

— Vii cu noi? întrebă ea.

Își ținu răsuflarea. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

„Femeia din tavan."

„Păsările de hârtie din fereastra turnului."

„Ea e aici, ea e aici, ea e aici."

Femeia ridică privirea și văzu ochii Lunei. Îi luă mâna și se ridică în picioare. Luna își simți inima prinzând aripi. Păsările de hârtie începură să fâlfâie și să se ridice în aer.

Luna auzi zgomot de pași apropiindu-se dinspre marginea crestei. Abia apoi văzu o pereche de ochi strălucitori. Pasul săltat al unui tigru musculos. Dar nu era tigru câtuși de puțin. Era o femeie înaltă, puternică, care avea, în mod evident, puteri magice. Iar magia ei era ascuțită, dură, nemiloasă. Ca tăișul unei lame. Femeia care îi ceruse cizmele. Se întorsese.

— Bună ziua, Devoratoare de Suferință, zise Xan.

45

În care un Dragon Pur şi Simplu Enorm ia o Hotărâre Pur şi Simplu Uriaşă

— Glerk!

— Ssst, Fyrian! zise Glerk. Ascult!

O văzuseră pe Devoratoarea de Suferinţă urcând spre creastă şi îi îngheţase sângele în vine.

Devoratoarea de Suferinţă! După atâţia ani!

Arăta exact la fel. Ce şmecherii punea la cale?

— Dar, Glerk!

— Niciun „dar"! Nu ştie că suntem aici. Trebuie s-o luăm prin surprindere!

Trecuse foarte mult timp de când Glerk înfruntase ultima oară un duşman. Sau de când luase prin surprindere un ticălos. Într-o vreme, se pricepea de minune. Putea mânui cinci săbii deodată – cu cele patru mâini, plus vârful extensibil al cozii – era neînfricat, agil şi uriaş, aşa că deseori adversarii aruncau armele şi se dădeau bătuţi. Lui Glerk îi convenea, pentru că violenţa, deşi necesară uneori, i se părea sălbatică şi necivilizată. Prefera să se înfrunte cu alţii folosind raţiunea, frumuseţea, poezia şi conversaţiile excelente. Spiritul lui Glerk era, în esenţă, la fel de senin ca orice mlaştină dătătoare de viaţă şi hrănitoare. Simţi dintr-odată un dor de Mlaştină atât de intens, încât aproape căzu în genunchi.

„Am dormit. M-a orbit dragostea pentru Xan. Am menirea să umblu prin lume și n-am umblat. De Ere! Rușine să-mi fie!“

— GLERK!

Monstrul mlaștinii se uită în sus. Fyrian zbura. Continuase să crească și era chiar mai mare decât când îl văzuse Glerk ultima oară. În mod uimitor, deși se lățea din ce în ce mai tare, Fyrian își redobândise controlul asuprea aripilor și plana undeva sus, uitându-se peste crestele copacilor.

— Luna-i acolo! strigă el. Împreună cu cioara aia neinteresantă. O disprețuiesc pe cioara aia. Luna mă iubește pe mine mai mult decât pe ea.

— Tu nu disprețuiești pe nimeni, Fyrian, îl contrazise Glerk. Nu-ți stă în fire.

— Și Xan e-acolo. Mătușica Xan! E bolnavă!

Glerk dădu din cap. De asta se temuse cel mai mult. Măcar bine că avea formă de om. Ar fi fost mai rău să rămână în corpul de împrumut și să nu mai apuce să-și ia rămas-bun.

— Ce altceva mai vezi, prietene?

— O doamnă. Două doamne. Doamna care pășește ca un tigru și încă una. Una fără pic de păr. Care o iubește pe Luna. Îmi dau seama de-aici. De ce s-o iubească pe Luna? Noi o iubim pe Luna.

— Iată o întrebare bună. După cum știi, Luna este oarecum un mister. Cum a fost și Xan odinioară.

— Mai e și un bărbat. Și o mulțime de păsări adunate pe jos. Cred că și ele o iubesc pe Luna. Toate se uită fix la ea. Iar Luna are expresia ei de „hai să facem deranj“.

Glerk dădu iar din capul mare. Închise un ochi, apoi pe celălalt, apoi se strânse cu toate cele patru braţe groase ale lui.

— Bine, Fyrian, zise el. Îţi propun să facem şi noi puţin deranj. Eu mă ocup de pământ, tu de aer.

— Şi ce vom face?

— Fyrian, erai micuţ când s-a întâmplat, dar mama ta a trebuit să se arunce în vulcan din cauza femeii aceleia înfometate, mereu în căutare de pradă. Este o Devoratoare de Suferinţă. Împrăştie nefericire şi se hrăneşte cu suferinţă, iar acesta este cel mai rău soi de magie. Din cauza ei ai crescut fără mamă şi au rămas atâtea mame fără copii. Propun s-o împiedicăm să provoace şi mai multă suferinţă, vrei?

Fyrian se avântase deja în zbor, ţipând şi scuipând flăcări pe cerul nopţii.

— Soră Ignatia? întrebă nedumerit Antain. Ce faci aici?

— Ne-a găsit, şopti femeia cu păsări de hârtie.

„Nu", se gândi Luna, nu-i o simplă femeie. „E mama. Femeia aceea este mama mea." Abia dacă putea înţelege asta. Dar în adâncul ei ştia că era adevărat.

Xan se întoarse către tânăr.

— Voiai să găseşti Vrăjitoarea? Asta-i vrăjitoarea pe care o cauţi, prietene. Tu îi spui Sora Ignatia? întrebă ea şi se uită sceptic la străină. Ce ciudat. Eu am cunoscut-o cu alt nume, deşi când eram copil îi spuneam „monstrul". Trăieşte pe seama suferinţei din Protectorat de... Câtă vreme a trecut de-atunci? Cinci sute de

ani. Vai de mine! Așa ceva merită să intre în cărțile de istorie. Probabil că ești mândră de tine.

Străina urmărea scena cu un zâmbet mic încremenit pe buze. „Devoratoarea de Suferință", se gândi Luna. „Un nume odios pentru o persoană odioasă."

— Măi, măi, măi, zise Devoratoarea de Suferință. Micuța Xan. Ce multă vreme a trecut! Mă tem că anii n-au fost blânzi cu tine. Ai dreptate, mă bucur enorm să văd că te impresionează mica mea fermă de suferință. Găsești atât de multă putere în suferință! Păcat că scumpul tău Zosimos n-a fost niciodată în stare s-o vadă. Mare prost. Și un prost mort, sărmanul. Cum vei fi și tu curând, dragă Xan. Cum trebuia să fi fost de multă vreme.

Magia o înconjura pe femeie ca un vârtej, dar Luna își dădea seama chiar și de la distanță că era gol în mijloc. Străinei îi secau puterile, la fel ca lui Xan. Și nu avea cum să și le refacă fără vreo sursă de suferință în preajmă.

Luna își desfăcu brațul din jurul bunicii și păși în față. Dinspre străină se desfăcură fire de magie care zburară spre Luna și propria ei magie densă. Femeia nu păru să bage de seamă.

— Ce-i toată prostia asta cu salvarea pruncului? zise străina.

Antain se ridică în picioare, dar nebuna îi puse o mână pe umăr și-l ținu locului

— Încearcă să-ți soarbă suferința, murmură nebuna și închise ochii. Nu-i îngădui. Mai bine speră. Speră fără să te oprești vreo clipă.

Luna mai făcu un pas. Simți încă o parte din magia femeii înalte desfăcându-se și venind spre ea.

— Ce micuță curioasă, zise Devoratoarea de Suferință. Am mai cunoscut cândva o fată curioasă. Acum foarte multă vreme. Punea infernal de multe întrebări. Nu m-am întristat deloc când a înghițit-o vulcanul.

— Numai că n-a înghițit-o, șuieră Xan.

— Nici nu mai contează, rânji străina. Uită-te la tine. Ești bătrână. Ramolită. Și ce-ai făcut? Nimic! Iar dacă ai ști ce povești se spun despre tine, aș zice că ți s-ar face părul creț, numai că nu cred că părul tău ar rezista, adăugă ea, îngustând ochii.

Nebuna plecă de lângă Antain și se duse spre Luna. Se mișca încet și somnoros, ca într-un vis.

— Soră Ignatia! zise Antain. Cum ai fost în stare de așa ceva? Protectoratul te consideră vocea rațiunii și a înțelepciunii! Pruncul meu dă piept cu Robele, bolborosi el. Fiul meu! Iar Ethyne, de care ai avut grijă ca de-o fiică! Asta o va distruge.

Sora Ignatia își umflă nările și fruntea i se întunecă.

— Nu îndrăzni să rostești în fața mea numele acelei ființe nerecunoscătoare. După tot ce-am făcut pentru ea!

— Are în ea o parte încă omenească, șopti nebuna la urechea Lunei.

Îi puse o mână pe umăr și Luna simți ceva luând avânt în ea. Abia dacă reuși să rămână cu picioarele pe pământ.

— Am auzit-o în Turn. Umblă prin somn și jelește după ceva ce a pierdut. Suspină, plânge, bombăne. Când se trezește, nu-și mai aduce aminte. Rămâne totul ferecat în ea.

Luna știa câte ceva despre asta. Deveni atentă la amintirile ascunse în adâncul Devoratoarei de Suferință.

Xan înaintă șchiopătând.

— Pruncii n-au murit, să știi, zise bătrâna și își lăți gura într-un zâmbet răutăcios.

Străina pufni.

— Nu fi caraghioasă. Sigur că au murit. Au murit de foame sau de sete. Ori i-au mâncat sălbăticiunile, mai devreme sau mai târziu. Exact ăsta era scopul.

Xan mai înaintă un pas. Se uită în ochii femeii înalte de parcă ar fi cercetat un tunel lung și întunecos săpat în piatră. Miji ochii.

— Te înșeli. Ceața suferinței pe care ai născut-o ți-a întunecat vederea. Exact cum eu nu puteam vedea prin ea înăuntru, tu n-ai putut vedea în afară. Ți-am umblat pe sub nas toți anii ăștia fără să-ți dai seama. Nu-i așa că-i nostim?

— Nici vorbă, mârâi gros străina. E caraghios. Dacă te-ai fi apropiat, aș fi știut.

— Nu, doamnă scumpă. N-ai știut. La fel cum n-ai știut nici ce se întâmpla cu copiii. Am venit în fiecare an până la marginea acelui loc plin de tristețe. În fiecare an am luat pruncul cu mine și l-am dus în Orașele Libere, unde l-am dat unei familii iubitoare. Dar familia lui adevărată a rămas să sufere veșnic, spre rușinea mea. Iar tu te-ai hrănit cu această suferință. N-o să te hrănești însă și cu suferința lui Antain. Sau a lui Ethyne. Copilul lor va trăi alături de părinți, va crește mare și va prospera. În timp ce tu te plimbai prin pădure după pradă, norul tău subțire de suferință s-a destrămat deja. Protectoratul știe acum ce înseamnă să fie liber.

Sora Ignatia păli.

— Minciuni, zise ea, dar se clătină puțin și se strădui să se îndrepte. Ce se întâmplă? întrebă cu răsuflarea tăiată.

Luna mîji ochii. Străina se istovise de tot, nu-i mai rămăseseră decât ultimele rezerve de magie. Fata cercetă mai adânc. Acolo, în locul unde ar fi trebuit să fie inima Devoratoarei de Suferință, era o sferă mică, dură, lucioasă și rece. O perlă. În toți acei ani își înconjurase inima cu un zid, iar și iar, făcând-o netedă, lucioasă și nesimțitoare. Părea să mai ascundă în ea și alte lucruri – amintiri, speranță, dragoste, povara emoțiilor omenești. Luna se concentră, sfredelind perla cu ochii și străpungându-i suprafața lucioasă.

Devoratoarea de Suferință își luă capul în mâini.

— Cineva îmi ia magia. Tu ești aceea, bătrâno?

— Care magie? zise nebuna și se apropie de Xan, înconjurând-o cu brațul ca s-o țină dreaptă și uitându-se urât la Sora Ignatia. Eu nu văd nicio magie. Inventează, să știi, îi spuse ea lui Xan.

— Taci, tâmpito! Habar n-ai ce vorbești.

Străina se clătină, de parcă i s-ar fi înmuiat brusc picioarele.

— Când eram mică și locuiam la castel, veneai noapte de noapte să te hrănești cu suferința care se strecura pe sub ușa mea, zise Xan.

— În fiecare noapte pe care am petrecut-o în Turn, zise nebuna, umblai dintr-o celulă în alta să cauți suferință. Când am învățat să mi-o ascund pe-a mea, s-o țin departe, ai început să mârâi și să urli.

— Minți-ți, croncăni Devoratoarea de Suferință.

Dar nu minţeau – Luna vedea cât de îngrozitor de flămândă era Devoratoarea de Suferinţă. Vedea cum chiar şi în clipa aceea căuta disperată cea mai măruntă urmă de suferinţă. Orice cu care să umple vidul negru dinăuntrul ei.

— Nu ştiţi nimic despre mine, adăugă Sora Ignatia.

Dar Luna ştia. Vedea cu ochii minţii cum plutea în aer, între ele, inima perlată a Devoratoarei de Suferinţă. Fusese ascunsă atât de multă vreme, încât fata bănuia că femeia uitase de existenţa ei. O răsuci pe toate părţile, căutând fisuri, crăpături. Găsi o amintire. O persoană iubită. O pierdere. O revărsare de speranţă. Un hău de disperare. Câte sentimente putea păstra în ea o inimă? Luna se uită la bunica ei. La mama ei. La bărbatul care îşi apăra familia. „Infinit de multe", se gândi ea. „La fel cum universul este infinit. Este lumină, întuneric şi mişcare permanentă; este spaţiu şi timp, spaţiu în spaţiu, timp în timp." Şi atunci înţelese: nu exista limită pentru ce putea simţi o inimă.

„Groaznic lucru, să ţi se şteargă toate amintirile", se gândi Luna. „Acum ştiu asta mai bine decât orice. Haide, lasă-mă să te-ajut."

Luna se concentră. Perla crăpă. Devoratoarea de Suferinţă făcu ochii înspăimântător de mari.

— Unii dintre noi aleg dragostea în locul puterii, zise Xan. Adevărul este că mulţi facem aşa.

Luna insistă asupra crăpături. O sili să se deschidă cu o smucitură a mâinii stângi. Din ea năvăli afară suferinţa.

— Ah! zise Devoratoarea de Suferinţă, apăsându-şi pieptul cu mâinile.

— TU! se auzi de sus o voce.

Luna ridică ochii și simți cum îi scapă un urlet din gâtlej. Un dragon uriaș zbura chiar pe deasupra capului ei. Se ridică apoi în spirală, aruncând flăcări spre cer. I se părea cunoscut.

— Fyrian?

Sora Ignatia își sfâșie pieptul. Suferința ei curgea pe pământ.

— Vai, nu. Vai, nu, nu, nu.

I se umplură ochii de lacrimi. Se sufoca de hohote.

— Mama mea, strigă dragonul care semăna cu Fyrian. Mama mea a murit din cauza ta.

Dragonul se năpusti în jos și frână brusc, împrăștiind pietre în toate direcțiile.

— Mama mea, murmură Devoratoarea de Suferință, deloc atentă la dragonul uriaș care se năpustea spre ea. Mama, tata, surorile și frații mei. Satul meu și prietenii mei. Morți cu toții. N-a mai rămas decât suferință. Suferință și amintire, amintire și suferință.

Posibilul Fyrian o apucă de mijloc pe Devoratoarea de Suferință și o ridică sus de tot. Ea n-avea pic de vlagă, era ca o păpușă.

— Ar trebui să-ți dau foc! zise dragonul.

— FYRIAN!

Glerk urca muntele alergând mai repede decât crezuse vreodată Luna că se putea mișca.

— Fyrian, pune-o jos imediat! Nu știi ce faci.

— Ba știu, zise Fyrian. E haină.

— Fyrian, oprește-te! strigă Luna și îl apucă pe dragon de picior.

— Mi-e dor de ea, hohoti Fyrian. De mama mea. Mi-e tare dor de ea. Vrăjitoarea asta ar trebui să plătească pentru ce-a făcut.

Glerk se ridică în picioare ca un munte. Era liniștit ca mlaștina. Îl privi pe Fyrian cu toată dragostea din lume.

— Nu, Fyrian. Soluția asta este prea ușoară, prietene. Caută mai profund.

Fyrian închise ochii. Nu-i dădu drumul Devoratoarei de Suferință. De sub pleoapele strânse începură să-i curgă lacrimi care se adunau în băltoace aburinde pe pământ.

Luna se uită mai bine, dincolo de straturile de amintiri înfășurate în jurul inimii transformate în perlă. Ceea ce văzu o ului.

— Și-a zăgăzuit suferința, șopti ea. A ascuns-o și a presat-o tot mai strâns până a devenit atât de dură, atât de grea, atât de densă, încât lumina se curba în jurul ei. A absorbit totul înăuntru. Suferință care absorbea suferință. A început să-i fie foame de ea. Și cu cât mânca mai multă cu atât avea nevoie de mai multă. Pe urmă a descoperit că o putea transforma în magie. A învățat cum să sporească suferința din jurul ei. A produs suferință așa cum produc fermierii grâne, carne, lapte. Și s-a îndopat cu suferință.

Devoratoarea de Suferință hohotea. Suferința îi curgea pe ochi, pe gură, pe urechi. Curând urma să nu mai rămână cu nimic.

Pământul se cutremură. Din craterul vulcanului răbufniră fuioare de fum. Fyrian se cutremură și el.

— Ar trebui să te arunc în vulcan pentru ce-ai făcut, zise el cu vocea gâtuită. Ar trebui să te mănânc dintr-o

înghiţitură şi să nu mă mai gândesc la tine. La fel cum tu nu te-ai mai gândit niciodată la mama.

— Fyrian, zise Xan şi deschise braţele. Scumpul meu Fyrian. Băiatul meu Pur şi Simplu Enorm.

Fyrian izbucni iar în plâns. Îi dădu drumul Devoratoarei de Suferinţă, care căzu grămadă pe pietrele de pe jos.

— Mătuşică Xan! scânci el. Simt atât de multe lucruri!

— Sigur că simţi, dragul meu.

Xan îi făcu semn dragonului să vină mai aproape. Îşi puse palmele de-o parte şi de alta a feţei lui mărite şi îl sărută pe nasul uriaş.

— Ai o inimă Pur şi Simplu Enormă. Ca întotdeauna. Multe lucruri a făcut Devoratoarea de Suferinţă, dar vulcanul nu are legătură cu ea. Iar dacă o mănânci, o să te alegi cu o durere de stomac. Ai grijă.

Luna ridică atentă capul. Inima Devoratoarei de Suferinţă se făcuse bucăţi. Fără magie n-o putea repara, iar magia ei se terminase. Aproape cât ai clipi, Devoratoarea de Suferinţă începu să îmbătrânească.

Pământul se cutremură din nou. Fyrian se uită în jur.

— N-o să spulbere doar vârful muntelui, zise el. S-au deschis gurile de gaz, iar aerul îi va face rău Lunei. Şi tuturor celorlalţi, probabil.

Femeia fără păr, nebuna („Nu", se gândi Luna. „Nu nebuna. Mama. Este mama mea." Cuvântul o făcea să se înfioare), se uită în jos la cizme şi zâmbi.

— Cizmele mele ne pot duce cât ai clipi oriunde vrem să ajungem. Trimite-i pe Sora Ignatia şi pe monstru cu dragonul. Restul vă urcaţi la mine în spate şi dăm fuga

în Protectorat. Trebuie să-i avertizăm pe locuitori în legătură cu vulcanul.

Luna dispăru. Dispărură și stelele. Un fum gros acoperea cerul.

„Mama", se gândi Luna. „Aceasta este mama mea. Femeia din tavan. Mâinile din fereastra de la Turn. Ea e aici, ea e aici, ea e aici." Inima Lunei era infinită. Se urcă în spatele mamei, își lipi obrazul de gâtul ei și închise ochii strâns. Mama Lunei o luă pe Xan în brațe cât de blând putu și îi învăță pe Luna și pe Antain să se agațe de umerii ei așa cum se agăța cioara de Luna.

— Ai grijă de Glerk! îi strigă Luna lui Fyrian.

Dragonul o ținea în mâini pe Devoratoarea de Suferință, cât mai departe de el, ca pe ceva respingător. Monstrul i se urcase în spate, așa cum se urcase ani în șir Fyrian pe Glerk.

— Întotdeauna am grijă de Glerk, zise afectat Fyrian. El e mai delicat.

Pământul se cutremură. Era vremea să plece.

46

În care se reunesc mai multe familii

Oamenii din Protectorat văzură un nor de praf și de fum care se îndrepta spre zidurile orașului.

— Vulcanul! strigă un bărbat. Vulcanul are picioare! Și vine încoace!

— Nu fi caraghios, îl contrazise o femeie. Vulcanii n-au picioare. Asta-i Vrăjitoarea. Vine în cele din urmă după noi. Exact așa cum știam că o să facă.

— Mai vede cineva apropiindu-se o pasăre care cam seamănă a dragon? Deși e clar că nu se poate. Nu mai există dragoni. Nu-i așa?

Nebuna frână și se opri în dreptul zidului, lăsându-i pe Antain și pe Luna să-i cadă din spinare. Antain nu pierdu nicio clipă, intră în goană pe porțile Protectoratului. Luna rămase până când nebuna o puse jos cu mare grijă pe Xan și o ajută să se ridice în picioare.

— Te simți bine? întrebă nebuna.

Ochii ei alergau în toate direcțiile, nu stăteau niciodată multă vreme în același loc. Pe fața ei se succedau expresii fără număr, rapid, una după altă. Era nebună rău, își dădu seama Luna. Sau poate nici măcar nebună, doar făcută țăndări. Iar lucrurile stricate se pot repara uneori. Își luă mama de mână și speră.

— Trebuie să ajung sus de tot, zise Luna. Trebuie să fac ceva care să protejeze oraşul ăsta şi oamenii lui de explozia chestiei ăleia.

Arătă cu bărbia spre vârful fumegând al vulcanului şi i se cam strânse inima. Casa ei din copac. Grădina lor. Găinile şi caprele. Minunatul smârc al lui Glerk. Toate urmau să dispară în câteva clipe, dacă nu cumva dispăruseră deja. Consecinţe. Totul avea consecinţe.

Nebuna le conduse pe Luna şi pe Xan pe porţi, apoi pe zid.

În mama ei exista magie. Luna o simţea. Dar nu semăna cu magia ei. Magia ei se infiltrase în fiecare os, în fiecare ţesut, în fiecare celulă. Magia mamei semăna mai degrabă cu un pumn de tinichele lăsate într-un coş după o călătorie lungă, mărunţişuri şi gablonzuri care se loveau unele de altele. Şi totuşi, Luna simţea magia zumzăind pe pielea femeii, la fel cum simţea dorul şi dragostea ei de mamă. Încuraja puterea care lua avânt în ea şi direcţiona valurile de magie. Luna strânse puţin mai tare mâna mamei.

Fyrian, Glerk şi Devoratoarea de Suferinţă – aproape inconştientă, acum – aterizară lângă ei.

Oamenii din Protectorat începură să ţipe şi să fugă de lângă zid, chiar dacă Antain le striga disperat că n-aveau de ce să se teamă. Xan se uită la vârful de munte care fumega.

— Ba au de ce să se teamă din belşug, zise ea posomorâtă. Numai că nu de noi.

Pământul se cutremură.

Antain o strigă pe Ethyne.

Fyrian o strigă pe Xan.

— Cra, cra, cra, zise cioara. Adică: „Luna, Luna, Luna."

Glerk le strigă tuturor celorlalți să facă liniște, să se poată gândi.

Vulcanul împroșcă o coloană de foc și de fum, putere înghițită care în sfârșit se elibera.

— Îl putem opri? șopti Luna.

— Nu, zise Xan. A mai fost oprit o dată, acum multă vreme, dar a fost o greșeală. Un om de treabă a murit degeaba. Și un dragon de treabă. Vulcanii erup și lumea se schimbă. Așa merg lucrurile. Dar putem proteja. Eu nu pot singură, nu mai pot, și bănuiesc că nici tu n-ai reușit singură. Dar împreună... zise ea și se uită la mama Lunei. Împreună, cred că reușim.

— Eu nu știu cum, bunica!

Luna încercă să-și înăbușe un suspin. Erau prea multe lucruri de știut și prea puțin timp să le afle. Xan o luă pe Luna de cealaltă mână.

— Ții minte că te-am învățat, când erai mică, să faci baloane în jurul florilor în așa fel încât ele să rămână înăuntru?

Luna încuviință.

Xan zâmbi.

— Haide. Nu toată cunoașterea vine din minte. Corpul tău, inima, intuiția știu și ele câte ceva. Uneori până și amintirile gândesc singure. Noi făceam baloane și florile erau la adăpost în ele. Ții minte? Fă baloane. Și baloane în alte baloane. Baloanele sunt magice. Baloane de gheață. Baloane de sticlă, de fier, de raze de stele. Baloane de mlaștină. Intenția este mai importantă decât materialul. Folosește-ți imaginația și încearcă să vezi fiecare balon. Baloane în jurul fiecărei case, al fiecărei

grădini, al fiecărui copac, al fiecărei ferme. În jurul întregului oraș. În jurul Orașelor Libere. Baloane, baloane, baloane. Înconjoară. Protejează. Ne folosim toate trei magia împreună. Închideți ochii, iar eu vă arăt ce aveți de făcut.

Cu degetele înlănțuite de ale mamei și de ale lui Xan, Luna simți în oase o revărsare de căldură și lumină, ceva care circula înainte și înapoi din miezul pământului până în înaltul cerului. Magie. Raze de stele. Raze de lună. Memorie. Inima ei era atât de plină de iubire, încât începu să se reverse. Ca un vulcan.

Muntele se spulberă. Ploua cu foc. Cenușa întuneca cerul. Baloanele străluceau în arșiță și se legănau în vânt, în flăcări, în praf. Luna se ținu tare.

Trei săptămâni mai târziu, Antain își recunoștea casa cu greu. Încă era enorm de multă cenușă peste tot. Străzile din Protectorat erau pline de pietre și resturi de copaci rupți. Vântul aducea cenușă vulcanică, cenușă de la incendiul din pădure, cenușă pe care nu dorea nimeni s-o identifice și o depozita pe străzi. Ziua, soarele pătrundea cu greu prin negura de fum, iar noaptea, luna și stelele rămâneau invizibile. Luna trimitea ploi să spele Protectoratul, pădurea și muntele distrus, iar asta mai limpezea puțin aerul. Mai rămâneau însă multe de făcut.

În ciuda harababurii, oamenii zâmbeau plini de speranță. Consiliul Seniorilor zăcea în închisoare, iar membrii noului sfat fuseseră aleși prin vot popular. Numele Gherland se transformase în insultă. Wyn conducea și

îngrijea biblioteca din Turn, unde era bine-venit orice vizitator. Iar Drumul se deschisese în sfârşit, permiţându-le pentru prima oară cetăţenilor din Protectorat să se aventureze mai departe. Deşi nu o făceau mulţi. Nu de la început.

În mijlocul tuturor acestor schimbări stătea Ethyne, o forţă a raţiunii şi a posibilului deopotrivă, cu un prunc legat la piept şi cu o cană de ceai fierbinte în mână. Antain nu se dezlipea de familia lui. „N-o să vă mai părăsesc niciodată", murmura el mai mult pentru sine. „Niciodată, niciodată, niciodată."

Xan şi Devoratoarea de Suferinţă se instalaseră în aripa Turnului transformată în spital. După ce oamenii înţeleseseră ce făcuse Sora Ignatia, unii ceruseră să fie trimisă la închisoare, dar viaţa cândva atât de puternică din cele două femei se stingea acum clipă de clipă.

„În orice zi", se gândea Xan. „În orice clipă." Nu se temea de moarte. Era doar curioasă. Nu ştia ce părerea avea despre asta Devoratoarea de Suferinţă.

Ethyne şi Antain le instalaseră pe Luna şi pe mama ei în camera copilului, asigurându-le că Luken n-avea nevoie de o cameră numai a lui şi că oricum nu se puteau dezlipi de el niciun moment.

Ethyne transformase încăperea într-un loc vindecător atât pentru mamă, cât şi pentru fiică. Suprafeţe moi. Draperii groase pentru când lumina zilei devenea de nesuportat. Flori frumoase în vaze. Şi hârtie. Enorm de

multă hârtie (deşi părea tot timpul să apară încă şi mai multă, şi mai multă). Nebuna desena. Uneori o ajuta şi Luna. Ethyne le doftoricea cu supă şi ierburi de leac. Cu odihnă. Şi cu nemărginită dragoste. Era absolut pregătită să le ofere toate aceste lucruri.

Între timp, Luna încerca să afle numele mamei ei. Se ducea din uşă în uşă şi întreba pe toată lumea dispusă să stea de vorbă cu ea – nu foarte multă, la început. Oamenii din Protectorat nu o iubeau de la sine, ca oamenii din Oraşele Libere. Un lucru care la început, sincer, o şocase.

„O să le ia ceva timp până se obişnuiesc", se gândea Luna.

După multe zile de pus întrebări şi de făcut cercetări, se întoarse într-o seară la mama ei şi îi îngenunche la picioare.

— Adara, zise ea.

Scoase jurnalul şi îi arătă mamei desenele făcute de ea încă înainte să se fi întâlnit. O femeie pe grinzile tavanului. Cu un prunc în braţe. Un turn cu o mână scoasă pe una dintre ferestre. Un copil într-un cerc de copaci.

— Numele tău este Adara. Nu-i nimic dacă nu ţi-l aminteşti. O să-l tot repet până când o să-ţi revină în minte. Şi la fel cum mintea ta a scormonit în toate direcţiile încercând să mă găsească, la fel a colindat şi inima mea încercând să te găsească. Uite, am desenat chiar şi o hartă. „Ea e aici, ea e aici, ea e aici."„

Luna închise jurnalul şi se uită direct la Adara.

— Tu eşti aici, tu eşti aici, tu eşti aici. La fel şi eu.

Adara nu spuse nimic. Îşi strecură mâna în mâna Lunei şi strânse cu degetele palma fetei.

*

Luna, Ethyne și Adara se duseră să-l viziteze la închisoare pe fostul Mare Senior. Adarei începuse să-i crească părul. I se răsucea în jurul feței în bucle groase și negre, încadrându-i ochii mari și la fel de negri.

La intrarea lor, Gherland se încruntă.

— Trebuia să te fi înecat în râu, zise el fulgerând-o pe Luna din priviri. Să nu crezi că nu te recunosc. Te știu foarte bine. Fiecare dintre voi, nesuferiți de copii, mi-ați bântuit visele. V-am tot văzut crescând și iar crescând, chiar și atunci când știam că erați morți.

— Dar n-am murit, zise Luna. Niciunul dintre noi. Poate că asta îți spuneau acele vise. Poate că trebuie să înveți să asculți.

— N-am de gând să te ascult pe tine, zise Gherland.

Adara se lăsă în genunchi lângă bătrân. Îi puse o mână pe genunchi.

— Noul consiliu a spus că poți fi amnistiat de îndată ce te arăți dispus să-ți ceri iertare.

— Atunci o să putrezesc aici, pufni fostul Mare Senior. Să-mi cer iertare? Ce idee!

— Pentru mine nu-i important dacă îți ceri sau nu iertare, zise Ethyne cu blândețe. Eu te iert, unchiule. Din toată inima. La fel și soțul meu. Dar dacă îți ceri iertare, s-ar putea să începi să te vindeci și tu. N-ai face-o pentru noi. Ai face-o pentru tine. Eu îți recomand.

— Aș vrea să-mi văd nepotul, zise Gherland, cu vocea lui poruncitoare schimbată puțin. Te rog. Spune-i să vină să mă viziteze. Tânjesc să văd chipul lui drag.

— Ai de gând să-ți ceri iertare? întrebă Ethyne.

— *Niciodată!* se răsti Gherland.

— Păcat, zise Ethyne. Rămas-bun, unchiule.

Plecară fără să mai spună altceva.

Marele Senior nu-şi schimbă poziţia. Rămase în închisoare tot restul zilelor lui. În cele din urmă, oamenii încetară să-l viziteze şi încetară să-l mai pomenească, nici măcar batjocoritor. Cu timpul îl uitară cu totul.

Fyrian continuă să crească. Zbura în fiecare zi deasupra pădurii şi la întoarcere raporta ce văzuse.

— Lacul a dispărut, plin de cenuşă. A dispărut şi atelierul. Şi casa lui Xan. Şi smârcul. Dar Oraşele Libere sunt în picioare. N-au păţit nimic.

Luna vizită pe rând toate Oraşele Libere, călare pe spinarea lui Fyrian. Locuitorii lor erau bucuroşi s-o vadă, dar uluiţi că nu venise şi Xan cu ea. Când aflară că era bolnavă, toate Oraşele Libere se umplură de durere. Nu prea ştiau ce să creadă despre dragon, dar îl văzură că se purta tare frumos cu copiii şi se mai liniştiră puţin.

Luna le povesti despre un oraş aflat sub puterea unei Vrăjitoare îngrozitoare, care ţinea oamenii prizonieri sub un nor de suferinţă. Le povesti despre copii. Despre teribila Zi a Sacrificiului. Despre cealaltă Vrăjitoare, care găsise copiii în pădure şi îi salvase, fără să ştie din cauza căror orori ajunseseră în acea situaţie.

— Vai! strigară cetăţenii din Oraşele Libere. Vai, vai, vai!

Iar familiile Copiilor Stelari strânseră şi mai tare mâinile fiilor şi fiicelor lor.

— Și eu am fost luată de la mama, le explică Luna. La fel ca și voi, m-am ales după aceea cu o familie care m-a iubit și pe care am iubit-o. Nu pot înceta să iubesc această familie și nici nu vreau. Pot doar să-i îngădui iubirii mele să sporească, zâmbi ea. O iubesc pe bunica, ea este cea care m-a crescut. O iubesc și pe mama, pe care am pierdut-o. Iubirea mea este nemărginită. Inima mea este infinită. Iar bucuria mea sporește și iar sporește. Veți vedea și voi.

Oraș după oraș, le spuse același lucru. Apoi se urcă în spinarea lui Fyrian și se întoarse la bunica ei.

Glerk refuza să se dezlipească de Xan. Fără băile zilnice în apa iubitului său smârc, pielea îi crăpase și îl mânca. Se uita zi de zi cu jind la Mlaștină. Luna le ceru fostelor Surori, prietene cu Ethyne, să aibă la îndemână găleți cu apă pe care să le arunce la nevoie peste el, dar apa de izvor nu avea același efect. Până la urmă, Xan îi spuse să nu mai fie caraghios și să meargă în mlaștină pentru baia lui zilnică.

— Nu pot suporta gândul că suferi, dragule, îi șopti Xan, punându-și mâinile uscate pe obrajii mari ai monstrului. În plus – și te rog să nu mă înțelegi greșit – miroși urât. Iar eu te iubesc, adăugă ea respirând hârâit.

Glerk îi luă și el fața în palme.

— Când vei fi pregătită, Xan, scumpa mea Xan, poți veni cu mine. În Mlaștină.

Starea lui Xan începu să se deterioreze mai rapid. Luna își informă mama și gazdele că avea de gând să doarmă în Turn.

— Bunica are nevoie de mine, zise ea. Iar eu am nevoie să fiu lângă bunica.

Ochii Adarei se umplură de lacrimi. Luna o luă de mână.

— Dragostea mea nu-i împărţită. Este sporită de mai multe ori.

Îşi sărută mama şi se întoarse la bunica, ghemuindu-se lângă ea noapte de noapte.

În ziua în care se întoarse în Protectorat primul val de Copii Stelari, fostele Surori deschiseră larg ferestrele spitalului.

Devoratoarea de Suferinţă arăta de-acum bătrână ca pământul. Pielea i se încreţise peste oase ca hârtia veche. Avea ochii orbi şi înfundaţi în orbite.

— Închide geamul, hârâi ea. Nu suport să aud.

— Lasă-l deschis, şopti Xan. Eu nu suport să nu aud.

Xan însăşi nu mai era decât o coajă uscată. Abia mai respira. „În orice clipă", se gândi Luna stând lângă ea şi ţinând-o de mâna uşoară ca o pană.

Surorile lăsară ferestrele larg deschise. Încăperea se umplu de strigăte bucuroase. Devoratoarea de Suferinţă ţipă cuprinsă de durere. Xan oftă fericită. Luna o strânse uşor de mână.

— Te iubesc, bunica.

— Ştiu, draga mea, şuieră Xan. Şi eu te iu...

Şi se prăpădi, iubind totul.

47

În care Glerk pleacă într-o călătorie și lasă în urmă un poem

În aceeași seară, mai târziu, în încăpere era liniște și nu se mișca absolut nimic. Fyrian se oprise să mai urle la picioarele Turnului și se dusese să suspine și să doarmă în grădină; Luna se întorsese în brațele deschise ale mamei, ale lui Antain și ale lui Ethyne – încă o familie ciudată și iubită pentru o fată ciudată și iubită. Poate că urma să doarmă în cameră cu mama ei. Poate că urma să se cuibărească afară cu dragonul și cu cioara. Poate că lumea ei era de-acum mai mare ca înainte, așa cum li se întâmplă copiilor când nu mai sunt copii. Lucrurile deveniseră așa cum trebuiau să fie, se gândi Glerk. Își apăsă pentru o clipă inima cu toate cele patru mâini, apoi se strecură în întuneric și se întoarse lângă Xan.

Venise timpul să plece. Și era pregătit.

Xan avea ochii închiși. Gura deschisă. Nu respira. Era țărână, pleavă, nemișcare. Materia din care fusese făcută Xan rămăsese, dar scânteia nu.

Nu era lună, dar stelele străluceau. Mai tare decât de obicei. Glerk le adună lumina în mâini. Țesu razele laolaltă într-o cuvertură strălucitoare. O acoperi pe bătrână cu ea și o ridică la piept.

Bătrâna deschise ochii.

— Glerk... zise ea.

Se uită în jur. În cameră nu se auzea decât orăcăitul broaștelor. Era frig, cu excepția căldurii care venea de la noroiul de dedesubt. Era întuneric, cu excepția strălucirii soarelui în trestii și a licăririi mlaștinii sub cer.

— Unde suntem? întrebă ea.

Era o femeie bătrână. Era o fetiță. Era undeva între aceste vârste. Era toate acestea în același timp.

Glerk zâmbi.

— La început a fost Mlaștina. Mlaștina acoperea întreaga lume, iar Mlaștina era lumea și lumea era Mlaștina.

Xan oftă.

— Știu povestea asta.

— Dar Mlaștina era singură. Voia o lume. Voia ochi cu care să vadă lumea. Voia spinare zdravănă care s-o poată purta dintr-o parte in alta. Voia picioare să meargă, mâini să atingă și gură să poată cânta. Mlaștina era Făptură, iar Făptura era Mlaștina. Iar Făptura a cântat și a născut lumea. Iar lumea și Făptura și Mlaștina erau din aceeași materie și le lega o dragoste infinită.

— Mă duci în mlaștină, Glerk? întrebă Xan.

Se desprinse din îmbrățișarea lui și stătu pe propriile picioare.

— Sunt unul și același lucru, nu-ți dai seama? Făptura, Mlaștina, Poemul, Poetul, Lumea. Și toți te iubesc pe tine. Te-au iubit tot timpul ăsta. Vii cu mine?

Xan îl luă de mână pe Glerk, se întoarseră cu fața spre Mlaștina nemărginită și începură să meargă. Nu se uitară înapoi.

*

A doua zi, Luna și mama ei bătură drumul lung până la Turn și urcară scările spre cămăruță să adune lucrurile lui Xan și să-i pregătească trupul pentru ultima călătorie, cea în pământ. Adara o ținea de după umeri pe Luna, un antidot pentru suferință. Luna se desprinse din îmbrățișarea ei protectoare și o luă de mână. Deschiseră împreună ușa.

Fostele Surori le așteptau în camera goală.

— Nu știm ce s-a întâmplat, spuseră ele, cu ochii strălucind de lacrimi.

Patul era gol și rece. Nici urmă de Xan nicăieri.

Luna simți că îi îngheață inima. Se uită la mama ei, care avea aceiași ochi. Același semn pe frunte. „Nu există iubire fără pierdere", se gândi ea. „Mama știe asta. Acum știu și eu." Adara îi strânse ușor mâna și își lipi buzele de părul negru al fetei. Luna se așeză pe pat, dar nu plânse. Își plimbă mâinile peste așternut și găsi o bucată de hârtie băgată sub pernă.

Inima este alcătuită din lumina stelelor
Și din timp.
O înțepătură de dor pierdută în întuneric.
O coardă neîntreruptă care leagă Infinitul
de Infinit.
Inima mea râvnește la inima ta și dorința
i se împlinește.
Între timp, lumea se învârte.
Între timp, universul se extinde.
Între timp, misterul dragostei se dezvăluie,

iar şi iar, misterului care eşti tu.
Am plecat.
Mă voi întoarce.
Glerk

Luna se şterse la ochi şi împături poemul în formă de rândunică. Stătea nemişcată în palma ei. Se duse afară, lăsându-şi mama în urmă. Soarele tocmai începea să răsară. Cerul era roz, portocaliu şi albastru-închis. Undeva, un monstru şi o vrăjitoare umblau prin lume. Iar asta era bine, hotărî fata. Era foarte, foarte bine.

Aripile rândunicii de hârtie începură să tremure. Se deschiseră. Băteau aerul. Rândunica întoarse capul spre Luna.

— E în regulă, zise ea.

O durea gâtul. O durea pieptul. Dragostea doare. Atunci de ce era fericită?

— Lumea este un lucru bun. Du-te s-o vezi.

Iar pasărea se ridică în aer şi se îndepărtă zburând.

48

În care se spune o poveste de încheiere

Da. Există o vrăjitoare în pădure.

Păi, sigur că există o vrăjitoare. A trecut pe la noi chiar ieri. Tu ai văzut-o, eu am văzut-o, toți am văzut-o.

Ei, sigur că nu face caz de puterile ei vrăjitorești. Ar fi nepoliticos. Cum poți să spui așa ceva?

A devenit vrăjită când era doar un prunc. Altă vrăjitoare, una de pe vremuri, i-a dat mai multă putere decât știa ea să stăpânească. Magia a curs și a tot curs de la vrăjitoarea bătrână la cea nouă la fel cum curg apele de pe munte. Așa se întâmplă când adoptă o vrăjitoare pe cineva, o ființă pe care o protejează mai presus de altele. Magia curge și curge până nu mai rămâne nimic de dat.

La fel ne-a adoptat Vrăjitoarea pe noi. Întregul Protectorat. Suntem ai ei și ea e a noastră. Magia ei ne binecuvântează pe noi și tot ce vedem cu ochii. Binecuvântează fermele, livezile, grădinile. Binecuvântează Mlaștina și Pădurea, până și Vulcanul. La fel ne binecuvântează și pe noi. De aceea sunt oamenii din Protectorat sănătoși, zdraveni și strălucitori. De aceea copiii noștri sunt rumeni în obraji și deștepți. De aceea avem fericire din belșug.

Odată ca niciodată, Vrăjitoarea a primit un poem de la Făptura Mlaștinii. Se poate să fi fost poemul care a

întemeiat lumea. Sau poate cel care o să-i pună capăt. Sau poate e ceva complet diferit. Eu nu ştiu decât că Vrăjitoarea îl ţine la loc sigur într-un medalion pe care îl poartă sub mantie. Ea este a noastră, dar într-o zi magia ei se va stinge, ea se va întoarce în Mlaştină, iar noi nu vom mai avea vrăjitoare. Numai poveşti despre ea. Poate că va găsi Făptura. Sau va deveni Făptura. Sau va deveni Mlaştina. Sau va deveni un Poem. Sau va deveni lumea. Sunt toate unul şi acelaşi lucru, să ştii.

Mulțumiri

Scrisul unei cărți e o activitate solitară. Dar nimeni nu scrie o carte de unul singur. Aceste afirmații se bat cap în cap, dar ambele sunt adevărate. În fiecare zi am stat la birou și m-am luptat cu vrăjitori morți, devoratoare de suferință, castele dărăpănate, copile impertinente de unsprezece ani și monștri din mlaștină care ar trebui să aibă mai multă minte. Uneori îmi era ușor să scriu. De cele mai multe ori, nu. Aceste strădanii au fost doar ale mele – dar am avut și ajutoare. Aceștia sunt oamenii care m-au ajutat:

- Anne Ursu – moașă ideală, vocea rațiunii și balsam pentru sufletul meu.
- Oile negre – Bryan Bliss, Steve Brezenoff, Jodi Chromey, Karlyn Coleman, Christopher Lincoln și Kurtis Scaletta. Știți voi de ce.
- Fundația McKnight, care a făcut ca, pentru o perioadă, lucrurile să fie mai ușoare.
- Comunitatea celor interesați de literatură pentru copii din Minnesota. Zău, am putea popula câteva orășele.
- Elsie Howard, care e un geniu minunat și un editor mai bun decât merit; care a insistat să scriu

cartea mai repede și să n-o las pe mai târziu; și care are mereu dreptate.

- Steven Malk – bărbatul misterios. Unul dintre oamenii mei preferați. Agenții literari au superputeri – sunt sută la sută sigură de asta. Sunt atât de norocoasă că ochii, urechile, mintea și entuziasmul lui neobosit îmi promovează munca.

Cuprins

1	În care se spune o poveste	7
2	În care o femeie fără noroc își iese din minți	9
3	În care o Vrăjitoare vrăjește din greșeală un prunc	19
4	În care n-a fost decât un vis .	32
5	În care monstrul mlaștinii se îndrăgostește din greșeală .	34
6	În care Antain dă de belea	43
7	În care un copil vrăjit chiar este o bătaie de cap de două ori mai mare	52
8	În care o poveste ascunde o sămânță de adevăr	59
9	În care câteva lucruri merg prost.	61
10	În care o vrăjitoare descoperă o ușă, dar și o amintire	70
11	În care o vrăjitoare ia o hotărâre	74
12	În care un copil învață despre Mlaștină	80
13	În care Antain face o vizită	83

14 În care există consecințe 97
15 În care Antain spune o minciună .108
16 În care este mereu prea multă hârtie .122
17 În care apare o crăpătură în nucă .127
18 În care este descoperită o vrăjitoare .134
19 În care se face o călătorie în Orașul Agoniei .144
20 În care Luna spune o poveste .155
21 În care Fyrian face o descoperire .157
22 În care există o altă poveste .169
23 În care Luna desenează o hartă .171
24 În care Antain propune o soluție . .184
25 În care Luna descoperă o lume nouă .192
26 În care o nebună învață un meșteșug nou și îl folosește .197
27 În care Luna află mai multe decât își dorea . .204
28 În care câțiva oameni se duc în pădure .208
29 În care există o poveste cu un vulcan .222
30 În care lucrurile se dovedesc mult mai grele decât fusese plănuit. .225
31 În care o nebună găsește o casă în copac .229
32 În care Luna găsește o pasăre de hârtie. Mai multe, de fapt .235
33 În care Vrăjitoarea întâlnește o cunoștință veche .243

34 În care Luna întâlnește o femeie în pădure . 250
35 În care lui Glerk nu-i miroase a bine. . 263
36 În care o hartă se dovedește
mai degrabă nefolositoare . 270
37 În care Vrăjitoarea află ceva revoltător . 277
38 În care începe să se ridice ceața . 282
39 În care Glerk îi spune adevărul lui Fyrian . . 293
40 În care există o neînțelegere
cu privire la cizme . 301
41 În care se întâlnesc mai multe poteci . 305
42 În care lumea este albastru cu argintiu
și argintiu cu albastru . 312
43 În care o vrăjitoare face prima ei vrajă,
de data asta intenționat . . 315
44 În care cineva se răzgândește . . 320
45 În care un Dragon Pur și Simplu Enorm
ia o Hotărâre Pur și Simplu Uriașă . 326
46 În care se reunesc mai multe familii . 338
47 În care Glerk pleacă într-o călătorie
și lasă în urmă un poem . 348
48 În care se spune o poveste de încheiere. . 352
Mulțumiri . 355

CARTE PREMIATĂ CU MEDALIA NEWBERY 2017

Nori grei de nefericire atârnă deasupra Protectoratului: an de an, locuitorii sunt nevoiți să sacrifice câte un bebeluș ca vrăjitoarea cea rea să nu se răzbune pe ei.

De cealaltă parte a zidurilor orașului se întinde Mlaștina plină de pericole, unde trăiește Xan, bătrâna care an de an ia copiii aleși pentru sacrificiu și îi duce tocmai în celălalt capăt al pădurii, unde îi lasă în grija oamenilor din Orașele Libere.

Pe drum, Xan îi ține pe copii la piept și le dă să bea lumina stelelor. O dată, o singură dată, din greșeală, bătrâna hrănește o fetiță cu lumina lunii, dându-i astfel puteri magice neînchipuit de mari și legându-și pe vecie destinul de al fetei care a băut luna.

„Imposibil de lăsat din mână! *Fata care a băut luna* e la fel de captivantă și de complexă ca *Peter Pan* și *Vrăjitorul din Oz*."

The New York Times Book Review

9 786067 883381

La ARTHUR cărțile fantasy sunt întotdeauna **portocalii**

orange **fantasy** | **smart** blue | red **adventure** | **funny** green | **classic** yellow